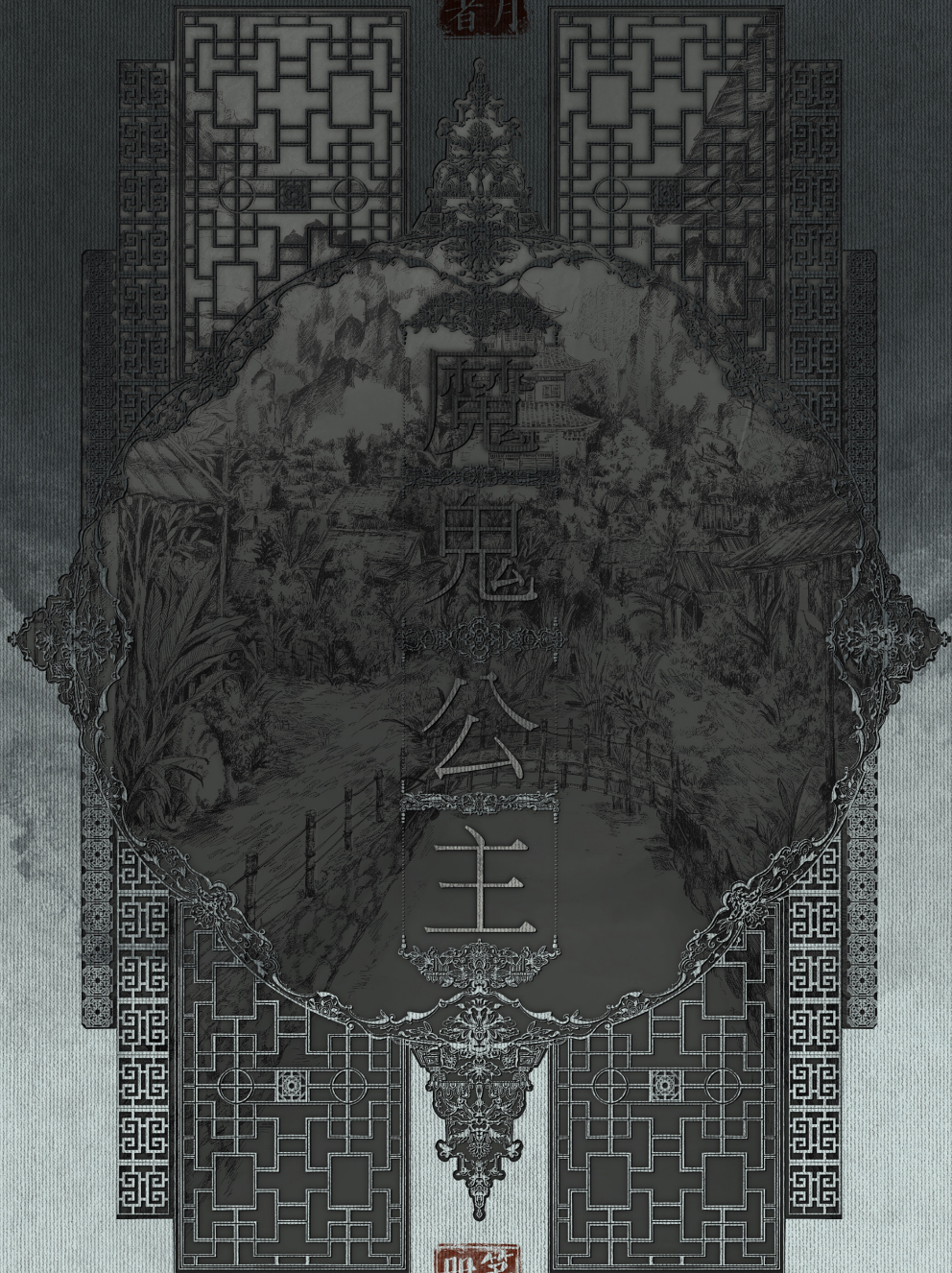

麗月
作者

第三
冊終

พิมพ์ครั้งที่ ๑, ๒๕๖๔

ภาค สงคราม เล่ม ๑

เขียนโดย ตี๋เขว่

ภาคสงคราม เล่ม ๑

ผู้เขียน	หลี่เยว่ (ลีเยว่)
จำนวนหน้า	๔๐๐ หน้า
ราคา	๓๙๕ บาท
พิมพ์ครั้งที่	๑
จัดทำ	กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๖๑ ห้ามลอกเลียนแบบหรือดัดแปลงส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดเก็บถ่ายทอด สแกน บันทึก ถ่ายภาพ ไม่ว่าในรูปแบบหรือวิธีการใด ๆ ในกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นเพื่อการประชาสัมพันธ์เท่านั้น

ออกแบบปก	เท้ากระต่าย	(cho.tujiao@gmail.com)
จัดรูปเล่ม	หลี่เยว่ (ลีเยว่)	(liyue.author@gmail.com)
ตรวจสอบอักษร	美静 (เหมยจิ่ง)	(oz.y.meijing@gmail.com)
ตีพิมพ์ที่	ฟาสต์บุ๊ก	(fastbookthai@gmail.com)
จัดจำหน่าย	บลูมูนส์	(blu3moon.store@gmail.com)

คำนำ

มีคนกล่าวว่า “หนังสือเล่มหนึ่งจะถูกหยิบมาอ่านหรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าเล่มนั้นถูกจริตต่อผู้อ่านมากแค่ไหน”

สวัสดิ์ ค่ะ นี้คือหน้าทักทายจากผู้เขียนกล่าวโดยง่ายคือคำนำ ปกติบ่อยคนมักจะแวะอ่านคำนำเราก็เลยใส่รูปภาพมาดึงดูดสายตาของคุณเอาไว้สักหน่อยเพื่อว่าจะสำเร็จ

เป็นเวลาอันยาวนานกว่าจะเซ็นเล่มนี้ออกมาได้ ก่อนอื่นขอบคุณที่ติดตามกัน นิยายเรื่องนี้ยาวมากจนผู้เขียนเองก็ยังคงตกใจ ทั้งที่ตั้งใจ

จะเขียนเกี่ยวกับ*กิเลสและอัตตา*ของตัวละครหลักที่**มากขนาดเอาลมหายใจแลกมา**เท่านั้นแต่กลับยาวขนาดนี้ แต่อย่างที่รู้กัน กิเลสเป็นสิ่งที่ชาญฉลาดและละเอียดถี่ถ้วนจนน่ากลัว หากจะกล่าวถึงความยาวนานตกใจมองในอีกแง่ความยาวของนิยายเรื่องนี้ก็ไม่่น่าตกใจเช่นกัน

หลังจากผ่านการสิ้นสะเทือนอำนาจเดิมที่มีอยู่อย่างแน่นอนของเจียนฉินในภาคการเปลี่ยนแปลงแล้วเราก็จะเข้าสู่ภาคสงคราม เรียนตามตรงว่าภาคสงครามนั้นไม่เหมาะกับกลุ่มสุขนิยม จะมีการตายของตัวละครเป็นไปไม่เรียบร้อย การสูญเสียชีวิตและการ

จากลาอันเป็นธรรมดาของโลกย่อมเกิดขึ้นในภาคนี้ ผู้เขียนตั้งใจ
ในทุกตัวอักษรที่ลงมือเขียน

นิยายเรื่องนี้ไม่หวานหากแต่กลมกล่อมคล้ายกาแฟ ขม
ติดลิ้นหากแต่มีกลิ่นและสัมผัสที่ดี เครื่องดื่มอุ่นร้อนที่กระตุ้นให้
หัวใจเต้นแรงขึ้นอีกนิด เสพติดไปนานเข้าก็ยากที่จะเลิก ขอให้คุณ
ผู้อ่านได้รับสุนทรียภาพนี้โดยทั่วกัน

ฝากถึงความเข้าใจผิดต่อผู้อ่านบางท่านที่มักจะกล่าวว่าผู้
เขียนนั้นเขียนตัวเองออกมาในนิยายนั้นไม่จริง ผู้เขียนเป็นคน
อย่างไรนั้นไม่สำคัญ กรุณาอย่าคาดไปเองว่าผู้เขียนเป็นคนอย่าง
มีสตินเลย

ด้วยเศรษฐกิจที่เงินเดือนคล้ายเงินทองในยุค gdp -8.9
หากว่าท่านมีเงินมากพอที่จะซื้อสิ่งเสริมความสุขเช่นหนังสือเล่มนี้
นั้น ก็ขอแสดงความนับถือแต่ท่านด้วย ขอให้มีความสุขกับเงินที่
ใช้ไปค่ะและขอสัญญาว่าจะจบนิยายเรื่องนี้ให้คุ้มค่าทุกบาททุก
สตางค์ของท่านอย่างแน่นอน

สุดท้ายนี้ขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่ให้การสนับสนุนมาโดย
ตลอด ขอขอบคุณทีมพรูฟที่ช่วยตรวจสอบตั้งแต่เนื้อหาไปยันคำ
ราชาศัพท์ที่ผู้เขียนแทบไม่มีความรู้เลยสักนิด ขอขอบคุณครอบครัว
ที่ให้การสนับสนุนในด้านกำลังใจกับผู้เขียน รวมถึงเพื่อน ๆ ที่
คอยสนับสนุนโอบอ้อมอันแปลกประหลาดตลอดการรวมเล่มของผู้
เขียน ทุกกำลังใจมีคุณค่า

ขอให้โลกหลังโควิดมาก่อนโลกหน้า

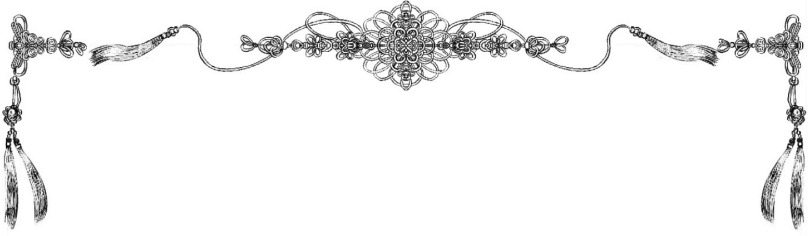

กุมภาพันธ์, ๒๕๖๔

“กงจู่ทรงเสด็จไปส่วยผ่านเฉพะความเชื่อที่
สับสนุนการปกครองของต้าซีและราชอำนาจ
ของหยางเท่านี้ ไฉนรวบรวมความเชื่อที่ขัดแย้ง
ต่อสองซี้วี่”

ตอนที่ ๑

ลำดับชั้นของมิตร

...หากจะกล่าวว่าเขียนฉินคือแผ่นดินต้นแบบในเรื่องการปกครองแบบแผ่นดินใหญ่ที่ค่อนข้างดีแล้ว ก็คงต้องเปรียบให้ลู่อุนเป็นแผ่นดินที่ไร้ระบบการปกครองมากที่สุด...

เด็กน้อยผู้หลังอ้อมองการถกเถียงกันถึงคำสั่งเรื่องยกทัพป้องกันแผ่นดินของเหล่าเสนาบดีแห่งลู่อุนด้วยสายตาลำบากใจ ไม่ว่าจะเชื่อหรือไม่ก็ตาม แต่ลู่อุนนั้นใช้เวลาข้ามคืนในการจัดการและรวบรวมคำสั่งจากชนชั้นสั่งการไปถึงชนชั้นปฏิบัติการ

ใช่! แล้วมันคือความยาวนานในระดับที่ไม่ว่าใครเองก็คาดไม่ถึง โดยเฉพาะอย่างยิ่งองครักษ์หลี่ที่มาถึงลู่อุนในตอนเช้าพร้อมกับพลธนูสองกองจากต้าซี

“ข้าเห็นจากสารรายงานว่าท่านหลังอู่ได้บอกแผนเรื่องการ จัดทัพเพื่อพร้อมยกพลไปที่ชายแดนลู่ซุนแล้วตั้งแต่เมื่อวาน...”
องครักษ์หลี่เอ๋อยกับเขาด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

ต้องนับว่ายังดีที่คนที่มาทำงานที่ลู่ซุนนั้นคือองครักษ์หลี่ผู้ ใจเย็น หากแม่ทัพพิวหรือนายกองถึงไม่ เพราะหากเป็นสองคนนั้น ไม่ต้องกลัวว่าโลหยางจะไม่ล่มสลายเลย กล่าวว่ามันใหญ่อย่างลู่ ซุนจะตายก่อนเพราะความแข็งซำดีกว่า จากความล่าช้าที่มีในครั้ง นี้ นั้นมันมากจนอาจเดาได้ว่าทหารสักครึ่งกองทัพของลู่ซุนอาจจะยัง ไม่รู้ว่กำลังจะมีสงครามที่ชายแดนและกำลังนอนกกรรยาของตัว เองอยู่ก็เป็นได้...

ในตอนนีแม้แต่ผู้หลังอู่ผู้มองโลกในแง่ดีเองก็อดคิดไม่ได้ ว่าการที่เหนือหัวทรงประวิงเวลาทุกครั้งก่อนที่จะมาเจรจากับลู่ซุน นั้น บางทีมันเป็นเพราะพระองค์ทรงรู้ถึงความเสี่ยงซำนี้อยู่แล้วหรือ ไม่... บางทีอาจจะไม่ใช่เพียงแค่แผนซื้อเวลาอย่างที่พระองค์เคยบอก ไม่แน่ว่าอาจจะเป็นเพราะทรงไม่ต้องการรอ เลยตั้งใจมาในตอน ที่ คิดว่าอีกฝ่ายน่าจะเตรียมพร้อมแล้ว

...ซำเสียจนไม่กล้าเร่ง...

“ซำได้ชี้แนะแผนการแก้ท่านเสนาบดีไปแล้วท่านหลี่” ผู้ หลังอู่พยายามตอบอย่างใจเย็นแม้จะรู้แ่ใจว่าในสถานการณ์นี้นั้น มันเย็นได้ยากเต็มทีก็ตาม

...จนวันที่สองแล้ว ยังไม่มีการส่งการถึงกองทัพเลยด้วย ซำ...

“เข้ามาเพียงเพื่อให้คำแนะนำแก่ลู่อุ่นตามรับสั่งของฝ่าบาทเท่านั้น ในเรื่องการปฏิบัติการณ์นั้นข้ามีอาจก้าวล้ำอำนาจส่วนนั้นได้” แต่ถึงอย่างนั้นตู้หลังอึ้งยังตอบอย่างสงวนคำกับท่านหลี่

...เชื่อเถอะว่ามีคนที่กำลังตั้งใจฟังคำพูดของเขาอยู่แน่ แม้ว่าผิวเผินจะทำคล้ายไม่สนใจก็ตาม...

ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม ในที่สุดแล้วเรื่องที่จะเกิดในลู่อุ่นก็ต้องเป็นลู่อุ่นจัดการเอง ไม่ใช่ตัวเขาแล้วก็ได้อยู่ในข่ายอำนาจของต้าซี ด้วยต้าซีเป็นพันธมิตรไม่ใช่เมืองที่ขึ้นตรงด้วยเพราะฉะนั้นก็ต้องมีขอบเขตที่ทำได้และไม่ได้อยู่แล้ว ที่จริงก็ต้องนับว่ามันเป็นความก้ำกึ่งของหน้าที่ เขามาที่นี่เพื่อให้ความช่วยเหลือก็จริง แต่ถึงอย่างนั้นเขาไม่ควรที่จะเป็นคนลงมือ เขาและทหารต้าซีจะมีหน้าที่แค่สนับสนุนเท่าที่จำเป็นเท่านั้น เพราะจุดประสงค์ที่แท้จริงของพวกเขาคือให้ลู่อุ่นลุกขึ้นสู้ในนามพันธมิตรของต้าซี หากเข้ามาเพื่อให้ลู่อุ่นหลอกใช้ให้รบแทนไม่...

...ที่จริงก็ไม่อยากมองลู่อุ่นในแง่ร้ายนัก...

เด็กชายได้แต่รำพึงในใจ เขาไม่ต้องการจะมองคนที่ควรจะเป็นมิตรด้วยมุมมองอคติเลย แต่มันก็มีไม่น้อยไม่ใช่หรือ คนที่ไม่ยอมทำงานโดยแกล้งทำเป็นว่าทำไม่เป็นแล้วรอให้คนอื่นที่รำคาญใจหรือพวกชอบอวดเก่งลงไปทำแทนนะ ตู้หลังอึ้งทำเพียงแต่เก็บสีหน้าที่เสียงจะแสดงออกถึงความเกลียดชังของตัวเองเอาไว้อย่างแนบเนียนที่จริงแล้วเขาไม่รู้ว่าสิ่งไหนเลวร้ายกว่ากันระหว่างการคิดว่าลู่อุ่นคิดหลอกใช้ต้าซี หรือลู่อุ่นเป็นเมืองที่ห่วยจริง

...เพราะบางทีข้อหลังอาจจะเลวร้ายกว่า...

เชื่อเขาเถอะว่าเรื่องในลู่ซุนทำให้เขารู้สึกเช่นนั้นจริง ๆ ในตอนแรกเขาก็กังวลไม่น้อยกับการรับหน้าที่มาเพื่อโน้มน้าวลู่ซุนให้เข้าตามแผนของต้าซี เขาไม่คิดว่าเด็กอย่างเขาคู่ควรที่จะมายืนตรงนี้ด้วยซ้ำ หน้าที่อย่างนี้ควรจะเป็นของคนเก่งอย่างท่านเฉียนหรือคนอื่นในราชสำนัก แต่ในตอนนี้นั้นก็อดคิดไม่ได้ว่าเหนือหัวอาจจะแค่ทรงโยนงานเจรจากับคนโง่ห่วย ๆ มาให้เขาก็ได้...

“ไท่จื่อเสด็จ” เสียงประกาศจากหน้าห้องพระโรงทำให้เขากลับไปให้ความสนใจอีกครั้ง

เซวี่ยหลังเจียไท่จื่อผู้ยังทรงพระเยาว์เสด็จเข้ามาด้วยท่าทีกล้า ๆ กลัว ๆ ไร้ความสง่าเหมือนเช่นทุกครั้ง เขาสังเกตมาตั้งแต่เมื่อครั้งตามเสด็จครั้งก่อน ไท่จื่อพระองค์นี้มักจะคิดว่าตัวเองถูกพันธนาการด้วยอำนาจของเหล่าเสนาบดี เป็นเพียงแค่หุ่นเชิดที่ถูกหลอกล่อใช้เท่านั้น แต่ในทัศนะของตัวหลิ่งอึ้งนั้นมองต่างไป เป็นชายคนนี้ต่างหากที่เปลือยใช้เชือกผูกตัวเองเอาไว้กับพวกเสนาบดีเอง พระองค์อายุอย่างสิบเจ็ดชันษาแล้วไม่มีขุนนางคนไหนอยากจะควบคุมพระองค์นักหรอก เป็นพระองค์นั้นแหละที่ไม่สามารถก้าวเดินด้วยองค์เองได้เสียมากกว่า...

“ท่านองครักษ์หลี่ ดีใจที่ท่านมา” เซวี่ยไท่จื่อตรัสรับด้วยสีพระพักตร์ยินดีเมื่อเห็นหนึ่งในองครักษ์ที่ตัวเขาคุ่นเคย

นี่ก็เป็นอีกหนึ่งเรื่องแปลกของลู่ซุน เพราะดูเหมือนว่าการที่ไท่จื่อของพวกเขาสด็จมาไม่ตรงเวลานั้นจะไม่ใช่ปัญหาอะไรเลย

ทั้งที่พระองค์เข้าไปเกือบจะครึ่งชั่วโมง แต่เมื่อเสด็จมาถึงทุกคนก็ยังคงแช่ซึ้งต้อนรับอยู่... ที่จริงเขาค่อนข้างจะไม่ชอบการที่ฝ่าบาทแห่งต้าชित्रงเป็นคนที่เรื่องมากเรื่องเวลาเสียเท่าไร เขาคิดว่ามันเป็นเรื่องที่พระองค์ทรงเคร่งครัดจนเกินไป จนกระทั่งวันนี้เขามาเจอเซวียไต้จื่อ

...ที่จริงเวลาก็นับเป็นเรื่องใหญ่...

ที่จริงต้องใช้คำว่าเซวียไต้จื่อนั้นไม่ได้ทรงมีอิทธิพลอะไรต่อการตัดสินใจของเหล่าขุนนางและเหล่าเสนาบดีในกลุ่มขุนนางเท่าไร ถ้าให้พูดกับแบบไม่รักษาน้ำใจเลย พระองค์ก็เป็นเพียงแค่หัวหลักหัวตอหนึ่งเท่านั้น แต่ถึงอย่างนั้นด้วยหลักของศักดิ์และลำดับชั้นแล้วไม่ว่าอย่างไรทุกคนก็ยังคงรอความเห็นชอบจากคนที่ไม่เคยมีความคิดเห็นอย่างเซวียไต้จื่ออยู่ดีและนี่ก็คือผลกระทบที่คาดไม่ถึงว่าจะเกิดแต่มันเกิด... หลังอึดคิดว่าคนในที่นี้เคยชินกับเหตุการณ์การสายแบบนี้คงไม่ทันมองเห็นแน่ แต่คนนอกที่ชินกับเรื่องเวลาที่เคร่งครัดอย่างเขากลับเห็นมันอย่างง่ายดาย

...เพราะสุดท้ายต้องรอเซวียไต้จื่อ จึงทำให้ทุกคนยังไม่เริ่มทำอะไรเลย...

ทั้งที่ตัดสินใจไปก่อนก็ได้ อยากรู้เสียเซวียไต้จื่อเองก็ไม่ได้มีความเห็นอะไรมาเอาชนะคะคานความเห็นหลักได้อยู่แล้ว หากพวกขุนนางทำงานไปก่อนต่อให้เซวียไต้จื่อจะเสด็จสายขนาดไหนก็ไม่เป็นปัญหา แต่ถึงอย่างนั้นคนพวกนี้ก็ไม่ทำเลย พวกเขาขอให้เซวียไต้จื่อเสด็จแล้วค่อยเริ่มทำ

และถ้าเราไม่ผิดใจตัวเองก็คงจะรอเช่นกัน เพราะตัวพระองค์เองคงรู้ว่าตัวเองก็ไม่ได้มีความเห็นอะไร ไม่แน่ว่าพระองค์อาจจะรู้ตัวด้วยซ้ำว่าพระองค์ไม่ได้มีประโยชน์อะไรเกี่ยวกับเรื่องการตัดสินพระทัยครั้งนี้เลย มันก็อาจจะเป็นไปได้ที่พระองค์คงไม่มีใครจะมาฟังตั้งแต่แรกอยู่แล้วมากกว่า ทั้งสองฝ่ายจึงรื้อกันอยู่อย่างนั้น...

...แต่ทัพดำซีที่ตอนชาวโลหยางลงมานั้นรอไม่ได้...

ผู้ใหญ่เริ่มคิดอย่างปวดใจ บางครั้งมันก็มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น เรื่องที่เรารีบจะเป็นจะตายแต่อีกฝ่ายกลับไม่รีบร้อนอะไรเลย แล้วเราก็ทำอะไรกับเขาไม่ได้เสียด้วย ที่จริงแล้วเหล่าขุนนางแห่งลู่ซุนก็ทำเหมือนเร่งรีบอยู่หรอก เขาหมายถึงเช่นนั้นจริง ๆ แค่ว่าเหมือนว่าเร่งรีบ แต่ที่จริงไม่ได้เร่งอะไรเลยนะ...

“ช่วยใจตัวเองไม่ได้เจอนานตั้งแต่วันเถลิงราชย์” องครักษ์หลี่ทักทายกลับด้วยท่าทางที่คล้ายกับจะเคราฟแต่ก็ไม่เชิงเสียทีเดียว

น่าเศร้าที่องครักษ์หลี่นั้นถือเป็นอีกหนึ่งคนที่ตามเหนือหัวเสด็จทรงงานบ่อยครั้งจนต้องเรียกได้ว่าติดนิสัยมาจากพระองค์แทบจะทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเวลา เรื่องการคิด หรือแม้แต่วิสัยการโจมตีก็ตาม เพราะฉะนั้นแล้วไม่ว่าจะอะไรก็ตามที่ช่วยใจตัวเองแล้วซัดตาก็ไม่น่าแปลกใจที่นายทหารคนนี้จะไม่ได้ชอบใจนัก มันเป็นเรื่องปกติเช่นกันที่คนเราจะนึกถึงภัยหรือแบ่งพวกกับคนที่ไม่เหมือนตัวเอง และเขาก็ไม่โทษองครักษ์หลี่เลยสักนิด

“นั่นสิ พวกท่านคงจะผ่านเหตุการณ์หลังจากนั้นมามากมาย เป็นน้ำใจอย่างยิ่งยวดของต้าซีที่ส่งท่านมาช่วยลู่อุนของเรา” เซวี่ไต้จื่อยังคงตรัสต่อไปด้วยความเนิบนาบ

ที่จริงเขาไม่ได้ทำอะไรผิดหรือในฐานะของไต้จื่อ เขาทำดีแล้วกับการทักทายกันตามมารยาทอย่างนี้ แม้ว่าจะเป็นสถานการณ์เร่งด่วนก็ตาม

...เพราะสายตาของเหล่าขุนนางนั้นกำลังสอดส่องอยู่...

ที่จริงหากว่าเซวี่ไต้จื่อมีความกล้าอีกนิด พระองค์ก็น่าที่จะสามารถรับสั่งเร่งการทำงานของเหล่าขุนนางและข้ามพิธีการยุ่งยากไปได้ ที่จริงเรื่องแบบนี้มันเป็นเรื่องที่สามารถทำได้ องค์เหนือหัวเองก็ทรงทำหลายต่อหลายครั้ง มันเป็นเรื่องที่สามารถเป็นไปได้แต่ไม่ใช่ทุกคนจะทำได้ ก่อนหน้านี้ผู้หลังอี่เคยคิดว่ากำแพงที่ตัวเองจะปีนขึ้นไปอยู่ในตำแหน่งผู้สืบทอดนั้นทั้งสูงทั้งยาก แต่ในตอนนี้อะไรๆก็ยังเขาได้เห็นลู่อุนมากเท่าไรเขาก็ยิ่งมั่นใจขึ้นมากเท่านั้น...

“ศึกกับโลหยาในฝั่งของต้าซีคงจะหนักน่าดู” การถามของเซวี่ไต้จื่อนั้นจะว่าไปก็เหมือนการหยั่งเชิง ที่อาจจะถูกนัดแนะมาแล้วโดยเหล่าขุนนางจากลู่อุน

เอาเข้าจริงแล้วก็มั่นใจได้เลยว่าแม้จะทำคล้ายกับตีใจและเชื่อใจต้าซีก็ตาม แต่ส่วนหนึ่งนั้นไม่ว่าจะขุนนางหรือแม้กระทั่งไต้จื่อย่อมไม่ได้เชื่อใจเมืองอื่นได้ทั้งหมดอยู่แล้ว การถามหยั่งเสียงนั้นไม่ใช่ต้องการรู้สถานการณ์เพื่อให้ความช่วยเหลือหรือแสดงความห่วงใย

แต่เป็นไปได้เพื่อประเมินว่าการเข้ามาช่วยเหลือลู่ซุนของต้าซีในครั้งนี้ ไม่ได้มาเพื่อเอาประโยชน์จากลู่ซุนแต่ฝ่ายเดียวมากกว่า

...เรื่องซอกแซกน่ารำคาญพวกนี้ดูเหมือนว่าพวกลู่ซุนจะเก่งทีเดียวน...

“ไม่กล้า ไม่ใช่ศึกใหญ่ที่จะดึงมือพะยะคะ” องค์กรกษัตริย์เอ๋ย ตามจริงด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความไม่หนักใจนัก

สงครามทางนั้นที่จริงต้องเรียกว่าจบแล้วด้วยซ้ำในตอนนี้อย่างไรก็ตาม... ทักษะของโหลหยางหมดทางสู้ไปแล้วตั้งแต่เอวี่ผิงเกียเข้ามาบอดัวและตัวน่ารำคาญอย่างเอวี่เสิ่นอยู่ถูกฆ่า ที่เหลือก็แค่ตอนคนเท่านั้น และเส้นทางการตอนคนอื่นนั้นก็จัดกองกำลังทัพต้าซีเสร็จหมดแล้วเหลือแต่แค่ตรงลู่ซุนที่ยังไม่ได้ดำเนินการ... แล้วก็ดูท่าว่าจะไม่ได้ดำเนินการง่าย ๆ ด้วย องค์กรกษัตริย์ซ่อนสีหน้าดูถูกดูแคลนเอาไว้ อย่างเงี้ยบังัน ก่อนจะนึกถึงคำสั่งของเหนือหัวคนเก่งที่เขาติดตามพระองค์ตั้งแต่สมัยเป็นกงจูได้เอ๋ยเอาไว้อีกครั้ง

“ลู่ซุนไม่ใช่มิตรที่ดีหรอก แต่เป็นมิตรที่ถึงไม่ยอมามีก็ต้องมี”

ถ้อยคำของพระองค์นั้นชัดเจนจริงใจ พร้อมกับสีพระพักตร์อันเหนียวหนายอย่างชัดเจน สีพระพักตร์ของหนวีหวงตี้นั้นแสดงออกชัดถึงความไม่ชอบพระทัยกับเรื่องนี้เท่าไรนัก แต่ก็ช่วยไม่ได้พระองค์เลือกจะเปิดศึกกับเฉียนฉิน ไม่มีทางที่พระองค์จะเลือกเพิกเฉยต่อลู่ซุนได้

องครักษ์หลี่เองก็เป็นคนหนึ่งทำงานภายใต้การปกครองของราชสกุลหยางมาตลอดชีวิตของเขา แน่نونว่าเขาได้เห็นตัวตนของชาวสกุลหยางมามากพอตัวตั้งแต่เหนือหัวองค์ก่อนไปจนถึงองค์ชายทั้งสอง ทั้งความเด็ดเดี่ยวเก่งกาจและความอ่อนโยน และเขาเองแม้จะเป็นบุรุษแต่ก็นับถือและเคารพในตัวของหนวีหวงดีไม่น้อยไปกว่าชาวสกุลหยางคนอื่น ๆ ที่จริงพระองค์ดีติดจะมีปัญญามากกว่าคนอื่นด้วยซ้ำ และสิ่งที่พระองค์พูดนั้นก็ถูก...

“มันจะคุ้มค่าหรือกระหม่อม กับมิตรเช่นนั้น” องครักษ์หยวนถามด้วยความไม่เข้าใจมากนัก

องครักษ์หลี่หันไปมองสหายของตัวเองด้วยสีหน้าแสดงถึงความเข้าใจ ถ้าหากให้เขาเลือกแล้วละก็ เมืองสองฝั่งที่ควรผูกมิตรด้วยไม่ว่าอย่างไรก็ต้องเป็นเฉียนฉินอยู่แล้ว ไม่ว่าจะทั้งความเก่งกาจ ความพร้อม และวิสัยทัศน์ในการรวมอำนาจนั้นเฉียนฉินมีทั้งหมด ที่จริงตัวซีเองก็มีความสัมพันธ์ที่ดีกับเฉียนฉินมาตลอดจนกระทั่งเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง และยิ่งพักหลัง ๆ ก็ยิ่งทวีความแยะเข้าไปกันใหญ่

“ถ้าเทียบความคุ้มค่าจากความสามารถแล้ว ลู่ซุนก็ไม่ใช่เมืองที่เราควรคบ” หนวีหวงดีรับสั่งเรียบ ๆ “พวกท่านคงจะคิดว่าการต้านโลหยาง เฉียนฉินมีประโยชน์มากกว่าใช้หรือไม่...”

หนวีหวงดีรับสั่งด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบก่อนที่พระองค์จะวางพู่กันลง พระองค์ถอนพระปัสสาสะ¹อีกครั้งก่อนจะทอดพระเนตรมาที่องครักษ์คนสนิทของพระองค์ก่อนจะยิ้มสรวลน้อย ๆ มันเป็น

¹ ถอนพระปัสสาสะ (ราชาศัพท์) ถอนหายใจ

เช่นนี้ทุกครั้งแม้ว่าพระองค์จะทรงครุ่นคิดแผนการที่ซับซ้อนและ
ทำตัวเจ้าอำนาจเพียงใด แต่เมื่อครั้งใดที่ผู้ใต้บังคับบัญชาเกิดคำถาม
พระองค์ก็พร้อมจะอธิบายเสมอ

“เพราะว่าเราไม่ได้ติดเพียงแค่ด้านโลหยาอย่างเดียว ฉะนั้น
ฉินเก่งกาจและมีวิสัยทัศน์อย่างที่พวกท่านเอ่ยมาก็ถูก...” เนื้อหวั
ทรงจ้องตรงมาที่พวกเขาอีกครั้ง

“แต่มิตรที่เก่งกาจเช่นนั้นก็ย่อมมักใหญ่ใฝ่สูง ไม่มีทางที่
พวกเขาจะยอมช่วยเหลือพวกเรารวบรวมแผ่นดินแล้วสุดท้ายปล่อยให้
ให้พวกเราขึ้นครองหรือ”

ถ้อยคำนั้นของเนื้อหวัทำให้เขาเข้าใจขึ้นมาอย่างแจ่มแจ้ง
ใช่แล้ว... พวกเขาควรจะมีภาพรวมมากกว่านี้ แผนการและเป้าหมาย
ใหญ่คือการรวมแผ่นดิน ไม่ใช่เพียงแค่เอาชนะไปที่ละดินแดน
มันไม่ใช่สงครามเล็ก ๆ ที่จะเกิดถี่ ๆ หากแต่มันเป็นสงครามใหญ่ที่
กำลังเริ่มต้นต่างหาก

“เพราะการทรยศมาจากมิตรเท่านั้น บางครั้งเราก็ต้อง
เลือกมิตรที่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่สามารถเอาชนะเราได้”

“เข้าใจแล้วพะย่ะค่ะ” องครักษ์ทั้งสองเอ่ยรับพร้อมกัน

“เข้าใจก็ดี” เนื้อหวัทรงยิ้มสรรลอีกครั้ง “อย่างไรท่านก็
ช่วยไปย้าให้มิตรของเราเข้าใจที่แล้วกันว่าความเป็นมิตรครั้งนี้ ใครนำ
และใครตาม”

...ลำดับของมิตร...

“ไม่ใช่ศึกใหญ่อย่างนั้นหรือ” เซวียไท่จื่อตรัสถามด้วยความประหลาดใจ

“เช่นนั้นกระหม่อม” องครักษ์หลี่เอ่ยรับ “ต้าซีคุมสถานการณ์ได้ทั้งหมดแล้ว เหนือหัวจึงส่งพวกกระหม่อมมาช่วยดูสถานการณ์ทางฝั่งนี้ เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาเศษเหลือของการศึกสงครามมารบกวนลู่ซุนพะยะค่ะ”

องครักษ์หลี่ตอบตามที่ได้รับคำสั่งมา เหนือหัวนั้นไม่ได้ทรงต้องการให้ลู่ซุนเข้ามาเป็นพันธมิตรเพียงอย่างเดียว แผนการขั้นแรกก็คือให้เต็กตู่หลิงอี่เข้ามาเป็นมิตร ส่วนตัวเขานั้นมีหน้าที่ทำให้ต้าซีดูเป็นมิตรที่น่าเกรงขามขึ้นมาหน่อย แม้แต่ในหมู่มิตรเองก็มีลำดับขั้น... และเพื่อให้แน่ใจว่าลู่ซุนจะไม่ข้ามขั้นเขาจึงต้องมาที่นี่ ที่จริงแล้วมันค่อนข้างจะง่ายทีเดียว จะว่าไปเต็กตู่หลิงอี่เองก็ทำได้ดีอยู่แล้วแม้จะเป็นเด็กแต่จากที่เห็น ทุกคนก็ดูเคารพเต็กตู่หลิงอี่ดี

“ถ้าเช่นนั้น...” เซวียไท่จื่อนิ่งไปครู่หนึ่ง “พวกท่านคงต้องการจะรีบจบสงคราม...”

น้ำเสียงของเซวียไท่จื่อติดจะเกรงใจมากเป็นพิเศษ และนั่นเป็นสัญญาณที่ต้อยน้อยพระองค์ก็รู้ดีว่าความนัยขององครักษ์หลี่ก็คือเหลือเพียงที่นี่ที่เดียวเท่านั้นที่ยังเป็นปัญหาอยู่จึงได้รับคำสั่งให้มาช่วย แม้จะดูโง่เขลาเบาปัญญา แต่อย่างน้อยไท่จื่อเองก็รู้ดีว่าลู่ซุนเป็นเมืองที่ค่อนข้างไม่เป็นระบบระเบียบ แล้วก็ตีแค้เหนแล้วที่ต้าซียังอดทนอยู่... ไท่จื่อหนุ่มได้แต่เกรงใจเพราะการถามหยั่งเชิงไปนั้นยิ่งนำมาซึ่งความอับอายมากกว่า

...ไม่ใช่เพียงแค่ต้าซีไม่ได้ต้องการความช่วยเหลือจากลู่ซุน แต่ลู่ซุนกำลังเป็นตัวถ่วง...

“มิกล้ากระหม่อม” องครักษ์หลีตอบทั้งที่จริงก็เป็นเช่นนั้น “เหนือหัวแค่ทรงไม่ต้องการให้ลู่ซุนต้องลำบากเพราะเหตุโลหียงเท่านั้น”

คำพูดนั้นเป็นไปโดยธรรมชาติทั้งที่จริงเขามีเป้าหมายมากกว่านั้น และจากสายพระเนตรของไทจื่อ่นั้นเขาคิดว่าเขาสร้างสถานการณ์ได้ดีทีเดียว อย่างน้อยในตอนนี้นอกจากเหล่าขุนนางจะเลิกระแวงต้าซี และคิดได้ว่าใครเหนือกว่าในความเป็นมิตรแล้ว ดีไม่ดีก็อาจจะเริ่มกระตุ้นให้ลู่ซุนคิดที่จะเร่งมือมากขึ้นไปอีกด้วย...

“เราเองก็ไม่ต้องการที่จะสร้างความลำบากให้ทางต้าซีเช่นกัน...” เซวี่ไทจื่อ่ตรัส

“แค่ส่งทัพมาช่วยก็ถือเป็นน้ำใจใหญ่หลวงแล้ว อย่างไรก็ตามเราจะรีบเตรียมทัพตามคำแนะนำของท่านหลังฮี้ไหว่ที่สุดเท่าที่จะทำได้ ขอให้ท่านวางใจ”

หลังจากนั้นการเตรียมทัพของลู่ซุนก็เร็วขึ้นถนัดตาจนตัวหลี่ฮี้เองก็ยังแปลกใจ แต่ไม่ว่าจะเพราะเหตุใดก็ถือว่าดีแล้วที่เป็นอย่างนี้ เพียงสองช่วยยามเหล่าทหารที่พร้อมบ้างไม่พร้อมบ้างก็พากันเคลื่อนทัพออกไปประจำการชายแดนทันที บางส่วนก็เคลื่อนพลไปเพื่อปิดทางอพยพอย่างรวดเร็ว

“ท่านทำได้อย่างไรกันท่านหลี่” ตู้หลิ่งอี้ถามหลังจากที่ได้
 อยู่กันตามลำพัง

“ทำอะไรหรือท่านหลี่อี้” องครักษ์หลี่ถามอย่างแปลกใจ

“ก็ทำให้ทหารลู่ซุนเตรียมการได้เร็วนะสิขอรับ” เด็กชาย
 ถามด้วยความตื่นเต้น เพราะก่อนหน้านี้เขายังมองไม่ออกเลยว่า
 ทำอย่างไรให้คนพวกนี้รีบเตรียมทัพดี...

“หนึ่งเลยก็คือคนพวกนี้ระแวงดำซี ข้าไม่ต้องทำอะไรมาก
 แค่พวกเขามั่นใจว่าเราจะไม่ยืมกำลังไปรบจริง ๆ พวกเขาก็พร้อมจะ
 เตรียมทัพปกป้องเมืองตนเองแล้ว...” องครักษ์หลี่เอ่ยเรียบ ๆ ก่อน
 จะโคลงศีรษะไปมา

“ที่จริงท่านหลี่อี้ก็ทำดีแล้ว แต่มนุษย์ก็เป็นอย่างนี้ไม่มีใคร
 วางใจใครได้ทั้งหัวใจหรอก พวกเขารอเห็นด้วยตาตัวเองมากกว่า...”
 องครักษ์หนุ่มเสริมให้เด็กหนุ่มสบายใจขึ้น

“อย่างนั้นหรือ...” ตู้หลิ่งอี้ตอบรับทั้งที่ไม่แน่ใจนัก

“เชื่อเถอะท่านหลี่อี้ หากเป็นเหนือหัวเสด็จเองคนพวกนี้
 จะระแวงกว่านี้มากทีเดียว”

คำพูดขององครักษ์หลี่นั้นเป็นไปตามจริง หากเป็นเหนือหัว
 เสด็จมาไม่ว่าตรัสอะไรลู่ซุนก็คงระแวง คนรอบจัดอย่างหยางเยวี่ซือ
 พูดความจริงคนยังระแวงเลย ตู้หลิ่งอี้เมื่อได้ยินเช่นนั้นก็นิ่งคิดไปครู่
 ใหญ่ก่อนจะเริ่มหัวเราะออกมา จริงอย่างที่ท่านหลี่ว่า เหนือหัวแค่
 ทรงตรัสคนก็ระแวงแล้วจริง ๆ

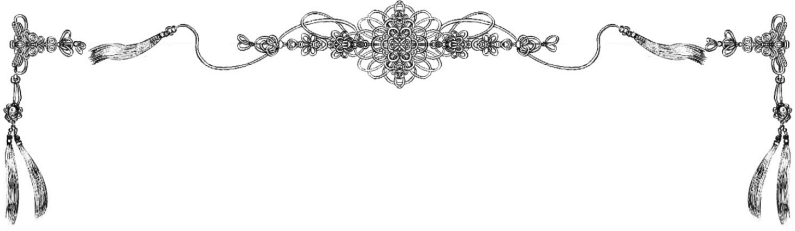
“อีกอย่างหนึ่ง คนในราชสกุลใหญ่หน้าบางเกินกว่าจะยอม
อับอายว่าเมืองตัวเองด้อยความสามารถ...” องครักษ์หลี่พูดขึ้นต่อ
“การพุดกับไต่จื่อเลยจึงเป็นผลดีมากกว่าพุดกับขุนนาง”

คำพูดง่าย ๆ ขององครักษ์ผู้เก่งกาจนั้นทำให้ตู้หลิ่งอี้
สามารถเข้าใจได้อีกครั้ง องครักษ์หลี่นั้นไม่ได้เก่งแค่การรบ แต่เรื่อง
ของคนเองก็เก่งไม่น้อยเหมือนกัน ต่างกับองครักษ์หยวนที่จะเป็นคน
ซื่อตรงมากกว่า แล้วก็คงเพราะเป็นเช่นนี้เหนือหัวจึงทรงเลือก
องครักษ์หลี่มาทำงานนี้แทน...

“ท่านหลี่ช่างมากด้วยปัญญา ชำนาญนับถือ” ตู้หลิ่งอี้เอ่ย
อย่างจริงใจ

“อย่ากล่าวเช่นนั้นเลย...” องครักษ์หนุ่มเอ่ยปิด “ที่จริงข้า
มีเรื่องต้องแจ้งท่านหลี่อี้ด้วย...”

ตอนที่ ๒

ชายแดนทางเหนือ

“ให้คนจากฝ่ายใต้ ส่งกองกำลังไปที่โลหยางให้เร็วที่สุด”

เตปูจินสั่งเรียก ๆ ก่อนจะหันไปมองที่ทางขวามือของตัวเอง “ส่วน
เจ้า ไปสืบให้ข่าวว่ามีอะไรเกิดขึ้นที่ต้าซีแล้วกลับมารายงานให้เร็ว
ที่สุด”

คำสั่งเรียบง่ายหากแต่ทำยากของท่านเตปูจินทำให้เหล่า
ทหารมองไกลลำบากใจไม่น้อย ไม่ใช่ว่าพวกเขาไม่ต้องการทำตามสิ่ง
ที่เหนือหัวสั่งการหรอก แต่มันมีเหตุผลอื่นมากกว่า ทันทีที่คำสั่งจาก
ท่านเตปูจินบอร์เตส่งไปจนถึงกองกำลังฝ่ายใต้ พวกเขาก็เริ่มขยับตัว
ตามคำสั่งทันทีอย่างเสียไม่ได้ แน่نونว่าเตปูจินจาเตียนนั้นย่อมไม่
พอใจกับคำสั่งนั้นอยู่แล้ว!

...ทำไมต้องเป็นโลหยาง ทำไมต้องเป็นข้า!...

แต่ถึงอย่างนั้นความไม่พอใจก็ไม่มีเหตุผลหรือน้ำหนักมากพอที่จะต่อต้านคำสั่งได้ เขาทำได้เพียงแค่รวบรวมกองกำลังและทำตามคำสั่งเท่านั้น ในบทบาทของบุตรเตปูจินจาเดียวกันนับเป็นบุตรที่ดี ในบทบาทของทหารผู้ตามเขาก็ไม่อาจจะบกพร่องได้เช่นกัน กองทหารของมองโกลได้พยายามที่จะเรียกรวบรวมทัพให้ได้โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ถึงอย่างนั้นด้วยความเป็นผู้นำทัพแล้ว นายกองที่รู้ปริมาณเสบียงและอาวุธเองก็ไม่อาจจะทำอะไรเกินตัวได้เช่นกัน

“เตรียมเท่าที่ได้ เอาเท่าที่ไหว” เตปูจินจาเดียวออกคำสั่ง

“แต่...” นายทหารอาวุโสข้างกายเตรียมจะเอ่ยแย้ง แต่ถึงอย่างนั้นสายตาอาฆาตของเตปูจินจาเดียวก็ได้หยุดคำพูดของเขาเอาไว้ก่อน

“จริงอยู่ที่ท่านได้ความดีความชอบเรื่องจดหมายของคนชั่วเอวียจากท่านพ่อ แต่นั่นก็ไม่ได้ลบความจริงที่ท่านเพิกเฉยต่อคำสั่งข้า ซูโปจิน” น้ำเสียงเรียบเรื่อยของชายในชุดหนังสัตว์ฟังดูอาฆาตไม่น้อย

แต่นั่นก็เป็นเรื่องที่ซูโปจินเตรียมใจรับไว้แล้ว! เขาคิดเรื่องนี้ก่อนที่เขาจะเขียนแผ่นหนังออกจากกองไฟเสียอีก และหากว่าเตปูจินผู้ลูกจะเอาความเขาให้ถึงตายเพียงเพราะการกระทำที่เป็นไปเพื่อคุณธรรมต่อเพื่อนมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อเพื่อนผู้ร่วมสายเลือดนั้นเขาก็ไม่เสียดายลมหายใจแม้แต่หน่อยเช่นกัน แต่ก่อนที่การปะทะกันภายในจะเกิดขึ้นกับกองกำลังทางใต้ก็มีเสียงหนึ่งดังชัดตาทัพเสียก่อน

“...ท่านนายกองขอรับ กองลาดตระเวนกลับมาแล้วขอรับ”

“รายงานมา” เตปูจินจาเตียวเอ่ยด้วยซุ่มเสียงมีอำนาจ

“เข้าประชิดชายแดนไม่ได้ขอรับ!!!” นายทหารคนนั้นเองก็

ตอบอย่างซัดถ้อยซัดคำเช่นกัน!

...ส่วนเหตุผลที่เข้าประชิดไม่ได้ล่ะหรือ...

ชาวเมืองโลหยางนั้นจะว่าเป็นชาวฮั่นก็ไม่ผิดนัก แต่หากจะกล่าวว่าเป็นชาวมองโกลก็ไม่ผิดเช่นกัน เพราะฉะนั้นรูปร่างหน้าตาของชาวโลหยางนั้นจะว่าไปก็จะไม่เชิงเป็นชาวฮั่นเสียทีเดียว... แต่ในวันนี้ชาวโลหยางที่คอยลาดตระเวนอยู่ตามชายแดนที่พวกเขาคุ้นหน้านั้นมีหน้าตาที่แปลกไป และมันก็ไม่ใช่แค่ไม่คุ้นหน้าเสียด้วย... ชาวฮั่นสักเมืองต่างหากที่กำลังเดินเวรยามอยู่แถวเมืองโลหยาง และไม่ใช่แค่ช่วงหลังจากที่ท่านเตปูจินได้รับสาร แต่มันก่อนหน้านั้นนานพอตัว

...อาหารบูดเน่าโชยกลิ่นแรงเสมอ...

เตปูจินจาเตียวที่ควบม้าออกมาสังเกตการณ์เองหลังจากได้รับรายงานมองไปที่ชายแดนเมืองโลหยางอีกครั้ง เพราะว่ามีทั้งแม่น้ำ ป่าและเนินเขาสูงชันไว้ จึงทำให้มองโกลกับแผ่นดินฮั่นนั้นถูกตัดออกจากกันเป็นส่วนใหญ่ แต่ถึงอย่างนั้นความไม่ลงรอยกันของสองแผ่นดินนั้นก็ยังมีอยู่...

เหล่าทหารที่ใช้ชีวิตไปกับการล่าสัตว์และป้องกันดินแดนของตนนั้น ไม่อาจรู้ได้เลยสักนิดว่าการทำสงครามกับดินแดนที่ไม่ได้มีผลได้ผลเสียกันนั้นจะเกิดผลอย่างไร แต่พวกเขาเป็นหนี้ชีวิตของ

ท่านเตปูจิน มีทุกวันนี้ได้ก็เพราะท่านเตปูจิน พวกเขาจึงเชื่อว่าไม่ว่าท่านจะสั่งการใดก็ย่อมเป็นผลดีทั้งนั้น...

“ทั้งที่ให้เรามาดูเหตุการณ์ที่โลหยาง แต่ดูทว่าจะไม่เหลือโลหยางให้เราดูเสียแล้ว”

จาเตียวเอ๋ยเมื่อเริ่มเห็นควันไฟโขยออกมาจากชายป่าพร้อมกับเสียงตะโกนของผู้คน พวกเขาควมม้ามามากกว่าร้อยลิเพื่อมาสังเกตการณ์แต่ว่าดูเหมือนจะไม่เหลืออะไรให้สังเกตการณ์แล้ว

ไม่มีเสียงกองรบหากแต่ยังสามารถมองเห็นความเสียหายได้ นายกองม้านับสิบที่ตามเตปูจินผู้ถูกมาหันมองหน้ากัน แน่นนอนว่าพวกเขาต่างก็ต้องการที่จะรู้เรื่องราวภายในโลหยางตอนนี้เพิ่ม แต่ในตอนนี้อหากตัดสินใจพุ่งเข้าไปเพื่อสังเกตการณ์ก็ไม่แน่ว่าจะมีอะไรอยู่บ้าง

“จะเอาอย่างไรดีท่านจาเตียว จะเข้าไปดูเหตุการณ์ให้ใกล้อีกหรือไม่ขอรับ” ทหารหนุ่มใจร้อนผู้หนึ่งเอ่ยขึ้นขณะดูกองเพลิงที่กำลังไหม้ขึ้น

แน่นนอนว่าตามคำสั่งของท่านเตปูจินพวกเขาจำเป็นต้องมี ‘ข่าวสาร’ กลับไปแจ้งท่านและต้องได้ส่ง ‘ความช่วยเหลือ’ ไปให้ถึงโลหยาง แต่ว่าหากบุกไปตอนนี้ก็ไม่แน่ว่าพวกเขาจะได้กลับไปแจ้ง ‘ข่าวสาร’ เช่นกัน มันก็แค่การเลือกว่าฝั่งไหนน่ากลัวกว่ากันเท่านั้น... สถานการณ์หนีเสือปะจระเข้เช่นนี้ไม่ทำให้ทหารแห่งมองโกลกริ่งเกรงเลยสักนิด กลับกันมันกลับทำให้เลือดนักสู้ในตัวของพวกเขาตื่นขึ้น

จาเตียวมองเปลวไฟที่โหมสูงจนมองเห็นได้จากฝั่งโลหยาง มาจนถึงตรงนี้อีกครั้งด้วยสายตาวราวระริก แน่แน่นอนว่าด้วยความ รังเกียจเดียดฉันท์พวกฮั่นเลือดผสมแล้วเขาย่อมไม่ได้โกรธแค้นแทน เอวี่ผิงเกียและชาวโลหยาง หากแต่ก็ไม่ใช่ความยินดีที่เห็นชาวโล หยางฉิบหายเช่นกัน มันก็เพียงเลือดนักสู้ในตัวของเขา มันร่าร้อง เท่านั้น...

...สงคราม...

โอรสแห่งองค์เตปูจินแทบจะคำรามในใจ ทหารป่าเถื่อน ใจถึง มีฝีมือ จุดเด่นทหารมองโกลเป็นที่แน่ชัดแสบใจ แต่ถึงอย่างนั้น คนกล้าหาญกว่าก็ยังมี...

กองทหารกองหนึ่งกำลังเคลื่อนผ่านเนินเขาสูงของโลหยาง มาทางทิศที่พวกเขาอยู่นอยู่ เหล่าบรรดาทหารชาวมองโกลเจ้าถิ่นต่าง ก็ชักอาวุธออกมาเตรียมพร้อมทันที เหล่ากองม้าลาดตระเวนของ มองโกลยืนประจันหน้ากับคนที่พวกเขาไม่อาจมั่นใจได้ว่าคือใคร ธง สีดำที่ชูมาแต่ไกลนั้นดูแปลกตาสำหรับพวกเขา

...ธงสีดำลายพยัคฆ์สีทอง...

“พวกเจ้าเป็นใคร” จาเตียวคำรามถามก่อนที่กองทหารนั้น จะก้าวเข้ามาใกล้พวกเขา

“พวกข้ากองกำลังทหารดำซี...” เมื่อสิ้นสุดคำนั้นเหล่า บรรดาทหารมองโกลก็ขึ้นอาวุธทันที แต่นั่นก็หาได้ทำให้กองหน้า แห่งดำซีตกใจแต่อย่างใด แม้ทัพบนุ่ยมือขึ้นห้ามคนฝั่งตน

“ข้าเพียงแต่มีราชสาส์นจากองค์เหนือหัวแห่งต้าซีฝากไปหาท่านเตปูจินเท่านั้น...” ชายผู้นั้นเอ่ยก่อนจะชูบางอย่างในมือขึ้นมา...

ม้วนผ้าแพรสีดำสวยที่บรรจุราชโองการจากเหนือหัวแห่งต้าซีปรากฏแก่สายตาของกองทหารตรงนั้น เสียงฮือฮาจากกองทหารมองไกลดั่งขึ้นทันที การที่เอวี่ผิงเกียส่งข่าวนั้นไม่ใช่เรื่องความลับหรือ แล้วเหตุใดทำไมคนของต้าซีจึงรู้ได้ หรือว่าการแจ้งข่าวของเอวี่ผิงเกีย นั้นเป็นแผนการล่อเหยื่อ... ความเป็นไปได้ทั้งหมดรวมถึงข้อสงสัยพรั่งพรูออกมาทันที

“แล้วข้าจะเชื่อได้อย่างไรว่าความในสารนั้นเป็นเรื่องจริง” จาเตียวไม่ฉลาดเท่าไรที่ถามออกมาเช่นนั้น

“นี่คือราชสาส์นของเหนือหัวแห่งต้าซีที่เรียนมาเพื่อทราบเท่านั้น ตามมารยาทของเมืองติดกัน ส่วนคนรับสารจะเชื่อหรือไม่ค้นหาใช้กิจของเหนือหัวข้าไม่!”

...โอกาสหรือกับดัก...

ข่าวลือถึงการแตกกันของชาวฮั่น ที่จริงก่อนหน้านี้เขาก็เคยได้ยินมาแล้วบ้างว่าชาวหยางหลันติดต่อกับเสนาบดีกึ่งฉินของเฉียนฉินเพื่อก่อการกบฏจากภายใน แต่ไม่นานนักข่าวนั้นก็เงียบหายไปราวกับว่ามันไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นมาก่อน เดว่าคงไม่สำเร็จตามเคย การบุกฮั่นนั้นไม่ง่าย...

...และมองไกลยังไม่พร้อมทำศึก...

ความจริงอีกข้อที่ทั้งทหารชาวเมืองและเจ้าเมืองรู้ดี ใช่! แม้กระทั่งเตบุจินบอร์เตเองก็รู้ว่าในยามนี้มองโกลที่เพิ่งจะพันฤดูหนาวนั้นไม่มีเสบียงเหลือมากพอจะรบทัพจับศึกหรอก อย่าว่าแต่พอจับศึกเลย ทุกปีนั้นบางครั้งก็ไม่มีพอเก็บเกี่ยวด้วยซ้ำ กองล่าสัตว์ที่ออกล่าสัตว์ใหญ่ในช่วงนี้ก็ทำได้ยากเพราะหากไม่ใช่สัตว์ที่เลี้ยงเอาไว้แล้ว สัตว์ส่วนใหญ่ก็ยังไม่ยอมล่าอยู่ เอาเข้าจริงการล่าพวกสัตว์จำศีลเพื่อมาเป็นเสบียงกองทัพนั้นง่าย แต่หากทำเช่นนั้นชาวเมืองที่ไม่ได้เป็นกองทหารก็จะไม่มีกินเลย...

ชาวมองโกลนั้นอยู่กันแบบชนเผ่า แม้ดินแดนจะมีพื้นที่กว้างใหญ่ไพศาลหากแต่พื้นที่ทำกินจริงนั้นไม่มากอย่างที่คิด ทั้งเทือกเขาและพื้นที่หิมะที่หนาวเหน็บเกินกว่าคนทั่วไปจะอยู่ได้นั้นทำให้ประชากรชาวมองโกลถูกจำกัดอยู่ในวงล้อมแคบ ๆ แต่ถึงอย่างนั้นชาวมองโกลเองก็เป็นผู้ที่แข็งแกร่ง กว่าเจ็ดในสิบส่วนสามารถล่าสัตว์ใหญ่ได้ และทุกคนที่ล่าสัตว์ใหญ่ได้ก็ไม่ยากอะไรที่จะสังหารมนุษย์เพื่อล่าอำนาจ

แต่ถึงจะมีผู้มีฝีมือมากเท่าไรแต่ด้วยข้อจำกัดด้านเสบียงและอาวุธจึงทำให้หากเป็นศึกยืดเยื้อแล้วพวกเขาไม่สามารถที่จะจัดการได้ ชาวฮั่นที่รวมตัวกันเป็นปีกแผ่นนั้นมีทั้งเสบียงและกำลังมาก แม้จะด้อยกว่าด้านฝีมือแต่ก็สามารถทำศึกยืดเยื้อได้ดีกว่าชาวมองโกล นั่นทำให้แม้ว่าท่านเตบุจินจะเป็นผู้ที่เป็นหนึ่งในด้านการรบแต่จนถึงบัดนี้ก็ยังไม่สามารถที่จะยึดแผ่นดินฮั่นได้เสียที...

...แต่ตอนนี้ฮั่นสิ้นคลอนแล้ว...

แม้มีแสงเพียงเล็กน้อยในหมันต์อันหนาวเหน็บก็สามารถทำให้อุ่นได้ แม้โอกาสได้รับชัยชนะครั้งนี้จะมีเพียงน้อยแต่เขาก็จะไม่พลาดมันเป็นอันขาด เตปูจินเพิ่งพินิจแผนที่ดินแดนอันในกระโจมด้วยสายตาแรงกล้า จากข้อความที่เอวี่ผิงเกียส่งมานั้น อ่านดูก็รู้ได้ทันทีว่าชาวฮั่นกำลังมีปัญหา...

ชาวฮั่นนั้นแข็งแกร่งด้วยความสามัคคี ห่าดินแดนที่เป็นเหมือนห้าเหลี่ยมทองคำที่แข็งแกร่งไม่อาจเจาะผ่านไปได้ แต่บัดนี้ห้าเหลี่ยมอันศักดิ์สิทธิ์นั้นดูเหมือนจะสั่นคลอนเสียแล้ว ฮั่นชาวชนเผ่าอย่างเขานั้นไม่อาจรู้เรื่องการปกครองได้มากเท่ากับชาวฮั่นที่เรียนตำราหรือก แต่ความสัมพันธ์ของห้าดินแดนแห่งฮั่นเปรียบก็เหมือนการดึงเชือกล้อมคอกสัตว์ หากมีเส้นใดเส้นหนึ่งหย่อนลงแล้วสมดุลย่อมเสีย คอกที่แข็งแกร่งก็อาจล้มลงได้ทุกเมื่อ

...ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ต้องขอใบใจชาวต้าซี...

รอยยิ้มเหี้ยมเกรียมของผู้ที่รอโอกาสมานานเผยขึ้น แผ่นดินฮั่นกำลังแตกออกจากกันมันเป็นเวลาที่เขาเฝ้ารอคอยมานาน สงครามของเขากับชาวฮั่นก็เหมือนกับเส้นด้ายบาง ๆ ที่คานไม้หนักเอาไว้ ยามใดที่เส้นด้ายเอียงหรือบิดเพียงน้อยเมื่อนั้นไม้ก็จะตกกระทบบันทึ!!

“รายงานด่วนขอรับ!!!” เสียงหนึ่งดังขึ้นหน้ากระโจมของเขา

เตปูจินผู้พ้อหันกลับไปมองทันที ทหารจากทางใต้ที่เพิ่งจะเดินทางมาถึงยืนรอกอยู่ด้านหลังของทหารเฝ้ากระโจม ท่าทีของชายผู้

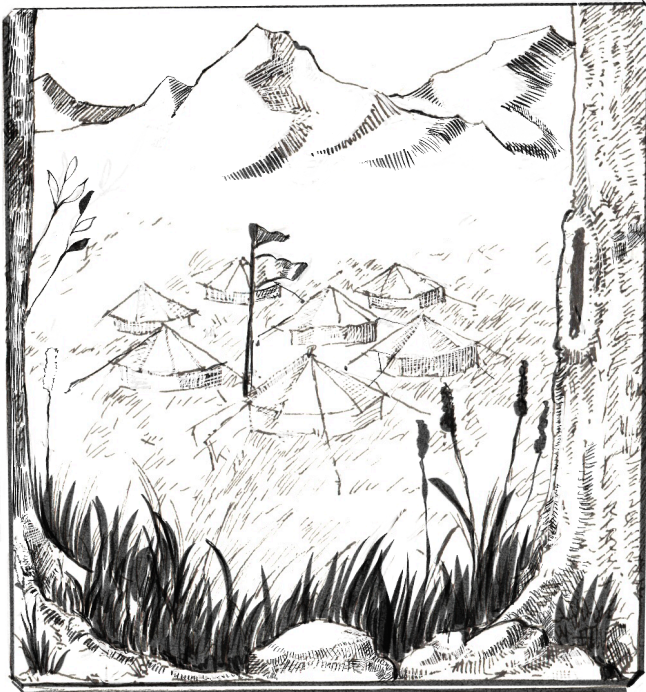
นี่น่องอาจไม่ต่างจากทหารคนอื่น หากแต่ความเหนียวล้าของการเดินทางไกล หรือไม่ว่าจะเป็นด้วยอะไรก็ตามจึงทำให้ชายผู้นี้ดูเหนื่อยอ่อนและแตกต่างกว่าปกติอย่างที่สังเกตได้ด้วยตาเปล่า

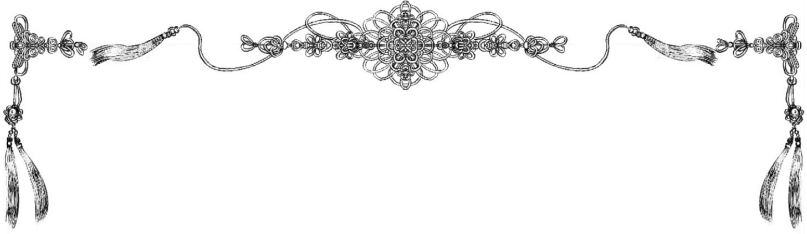
“ว่ามา” สุรเสียงทรงอำนาจตรัสขึ้น

“ราชสาส์นจากต้าซีخورับ”

ตอนที่ ๓

กระตบซิ่ง

“เชื่อเถอะท่านหลิ่งอี่ หากเป็นเหนื่อหัวเสด็จเองคนพวกนี้
จะระแวงกว่านี้มากทีเดียว”

คำพูดขององครักษ์หลิ่งนั้นเป็นไปตามจริง หากเป็นเหนื่อหัว
เสด็จมาไม่ว่าตรัสอะไรลู่ซุนก็คงระแวง คนรอบจัดอย่างหยางเยวี่ซื่อ
พูดความจริงคนยังระแวงเลย ตู้หลิ่งอี่เมื่อได้ยินเช่นนั้นก็นิ่งคิดไปครู่
ใหญ่ก่อนจะเริ่มหัวเราะออกมา จริงอย่างที่ท่านหลี่ว่า เหนื่อหัวแค่
ทรงตรัสคนก็ระแวงแล้วจริง ๆ

“อีกอย่างหนึ่ง คนในราชสกุลใหญ่หน้าบางเกินกว่าจะยอม
อับอายว่าเมืองตัวเองด้อยความสามารถ...” องครักษ์หลี่พูดขึ้นต่อ
“การพูดกับไท่จื่อเลยจึงเป็นผลดีมากกว่าพูดกับซุนนาง”

คำพูดง่าย ๆ ขององครักษ์ผู้เก่งกาจนั้นทำให้ตู้หลิ่งอี่
สามารถเข้าใจได้อีกครั้ง องครักษ์หลิ่งนั้นไม่ได้เก่งแค่การรบ แต่เรื่อง
ของคนเองก็เก่งไม่น้อยเหมือนกัน ต่างกับองครักษ์หยวนที่จะเป็นคน

ชื่อตรงมากกว่า แล้วก็คงเพราะเป็นเช่นนี้เหนือหัวจึงทรงเลือก
องครักษ์หลี่มาทำงานนี้แทน

“ท่านหลี่มากด้วยปัญญา ชำนาญนับถือ” ผู้หลังอี่เอ่ยอย่าง
จริงใจ

“อย่างกล่าวเช่นนั้นเลย...” องครักษ์หนุ่มเอ่ยปิด “ที่จริงข้ามี
เรื่องต้องแจ้งท่านหลังอี่ด้วย...”

“จากฝ่าบาท...” ผู้หลังอี่ต่อคำ

ที่จริงเขารู้ตั้งแต่จากสารวันนั้นแล้วว่าเหนือหัวน่าจะส่งคน
มาเพื่อแจ้งแผนการกับเขาเพิ่มเติมแน่ การตัดสินใจของเอวี่ผิงเกีย
น่าจะไม่เกินความคาดหมายของเหนือหัว แต่ถึงอย่างนั้นเขาที่อยู่กับ
พระองค์มาพักใหญ่ จะเรียกว่าดูออกก็ว่าได้ เขาไม่คิดว่าพระองค์จะ
พอพระทัยนักกับการตัดสินใจของเอวี่ผิงเกียในครั้งนี้...

...แต่เหนือหัวก็ไม่เคยจะพอพระทัยการตัดสินใจของใครเท่า
ไหร่หรือ...

ฝ่าบาทที่มองว่าต้าซีคือที่หนึ่งของพระองค์เสมอ แม้กระทั่ง
คนสำคัญอย่างท่านไปหากจะทำให้แผนเสียฝ่าบาทยังทรงสละเลย
นับประสาอะไรกับการที่เอวี่ผิงเกียกล้าเอาคนใต้ปกครองของตน
ทุกคนมาเสี่ยงเพื่อธิดาของตนเพียงสองคน เขาไม่เคยเป็นพ่อคนเขา
เองก็ไม่ได้เข้าใจมากนักหรือกับเรื่องนี้ แต่วันหนึ่งต่อให้เขาเป็นพ่อ
คนถ้าหากเขาอยู่ในสถานการณ์เดียวกับเอวี่ผิงเกียเขาก็คงไม่ทำเช่น
นั้น... หรือกระมัง

“ธิดาคนโตของเอวียผิงเกี่ยวแต่งงานกับขุนนางใหญ่ในเจียงชู...” องค์ครักษ์หลิเอ่ยข้อมูลที่เขาารู้ว่าตู้หลิ่งอี่หุบขาอยู่แล้วออกมา

“ในราชสาส์นเหนือหัวกล่าวว่าธิดาทั้งสองที่เอวียผิงเกี่ยวคิดว่าจะส่งไปมองโกลหนีรวมลงมากับชาวบ้าน...” ตู้หลิ่งอี่ต่อคำก่อนจะเริ่มเดาอะไรได้กลาง ๆ แล้ว

“ถูกต้องแล้ว...” องค์ครักษ์หลิเอ่ยรับ

“ท่านคิดว่าเด็กสองคนนั้นจะหนีไปหาพี่สาวของตัวเองที่เจียงชูหรือไม่...” เด็กหนุ่มพึมพำ

องค์ครักษ์หลิอดจะทิ้งในปัญญาของตู้หลิ่งอี่ไม่ได้ เด็กคนนี้เพียงเขาบอกข้อมูลเพียงเล็กน้อยเท่านั้นก็สามารถปะติดปะต่อเรื่องเองได้ทันที ไม่แน่ว่าเด็กน้อยตู้หลิ่งอี่อาจจะเดาเรื่องได้ตั้งแต่อ่านสารฉบับนั้นแล้วก็ได้ องค์ครักษ์หลิกระตุกยิ้มพอใจ เขาชื่นชมตู้หลิ่งอี่แม้ว่าเด็กคนนี้จะเพียงเด็กจากกองโจรก็ตาม แต่ก็อย่างที่เหนือหัวรับสั่งบ่อยครั้ง ในราชสำนักต้าซีเองก็หาได้ก้มหัวให้กับเหนือหัวเพียงเพราะราชสกุลหยางไม่

...ถ้าก้มหัวให้กับปัญญาของสตรีได้ ไม่ยากนักที่จะก้มหัวให้ปัญญาลูกโจร...

“เหนือหัวทรงคาดว่าเป็นเช่นนั้น” องค์ครักษ์หลิตอบกลับ

“...”

ตู้หลิ่งอี่ทำได้แค่กลืนน้ำลายเท่านั้น ในสายตาของเขาไม่ว่าอย่างไรสามคนนั้นก็เพียงเด็กผู้หญิงที่ไม่รู้เรื่องราวอะไรทั้งนั้น เขาเข้าใจว่าครั้งก่อนหน้านี้ที่พระองค์ทรงทำไปก็เพราะต้องการล่อ

เหยื่อเอเวียผิงเกีย แต่ในครั้งนี้นั้นไม่เหมือนกัน **เอเวียผิงเกียเสียโลหยางแล้ว** เขาไม่เข้าใจสักนิดว่าพระองค์จะยังสนพระทัยกับเด็กสามคนนั้นทำไม ทั้งที่ในตอนนี้จะทรงปล่อยสามคนนั้นไปพวกนางก็ไม่อาจจะทำอะไรได้อยู่แล้ว...

สีหน้าที่หม่นลงของตุ้หลังอีนันทำให้องครักษ์หืออดจะเห็นใจไม่ได้ ไม่ว่าจะอย่างไรตุ้หลังอื่ก็เป็นเพียงเด็กเท่านั้น ไม่สิ! ต้องกล่าวว่าไม่ว่าอย่างไรตุ้หลังอื่ก็เป็นเพียงแค่คนธรรมดาเท่านั้น ย่อมมีความอ่อนโยนห่วงใยต่อเพื่อนมนุษย์เป็นธรรมดา คนที่จะใจร้ายใจดำกับเด็กไม่มีทางสู้มันไม่ว่าจะโตเท่าไรก็...

...ไม่มีใครจะมีความคิดเยี่ยงสตรีผู้นั้นได้หรอก...

“เจียงซูหรือฝ่าบาท?”

องครักษ์หือเอ่ยถามนางพญาที่กำลังประทับพระเก้าอี้ส่วนพระองค์อยู่ด้วยความไม่เข้าใจนัก คำสั่งที่เขาเพิ่งจะได้รับนั้นมันทำให้เขางุนงงพอดัว ทั้งที่เพิ่งจะรับสั่งให้องครักษ์หวยวนไปแจ้งสถานการณ์กับมองโกลเองแท้ ๆ เขาก็นึกว่าพระองค์จะฝากให้เขาไปส่งข่าวกับตุ้หลังอื่เรื่องมองโกลเสียอีก

“ใช่ ิตาคนโตของเอเวียผิงเกียอยู่ที่เจียงซูเป็นฟูเหรินในขุนนางที่นั่น” ฝ่าบาทตรัสเพียงเท่านั้น

ในตอนแรกเขาคิดว่าเหนือหัวจะเรียกตัวเขามาเพื่อสั่งการเรื่องมองโกล ไม่ก็ให้เขาไปที่ลู่ซุนเพื่อจัดการตามหาตัวธิดาของเอเวียผิงเกียอีกสองคนเท่านั้น เขาไม่เห็นพระองค์สนพระทัยธิดาคนโตมา

นานแล้ว... หรือว่า! องค์กรฯหนุ่มเบิกตากว้าง ก่อนหน้าที่พวกเขียนฉินจะมาเจรจาตอนนั้นแผนเดิมของเหนือหัวคือปล่อยให้ชาวโลหยางหนีไปทางมองโกลเพื่อตั้งป้อมบุกมองโกล แต่พอถึงเวลาจริงพระองค์กลับ...

...ดูเหมือนว่าจะไม่ใช่การเปลี่ยนเส้นทางเพราะต้องการสู่ชนเป็นมิตรเสียแล้ว...

ทั้งที่เอวี่ผิงเกี้ยนนั้นแลกทั้งชีวิตเพื่อชาวโลหยาง ที่จริงในตอนนี้อย่างก็ได้โลหยางมาแล้วด้วยซ้ำ เขาไม่เข้าใจสักนิดว่าทำไมเหนือหัวจึงสนพระทัยกับเด็กสามคนนั้นนัก พระองค์เองก็เป็นสตรีความเป็นพระมารดาในตัวพระองค์ก็แสดงออกซัดยามอยู่กับเด็กในวังหลวง แต่หลายครั้งพระองค์ก็สั่งสั่งทหารคนจริง ๆ เหมือนกัน

เอี้ยนเจิ้งซื่อมองสีหน้าที่แสดงออกถึงความสับสนและไม่เข้าใจขององค์กรฯหลังด้วยความเห็นใจ เขาดูออกอยู่หรือกว่าเหล่าทหารภายใต้บังคับบัญชาของเหนือหัวจะสับสนกันเพียงใด เหนือหัวเป็นคนที่คาดการณ์และเตรียมการเอาไว้ไกลกว่าคนอื่นมากนัก ในตอนนี้พระองค์หาได้สนพระทัยในโลหยางไม่...

“ไม่ว่าอย่างไรธิดาทั้งสองก็ต้องหนีตามพวกชาวบ้านลงมาพวกนางไม่มีทางเลือกที่ดีไปกว่าการไปขอความช่วยเหลือจากพี่สาวของพวกนาง... เราต้องการให้ท่านหลีลอบเปิดเส้นทางให้พวกนางหนีไปได้”

“หนีไปได้...” ดูเหมือนว่ายิ่งอธิบายก็จะทำให้องค์กรฯผู้นี้ยิ่งสับสนมากกว่าจะเข้าใจขึ้น

“เข้าใจถูกแล้ว ให้พวกนางหนีไปสมทบกับพี่สาวของพวกนางที่เจียงซูได้ แต่ลู่ซุนไม่จำเป็นต้องรู้เรื่องนี้”

รับสั่งของเหนือหัวเพิ่มเติมนั้นไม่ช่วยให้เขาเข้าใจจุดประสงค์ของพระองค์มากขึ้นเลยสักนิด เหล่าองครักษ์ใกล้ชิดพระองค์ยังคงสับสนและหันมองกันด้วยความไม่เข้าใจอยู่ดี หากแต่เหนือหัวเองก็ไม่ทรงใจไม่ใส่ระกำถึงเพียงนั้น เมื่อเห็นว่าองครักษ์กำลังกังวลใจพระองค์ก็ทรงอธิบายเพิ่มเติมทันที

“ข้ารู้ดี ข้าไม่ได้จะเอาชีวิตพวกนางเสียหน่อยเพียงแต่หากพวกนางทั้งสามหนีไปได้ เราจะได้เห็นท่าทีของเจียงซูต่อสงครามที่กำลังจะเกิด...”

...พระองค์ใช้ธิดาเอวี่ผิงเกียเป็นเพียงเนื้อล่อเท่านั้น...

เหนือหัวนั้นมีความคิดไม่ธรรมดาเลยทีเดียวเชียว พระองค์ใช้เรื่องของโลหยางในการล่อลู่ซุนให้มาเป็นพวก และในคราวเดียวกันพระองค์ก็เลือกใช้เด็กสามคนที่มีความผิดฐานกบฏในต้าซีไล่ต้อนให้ไปทางลู่ซุนเพื่อปล่อยให้หนีไปทางเจียงซูเพื่อใช้พวกนางล่อเจียงซูอีกตลบหนึ่ง

“เหนือหัวต้องการให้พวกนางหนีไปได้เพื่อดูท่าทีของเจียงซูเพียงเท่านั้น...”

องครักษ์หวั่นบอกกับตู้หลิ่งอี่ให้เด็กหนุ่มคลายใจ เขารู้ดีว่าตู้หลิ่งอี่เองก็คงจะกังวลเรื่องความปลอดภัยของเด็กพวกนั้นเช่นกัน ถึงแม้ว่าแม่คุณจะใช้เด็กพวกนั้นเป็นเหยื่อล่อก็ตาม แต่พระองค์ไม่ได้

หมายจะเอาชีวิตพวกนางหรือ แต่ถึงอย่างนั้นตัวหลังอีกกลับไม่ได้มีท่าทีคลายใจสักนิด องครักษ์หลีตบหัวเด็กชายเพียงแผ่วเบา เขารู้ดีว่าการที่ได้เห็นมนุษย์ด้วยกันตกเป็นเหมือนเหยื่อล่อปลานั้นมันเป็นเรื่องที่ไม่ดีเท่าไรนัก

“เหยื่อล่อเป็นเรื่องธรรมดาหากหลีฮี้ หากเจ้าอยากติดตามฝ่าบาทไปนาน ๆ ก็ทำใจเรื่องนี้เอาไว้เสียตั้งแต่ตอนนี้นักดี” องครักษ์หลีปลอบใจเด็กหนุ่ม

“และการที่เราได้รู้ท่าทีของเจียงซู ทุกอย่างก็จะง่ายขึ้นด้วย”

หากแต่แท้จริงแล้วตัวหลังอั้นนั้นไม่ได้คิดว่าฝ่าบาททรงมีแผนการแค่ดูท่าทีเจียงซูละสิ กับแค่ท่าทีของเจียงซูหรือฝ่าบาทจะทรงมองไม่ออกจนต้องใช้เหยื่อล่อ เขาไม่คิดว่าเจียงซูจะยอมก้มหัวให้กับตัวซีโดยง่ายอยู่แล้ว เท่าที่เขาจำได้เจียงซูเป็นเมืองที่ใหญ่พอสมควรมีศิลปะที่เฟื่องฟูและนักปราชญ์อยู่มาก เรียกได้ว่าหากต้องการนักปราชญ์ผู้เชี่ยวชาญหรือขุนซือมีดื่อย่อมไปหาได้จากที่เจียงซู เหนือห้วย่อมไม่คิดว่าคนพวกนี้จะก้มหัวให้พระองค์แน่ แต่ถึงอย่างนั้นเรื่องล่อเหยื่อก็ยังเป็นเรื่องจริงอยู่

...หากแต่คนที่โดนล่อไม่ใช่เจียงซู แต่เป็นเฉียนฉินต่างหาก...

...คนหัวแข็ง...

เถียนเจิ้งซื่อไม่อาจจะนิยามเหนือหัวของเขาด้วยคำอื่นได้อีก ความฉลาด เก่งกาจ กล้าหาญนั้นเขาไม่เสียดสีกนิต หากแต่น่าจะเป็นเพราะพระองค์มีทุกอย่างพร้อมไปกระมังจึงทำให้มันใจมากไป จนกลายเป็นคนหัวแข็งเช่นนี้ แต่การศึกษาด้านไม่ใช่เรื่องที่เขาคจะเพิกเฉยได้...

“กระหม่อมเกรงว่าเจียงซูจะเป็นเรื่องที่ใหญ่เกินไปพะยะค่ะ” เถียนเจิ้งซื่อทูลเตือนผู้เป็นเหนือหัวของตนอีกครั้ง

ฎีกาของราชกิจภายในตำชีตรวดผ่านสายพระเนตรพระองค์ เป็นรอบที่สาม พระองค์ที่ได้รับสั่งเกี่ยวกับเรื่องการต้อนรับชาวโลหยาง และหาเรื่องชาวมองโกลไปพร้อม ๆ กัน แต่ดูเหมือนว่าความพอพระทัยของพระองค์จะยังไม่จบเพียงเท่านั้น แค่มองโกลกับโลหยางที่เป็นมิตรกันนั้นยังพอจะมองได้ว่าเป็นเรื่องสุวิสัย แต่ว่าเจียงซูด้วยนั้น...

“ข้าหาได้ประกาศศึกกับเจียงซูไม่ ข้าแค่ขอให้ส่งเชลยศึกกลับมาเท่านั้น” คำพูดแก้ตัวไปเรื่อยทั้งที่ตนก็รู้ดีอยู่แก่ใจนั้นทำให้ราชเลขาคนเก่งเหนื่อยใจไม่น้อยทีเดียว

หนวีหวงดีทรงทราบดีทุกอย่าง พระองค์ทรงทราบว่าเจียงซูคือเมืองเกิดของจางเสียนเพยหนึ่งในพระสนมที่ใกล้ชิดเคียงตำแหน่งฮองเฮาของฉินฮงเต้ที่สุด หากว่านางหาเรื่องเจียงซูแล้วไม่ว่าอย่างไรเฉียนฉินที่ประวิงเวลาอยู่ก็ไม่อาจจะรอดอีกต่อไป...

จริงอยู่ที่ด้วยทัพของตำชีตอนนี้พร้อมทั้งศึกษาด้าน แต่ถึงอย่างนั้นการศึกษาหลายด้านก็ไม่ใช่ว่าจะไม่มีเรื่องที่น่าลำบากเลย

อย่างน้อยที่สุดเลยงานที่หนักอยู่แล้วของเหนือหัวจะยิ่งกลายเป็นหนักยิ่งขึ้นไปอีก

“หากเจียงซูขอความช่วยเหลือจากเฉียนฉิน หรือเฉียนฉินเรียกกำลังเสริมจากเจียงซู...” เฉียนเจิ้งชื่อเลือกเอ่ยตรงประเด็นทันทีเพื่อป้องกันการเลียงบาติของพระองค์

มิสฉินเงยหน้าขึ้นจากภูิก้า ไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจที่เฉียนเจิ้งชื่อจะรู้ทันเธอ เขารู้ทันความคิดเธอตลอดเวลาอันนั้นแหละ แต่น้อยมากที่เขาจะกล้าตั้งบทสนทนาเข้าประเด็นตรง ๆ ในเวลาที่เธอกำลังบ้ายเบี่ยงบทสนทนา

ไม่ใช่ว่าเธอจะโกรธหรอก สำหรับมิสฉินอารมณ์ถือเป็นสิ่งสิ้นเปลืองอยู่แล้ว เธอแค่สงสัยว่าจะไรกันทำให้เฉียนเจิ้งชื่อมีท่าทีต่อต้านเธอเช่นนี้

“ฝ่าบาททราบดีถึงความสัมพันธ์ของท่านราชบัณฑิตจางกับฉินฮ่องเต้...” เฉียนเจิ้งชื่อเอ่ยขึ้น

“มาถึงขั้นนี้ไม่ว่าอย่างไรเฉียนฉินก็ไม่อาจลงรอยกับเราอยู่แล้ว กระทบมอหาได้เห็นความสำคัญที่จะต้องเร่งให้สงครามเฉียนฉินเกิดเร็วขึ้นไม่...”

คำพูดของเฉียนเจิ้งชื่อนั้นจะว่าถูกก็ถูก จะว่าผิดก็ผิดเช่นกันที่ว่าถูกก็คือไม่ว่าอย่างไรสงครามระหว่างเฉียนฉินกับต้าซีกีย่อมต้องเกิดในสักวันแต่ที่ไม่ถูกก็คือเราไม่ควรเร่งสงครามครั้งนี้ ในยามที่เฉียนฉินเหลือทหารเพียงหกส่วนและขุนนางเพียงครึ่งนั้นหากรอให้แข็งแรงแกร่งกลับมามากกว่านี้เพียงนิดต้าซิกี้จะเสี่ยง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่

เธอยุ้งให้เขียนดินไปล่าดินแดนมาเพิ่มเอย หรือการบิเบียนดินจากเจียงซูเอยนั้นก็เพราะว่าเธอต้องการที่จะตีเขียนดินตอนนี้

ยิ่งนานไปโอกาสที่จะชนะก็จะเริ่มลดลง นั่นไม่ใช่ว่าไม่มีโอกาสชนะแต่ว่ามันจะยากขึ้น ต้องใช้แผนการรบการทัพที่มากขึ้น หนักหนาขึ้น แน่แน่นอนว่าเธอมั่นใจว่าทัพต้าซิ่นนั้นทำได้ **แต่หากมีโอกาสดีในตอนที่ย่างแล้วเหตุใดต้องทำตอนที่ยากเล่า** แม้ศึกหลายด้านจะค่อนข้างยุ่งยากแต่การศึกที่ง่ายทุกด้านย่อมดีกว่าการศึกที่ยากมากด้านเดียว

หากเปรียบในยุคเธอก็เหมือนข้อสอบ หากว่าเธอไล่รวบรวมแผ่นดินทั้งหมดก่อนรอให้เขียนดินรวบรวมแผ่นดินแล้วสู้กัน ก็เหมือนกับทำข้อสอบข้อยากข้อเดียวหากผิดก็ไม่ได้สักคะแนน แต่หากเธอไล่ตีทุกฝั่งไปพร้อมกันแล้วมันก็เหมือนเธอทำข้อสอบง่ายหลายข้อ หากผิดไปบางข้อก็ยังได้คะแนนอยู่

...แม้ว่าเธอจะไม่คิดว่าจะผิดสักข้อก็เถอะ...

“ท่านเถียน... ท่านหวังเรื่องการทำศึกกับเขียนดินเร็วเกินไป แต่ข้าหวังว่าเราจะไม่ได้ทำมากกว่า” หยางเยว่ชื่อทรงถอนพระปัสสาสะ

“หวังจะไม่ได้ทำอย่างนั้นหรือพะยะค่ะ” เถียนเจิ้งชื่อทวนคำด้วยความแปลกใจ

“ใช่ ความสัมพันธ์จากการแต่งงานนั้นอ่อนไหวยิ่งนัก ไม่ว่าจะเป็นเอวี่ฟูเหรินที่เหมือนเป็นภาระใหญ่จากโลหยางก็ดี จางเสียนเพยที่เป็นเสียนเพยตั้งนานทั้งที่ให้กำเนิดพระโอรสที่ฉลาด

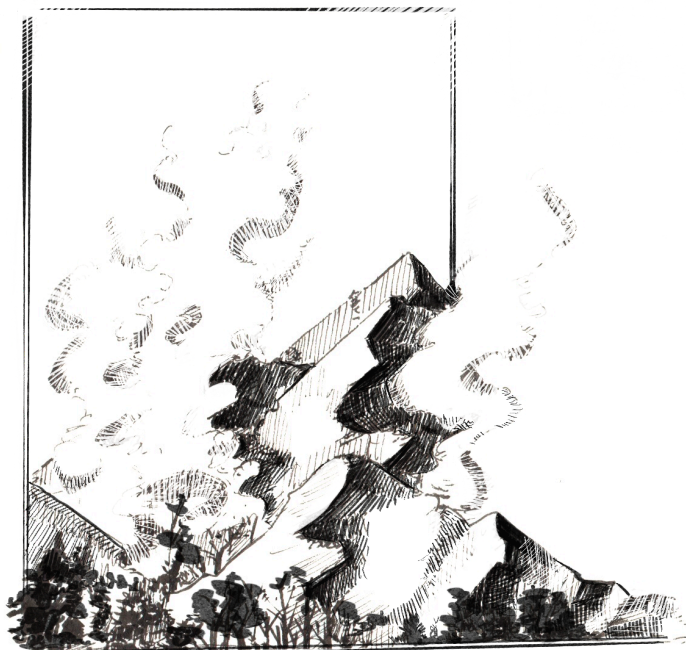
เฉลียวทรงปัญญาแต่จนบัดนี้ก็ยังไม่ได้เป็นสองเฮา ไม่ว่าจะเป็ความ
สัมพันธ์ฝั่งไหนเจียงซูก็ไม่เอาเมืองตัวเองเข้าเสี่ยงกับทัพต้าซีและลู
ซุน”

เมื่อกล่าวจบหนวี่หวงตี้ก็ถอนพระปัสสาสะอีกครั้ง สายตา
ของเฉียนเจิ้งซื่อนั้นเริ่มเกิดความยุ่งยากใจขึ้นทันที เพราะไม่ว่า
อย่างไรก็ดูเหมือนว่าเหนือหัวของพวกเขาจะสนใจเรื่องการต่อสู้กับ
เฉียนฉินตอนนี้เสียเหลือเกิน หนวี่หวงตี้หันไปทอดพระเนตรเฉียน
เจิ้งซื่ออีกครั้งด้วยความเหนื่อยอ่อน

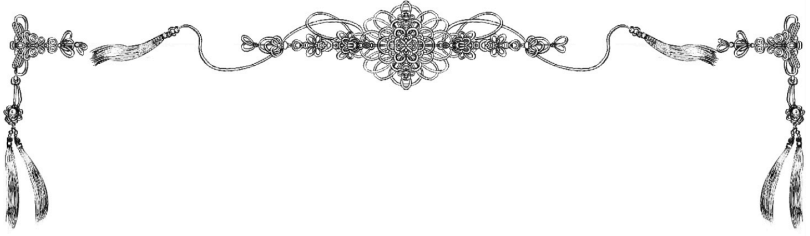
“ข้ากล้าแบ่งว่าเจียงซูจะฟ้องเฉียนฉินตามแผนกระทบซึ่ง
ของเราสักหกส่วน ในทางกลับกันท่านควรช่วยข้าคิดว่าหากเจียงซู
เมืองที่ทหารและจอมยุทธ์น้อยแต่มีนักปราชญ์มากประกาศยอมแพ้
ขึ้นมาเราจะทำอะไรต่อดีกว่า”

...เธอละกลัวใจความซี้ซลาดของคนยุคนี้จะทำการตี
กระทบซึ่งของเธอพังจริง ๆ...

โลนฆาเวทัญญาเสนา

ตอนที่ ๔

กับตักสะเทางเตือก

...ช่างเป็นคนที่ถูกอาจยิ่งนัก...

เตปูจินบอร์เตได้แต่รำพึงในใจหลังจากที่ได้อ่านเนื้อความในราชสาส์นจากต้าซี เนื้อหวัแห่งต้าซีเล่าลือมาว่าเป็นสตรี แต่มีด้วยหรือสตรีที่ทั้งถูกอาจทั้งหยาบคายเช่นนี้ แน่นอนว่าด้วยศักดิ์ศรีและความเป็นเอกราชของดินแดนของพระนางจึงเขียนราชสาส์นแจ้งข่าวเป็นอักษรฮั่น จากเสียงเล่าลือเรื่องการผัดแผนของเอวี่ผิงเกี่ยที่ถูกหนวีหวงตี้รู้ถึงแผนการของตนผ่านสารลับจนทำให้โลหยางโตนบุกนั้นยากที่จะเชื่อว่าพระนางไม่ทราบภาษามองโกลเลยแม้แต่ตัวเดียวที่จริงหากว่าพระนางรู้สีกนอบน้อมและเกรงใจจริงดังที่เขียนมาในราชสาส์น เขาคิดว่าพระนางควรจะเขียนมันด้วยภาษามองโกล แต่การที่พระนางไม่ยอมใช้ภาษาถิ่นอื่นนั้นก็เป็นเรื่องซี้ซั๊ดแล้วว่าสตรีผู้นี้จะไม่ก้มหัวหรือยอมตกอยู่ใต้อำนาจผู้อื่นแม้แต่ชื่อเดียว

“เขาเดี่ยวยังไม่กลับมาหรือ” เตปูจินเอ่ยถามถึงชายที่เขาสั่งให้ไปสืบความเรื่องของต้าซีมา

“ยังขอรับท่านเตปูจิน” เขาดีตอบด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ทั้งเขาและเขาไปทำหน้าที่ส่งต่อราชสาส์นสำคัญจากหัวเมืองทางใต้จากทัพของท่านเตปูจินมาเดี่ยวให้กับท่านเตปูจิน ไม่ต้องบอกเลยว่ามันเป็นงานที่เสี่ยงอันตรายแค่ไหน แน่แน่นอนว่าแม้ไม่ได้รับทัพจับศึกก็จัดว่าอันตรายอยู่ดี ไม่ว่าจะป็นคำสั่งที่ชวนให้เสี่ยงตายของท่านเตปูจินผู้พ่อก็ดีหรือจะอารมณ์อันแสนจะหุนหันของท่านนายกองเตปูจินผู้ลูกก็ดี การที่ต้องทำหน้าที่รับส่งสารระหว่างสองคนนี้ พวกเขามีอีกสักเก้าชีวิตก็เห็นที่จะไม่พอ...

...แต่ตอนนี้คงต้องอุทิศสักแปดชีวิตให้กับทหารประจำการทางใต้เสียก่อน...

“แล้วจาเดี่ยวว่าอย่างไรบ้าง” เตปูจินผู้พ่อเอ่ยถามไถ่ถึงสถานการณ์ที่เขาก็ไม่คาดว่าจะได้รับคำตอบดีนัก

“ไม่ว่าอย่างไรขอรับ ท่านจาเดี่ยวเพียงแต่ขอให้ท่านจาบอร์ส่งกองลาดตระเวนด้านตะวันตกมาเสริมเท่านั้น”

...เดาไม่ผิดสักนิด...

เตปูจินบอร์เตที่เคยเป็นชายใจร้อนเด็ดเดี่ยวก็มลงอ่านราชสาส์นอีกครั้ง เขาไม่คิดว่าการตัดสินใจเตรียมปะทะของเตปูจินจาเดี่ยวจะเป็นทางเลือกที่ตึงเครียด เขาจะต้องการบุกและครอบครองอันมาทั้งชีวิตทั้งที่นั่นน่าจะเป็นโอกาสการบุกที่ดีที่สุด ราชสาส์นฉบับนี้จากต้าซีเป็นตัวยืนยันได้อย่างดีว่าฮั่นเริ่มสั่นคลอนแล้ว แต่ถึงอย่าง

นั่นเขากลับไม่คิดว่าเป็นแผนที่ตึ๊งกัที่จจะบุกตอนนี้ สัญชตญานอง
เขาร้องเตือนว่ามีบางอย่งผดปคตเกิดขััน...

เรียน องค์เตปูจิ้นแห่งมอง โกล

ข้าหยางเขวซื่อหนวี่หวงตี้แห่งต้าซื่อขอคารวะอย่างหอบห้อม ลี๋ตงเทียน²
แล้วหวังว่าพิชิตทางเหนือจะออกผลดีอย่างรวดเร็วทันกัทัน ใช้กัทันเมือง
ข้าทราบมาว่าแสงอาทิตย์ใหญ่ฤดูเพาะปลูกเป็นตั้งคำวยพรจากเทพเจ้าสำหรั
มอง โกล ขอ ให้เป็นชุนเทียน³ ที่ดีสำหรับชาวมอง โกล เป็นเรื่องเสียมารยาท
เป็นอย่างมากที่ข้าและทหารต้าซื่อสังเสียด และทำให้บรรยากาศที่ชายแดน
ของท่านเตปูจิ้นต้องหลงหมอง แต่จะขอรบกวหมกัเพียงไม่พานเท่านั้น
ขออภัยที่ต้อ่งทำ ให้ชุนเคื่อง ขอ ให้ท่านและชาวมอง โกลมีสุขภาพที่แข็งแรง
สมบูรณ์ แผ่นดินมีความสุขสงบร่มเย็น

ขอแสดงความเคารพอย่างหอบห้อม
หยางหนวี่หวงตี้

² ดงเทียน (ภาษาจีน) 冬天 ฤดูหนาว

³ ชุนเทียน (ภาษาจีน) 春天 ฤดูใบไม้ผลิ

เนื้อความของราชสาส์นนั้นแจ้งเพียงแค่เรื่องการเผาชายแดนเพื่อปิดทางการหนีเท่านั้น หาได้กล่าวถึงเรื่องของโลหยางไม่ ไม่มีเลยสักนิด จากเนื้อความหากคิดตื้น ๆ แล้วก็คงเป็นเพียงสารที่ใจเปิดเรื่องที่เกิดในฮั่น ตื้นในที่นี้เขาหมายถึงตื้นในขนาดที่เด็กที่เริ่มปาหินใส่จามรีเท่านั้นจะคิด

ความหมายที่แท้จริงก็คือ การเขียนใจความที่ไม่ได้กล่าวถึงเรื่องการต่อสู้กันในโลหยางนั้นมันก็หมายความว่าเหนือหัวผู้นี้หาได้มองเรื่องของโลหยางเป็นเรื่องใหญ่ไม่... ทั้งที่หากนางสามารถที่จะบุกโลหยางได้ขนาดนี้นางย่อมรู้ถึงฐานะของเอวี่ผิงเกียต่อมองโกลตีด้วยซ้ำ อีกทั้งยังกล่าวถึงการสิ้นสุดยุคและการเริ่มยุคใหม่ น่ากลัวว่านางจะรู้ดีว่าในตอนนี้องมองโกลหาได้พร้อมต่อการศึกษาไม่

...มองโกลไม่พร้อมทำศึก เรื่องโลหยางเป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย ถ้าฉลาดก็อยู่หนึ่ง ๆ เสีย...

เหนือหัวแห่งต้าซีซางเป็นคนที่ถือดีและน่าซึ้งยิ่งนัก เตปูจิน บอร์เตลูปเคราตัวเองอย่างใช้ความคิด คนแข่งหยางที่เตปูจินผู้พ่อเคยเห็นนั้นล้วนแล้วแต่เป็นกลุ่มบุรุษผ้าแพรดำทำท่าวางมาดขริม หากแต่เก่งกาจเรื่องการรบพุ่ง พุดน้อย สมณะ ดูจะเป็นคนที่ไม่มักใหญ่ใฝ่สูงทำการเช่นนี้ หากแต่วิถีการฆ่าฟันของเหล่าทหารต้าซีเองก็มีเอกลักษณ์เช่นกันคนเหล่านี้มักจะมีวิถีการสังหารที่เหี้ยมโหดกว่าทหารกองอื่น

...ต้าซีอย่างนั้นหรือ...

แม้จะรู้สึกขบขันใจดำซีที่เปิดการบุก แต่ถึงอย่างนั้นความ
อหังการแบบนี้ดูอย่างไรก็ไม่ใช่คนแห่หยาง มันก็อาจเป็นไปได้ที่จะ
เป็นแผนการรอบจัดของพวกฉินที่วางแผนกับหยาง แสร้งทำเป็นว่า
มีเรื่องในอื่น หากมองไกลสู่มี่สู่มี่ห้าบุกไปทั้งที่ใจร้อนแบบนี้ก็อาจ
ทำให้เสียเปรียบได้

ข่าวเรื่องฉินกับหยางแตกกันยังไม่ได้รับการยืนยันใด ๆ ครั้น
จะหวังพึ่งพาความฉลาดเฉลียวของบุตรที่อยู่ตามเมืองชายแดน
วิเคราะห์สถานการณ์ก็คงไม่ไหว เพราะบัดนี้เจ้าจาเตียวคงจะส่งสาร
เล่าเรื่องราวของดำซีไปทั่วทุกฝั่งชายแดนแล้ว ถ้าบุตรคนอื่นทราบ
ข่าวจากจาเตียวแล้วก็คงยากที่จะสามารถสังเกตสถานการณ์ที่เกิด
ขึ้นจริงได้ หากถามไถ่ไปก็คงจะได้รับความตอบที่ไม่เป็นกลางเท่าไร
นัก...

“ข้าจะลงไปดูที่ชายแดนเอง”

หากคิดว่าเตปุยจิบอร์เตและมองไกลอยู่ในสถานการณ์ที่
หวาดระแวงแล้วนั้นคงจะรุนแรงเกินไปมากสำหรับสถานการณ์ของ
เมืองเจียงซู เจียงซูเป็นทั้งเมืองท่าตะวันออกและเมืองที่เต็มไปด้วย
ศิลปวิทยาและว่ากันว่าเป็นแหล่งผลิตนักปราชญ์ของกลุ่มชาวฮั่นเลย
ทีเดียว สมกับคำเล่าลือที่ว่านักรบหาญกล้ามาจากดำซี ปราชญ์
ปัญญาดีอยู่ที่เจียงซู แต่ถึงอย่างนั้นในครั้งนี้อย่างไรก็ตามจะคมได้
กว่าคมดาบหรือไม่เหมือนกัน

เนื่องจากเป็นเมืองท่า เรื่องของข่าวสารในเจียงซูนั้นก็ถือว่าไม่แพ้ใครเช่นกัน พวกเขาเป็นทั้งนักปราชญ์และนักสังเกตการณ์และบันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในยุคสมัยอัน ซึ่งนั่นก็รวมถึงสถานการณ์ตั้งแต่การขึ้นครองราชย์ของเหนือหัวแห่งต้าซีเช่นกัน พวกเขาต่างจากเมืองอื่น ๆ ตรงที่พวกเขาารู้และเข้าใจถึงการเคลื่อนไหวของหนวีหวงตี้แห่งต้าซีมาตลอด นางทั้งฉลาดและกล้าหาญ แต่นั่นก็ยังเป็นข้อถกเถียงกันอยู่...

“ความกล้าของนางเป็นไปเพื่อกลบเกลื่อนความกลัวเท่านั้น” มหาบัณฑิตผู้หนึ่งกล่าวขึ้นเมื่อถกกันถึงเรื่องที่พระองค์บุกดีโลหยาง

“แม้จะเป็นศึกใกล้เมือง แต่เราไม่ต้องยื่นมือเข้าไปยุ่งจะดีกว่า เจียงซูต้องเป็นกลาง” ความเห็นทำนองนี้เองก็ได้รับการตอบรับเช่นกัน

“ข่าวว่าเซวี่ไท่จื่อแห่งลู่ซุนอยู่ข้างต้าซี”

“สกุลเซวี่นั้นมีกำลัง หากแต่เซวี่ไท่จื่อนั้นอ่อนแออีกทั้งยังเบาปัญญา แม้จะแผ่นดินใหญ่ก็หาใช่จะเลือกข้างถูกเสมอไป”

“ไม่ว่าอย่างไรเฉียนฉินก็คงไม่ยอมให้ต้าซีกำเริบเสิบสานโดยง่ายนัก ไม้เล็กไม้อาจเติบโตได้ร่มไม้ใหญ่”

“ไม่ยินยอมก็จริง แต่หักห้ามคงไม่ง่าย บัดนี้เฉียนฉินก็เหมือนกันไม้ลำใหญ่หากแต่ใส่ในกลวง การก่อกบฏภายในหากกล่าวว่ามีกระทบเฉียนฉินเลยก็คงเป็นการโกหกไปมาก”

“แต่ถึงอย่างนั้นเขียนฉินก็หาใช่เมืองเล็กด้อยปัญญา ฉินหวางทั้งสามก็ทรงปรีชาสามารถ”

“ต้าซีได้ทั้งลู่ซุนเป็นพวกและกำลังจะได้โลหยางเป็นเมืองของตน”

“คงไม่ง่ายเช่นนั้น เขียนฉินกำลังรวบรวมผู้ซุนกับฉางซุน หากได้ชนเผ่ากวยเกอด้วยก็จะเข้มแข็งขึ้น”

“ฉินฮ่องเต้ไม่อาจรวมทัพใหญ่ได้”

“แต่ฉินหวางทำได้! ฉินหานเฟิงเป็นยอดแม่ทัพ อีกทั้งฮัวเพยเทียนก็มีมือไม่เป็นรองใคร”

“ชาวเล่าว่าหนวีหวงตี้ซึ่งกระบี่ที่ได้จากฉินหวางใส่พระพักตร์ฉินหวาง”

“ท่านพูดจาเช่นนี้ทำตัวดูจะรวมกับต้าซี ศักดิ์ศรีของท่านไปไหนหมด ต้องอยู่ใต้ชายผ้าสตรีหรือไร”

“นั่นไม่ใช่เรื่องของศักดิ์ศรี หากแต่เป็นเรื่องของดินแดน พื้นที่ของเราติดกับดินแดนภายใต้การปกครองของต้าซี ถ้าเผื่อท่านไม่รู้สึกรู้สีกว่าหากเราไม่เป็นมิตรกับต้าซี พันธมิตรเดียวของเราที่พอจะเหลือก็มีแต่เจ้าบาดาลเท่านั้น!”

เสียงการทู่มเถียงกันของเหล่าขุนนางและนักปราชญ์ในเมืองเจียงซูดังขึ้นเรื่อย ๆ โดยไม่มีท่าทีจะอ่อนลงเลยแม้แต่น้อย ยิ่งพูดก็ราวกับช่วยกันรดน้ำมันลงบนกองไฟ ไม่มีฝ่ายใดยอมถอยให้แก่กันแม้เพียงครึ่งก้าว ฝ่ายที่คิดถึงการอยู่รอดของชาวเมืองและ

เจียงซูที่สงบสุขนั้นต่างก็คิดเรื่องการเข้ากับต้าซี แต่ดูเหมือนว่าความอยู่รอดจะไม่สามารถเป็นคำอธิบายที่จะทำให้คนหัวเก่ายอมรับได้

“เจ้าบาดาลก็ยิ่งดีกว่าสตรี!” เสียงของมหาบัณฑิตกระซกขึ้นทุกครั้ง “อย่างน้อยเจ้าบาดาลก็ไม่หาเรื่องกับผู้มีพระคุณของตัวเอง จะเจียงซูก็ดี ต้าซีก็ดี ต่างก็ได้รับการช่วยเหลือจากเฉียนฉินให้แผ่นดินสงบทั้งนั้นเราไม่ควรจะลืมเรื่องนั้น”

“ความสงบอย่างนั้นหรือ ตอนนี้อย่างเหลือความสงบอะไรอีก คี๊กประชิดประตุมืองแล้วกรรมัง”

“ข้าเห็นด้วยกับท่านไท่ หากเราไม่รวมกันดินแดนต่อไปที่ต้าซีจะตีย้อมเป็นดินแดนเรา”

“ท่านไท่ ท่านเป่า พวกท่านทั้งสองช่างฉลาดชาวเช่นนั้น เจียงซูของเราอยู่ต้องอยู่ฝั่งเฉียนฉิน ฉิดาแห่งมหาบัณฑิตจากจากเมืองเจียงซูก็คือจางเสียนเพย โอรสของพระนางก็คือองค์ชายฉินชงหยวน เราคือเลือดเดียวกันใต้การปกครองของเฉียนฉิน ไม่ว่าจะศึกหรือจะมารประชิดเมืองเราก็ต้องสู้”

มหาบุรุษก่อเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงกระซกกระชัง เขาไม่เห็นด้วยสักนิดกับเหล่าบัณฑิตฉลาดเขลาที่เอาแต่กลัวสงครามประชิดเมือง ทำมาเป็นเหตุถึงประชาชนเจียงซูและศึกในเมืองที่แท้แล้วก็แค่หวาดกลัวการสู้รบเท่านั้น ทำอย่างกับหากรวมกับต้าซีแล้วจะไม่ต้องสู้ศึกอย่างนั้น หากรวมกับต้าซีมีหรือต้าซีจะไม่เรียกทหารของเจียงซูไปร่วมรบกับเฉียนฉิน การศึกที่แบ่งเป็นสองฝ่ายชัดเจนนั้นไม่

อาจจะชนะคะคานกันได้ ยิ่งสองฝ่ายเป็นฝ่ายที่มีกำลังมากทั้งคู่แล้ว ด้วย

”สู้เพื่ออะไร ข้าบอกท่านให้ อย่างหนึ่งถือว่าเป็นบัณฑิตร่วมงานกันมานาน หากเกิดปัญหาขึ้นในเจียงซู เฉียนฉินจะทิ้งเราก่อน เพราะไม่อาจส่งกำลังข้ามมาถึงได้ ท่านคิดว่าเฉียนฉินจะส่งทัพข้ามมองโกลมาเจียงซูหรือ หากทำเช่นนั้นได้จริงปานนี้คงปราบดำซีพ่ายไปแล้ว เราไม่ได้พูดถึงทางเลือกท่านก่อเราไม่มีทางเลือกแล้ว”

“พวกเรายังมีทัพเรือ”

“ทัพเรือ ท่านคงกล่าวเพื่อความหรรษากระมัง ทัพเรือไม่อาจทำอะไรได้หากคนพวกนั้นรุกคืบมาทางบก เรือคงมีประโยชน์แค่ลำเลียงชาวเจียงซูหนี” บัณฑิตไท่เอ๋อพลางยิ้มเยาะ

“หากเจียงซูแปรพักตร์ฉินชงหยวนจะลำบาก ไหนจะจางเสียนเพย”

“หากไม่แปรพักตร์ชาวเจียงซูทั้งหมดจะลำบาก” บัณฑิตเป่ากล่าว

“เฉียนฉินไม่มีทางทอดทิ้งพวกเรา ชาวเจียงซูรักดีต่อเฉียนฉินมาตลอด ไม่มีทางที่เฉียนฉินจะทอดทิ้งพวกเรา” มหาบุรุษก็ยังคงเอ่ยด้วยความรักดี

ความรักดีของมหาบุรุษก็ต่อผู้มีอายุร่วมแปดสิบปีนั้นหาใช่เรื่องผิดไม่ เขาเกิดมาก็อยู่ในยุคของอดีตฮ่องเต้ฉินผู้รวมฮั่นและขับไล่มองโกลรักษาดินแดนให้แก่ฮั่นมาโดยตลอด หากไม่มีเฉียนฉินแล้ว ฮั่นคงไม่สงบมาถึงทุกวันนี้ จริงอยู่ที่ในตอนนี้อยู่เฉียนฉินกำลังลำบาก

และตกต่ำ แต่การทิ้งมิตรตอนลำบากและตกต่ำนั้นหาใช่เรื่องควรทำ
ไม่ ต่อให้เจียงซูต้องกัดเนื้อกินเลือดพวกเขาต้องช่วยเหลือมิตร

“จางเสียนเพยได้ขึ้นตำแหน่งเสียนเพยเพียงเพราะองค์
ฮ่องเต้แห่งฉินต้องการคนอำนาจเจียงซูกับฉางซุนเท่านั้น หาได้
เพราะรักและเมตตาไม่ ตอนนี้องค์นางจางอภิเษกเข้าไปในฉินฉิน
ก็ถือเป็นชาวฉินฉินหาได้มีสิ่งใดเกี่ยวกับเจียงซูไม่”

“หากท่านกล่าวเช่นนั้น เรายอมรับนางเอวี่มาเป็นฟูเหรินใน
บัณฑิตของเราแล้ว นางจะต้องอยู่ในความดูแลของเราตาม
ธรรมเนียมปฏิบัติแล้วหากต้าซีมุ่งเข้ามาตีเราเพราะแม่ของเอวี่ธิดา
แห่งโลหยางเข้าแล้ว ท่านจะไม่จับดาบขึ้นต่อสู้เพื่อคนของเราเสีย
หรือ!” บัณฑิตถ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงนิ่งเรียบหากแต่เป็นความจริง

...ธิดาแห่งโลหยางเป็นคนของเจียงซูแล้ว...

หากจะพูดว่าธิดาจางเมื่อแต่งเข้าฉินก็กลายเป็นคนของฉิน
เป็นหน้าที่ของฉินที่ต้องดูแลนาง แต่หากกล่าวเช่นนั้นธิดาของเอวี่
แต่งเข้าจาง ก็ต้องเป็นคนของจางเป็นหนึ่งในการดูแลของเจ้าเมือง
เจียงซู หากวันใดที่ต้าซีหาเรื่องเจียงซูด้วยธิดาของเอวี่พวกเขาก็
ย่อมต้องปกป้องนาง ความเจ็บเกิดขึ้นในหอบัณฑิตทันที การเข้า
ข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งย่อมไม่ใช่ผลดี หากว่าอันใดนอกจากการเลือก
ข้างแล้ว สายลมจากทางเหนือก็ถือเป็นเรื่องอันตรายเช่นกัน เจียงซู
เองก็มีพื้นที่ติดกับมองโกล ไม่ว่าจะอย่างไรก็คงปฏิเสธได้ยากเต็มที

“ช่างเป็นโชคร้ายของเมืองเรายิ่งนัก” เสียงของใครบางคน
ที่พิมพ์้าออกมาทำให้บรรยากาศในห้องบัณฑิตหนักอึ้งกว่าเดิม แต่

ในสถานการณ์ที่คิดว่าเลวร้ายแล้ว จงตระหนักไว้เสมอว่าเรื่องที่เลวร้ายกว่านั้นกำลังจะตามมา

“แจ้งข่าวขอรับ!” เสียงทหารคนหนึ่งฟังดูแตกตื่นตั้งขึ้นหน้าประตูของหอหนังสือ

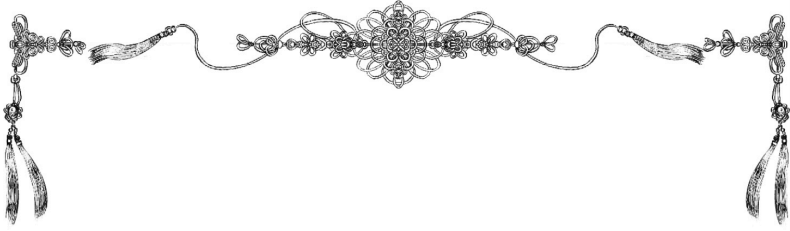
“ใจเย็นค่อย ๆ พูด” บัณฑิตเก้อเอ่ยเมื่อเห็นสีหน้าตื่น ๆ ของทหารประจำการคนนั้น

“สะ สาร สาส์น จากต้าซีขอรับ”

ตอนที่ ๕

สาส์นจากต้าซี

“เจ้า พวกเจ้ามาที่นี่ได้อย่างไร แล้วท่านพ่อเล่า”

เสียงของเอวี่ยกู้ยถึงดังขึ้นด้วยความตกใจภายในจวนแยกของตนเอง นางที่ถูกส่งมาเพื่อรอเข้าพิธีสมรสกับบุตรชายของท่านเจ้าเมืองเจียงซูเบิกตากว้างเมื่อได้เห็นสภาพของน้องสาวทั้งสองของตนที่สะบักสะบอมมาจนถึงที่จวน พวกนางมาได้อย่างไร มากับใคร มาทำไมและเกิดอะไรขึ้น...

นางรู้เพียงว่าหลังจากที่ท่านพ่อของพวกนางเสียเมืองให้กับเหนือหัวจอมวิปลาสแห่งต้าซีแล้ว ทั้งเผิงเผิงและเหมยเหยาก็ถูกส่งไปเป็นตัวประกันที่ต้าซี แล้วนางก็ถูกส่งมาที่นี่โดยที่ไม่รู้อะไรมากนัก ท่านพ่อคิดเอาไว้ว่าต่อให้เมืองโลหยางโดนต้าซียึด แต่ถ้าเธออยู่ที่นี่ในฐานะสะใภ้ของท่านเจ้าเมืองเจียงซูแล้วก็ไม่มีอะไรน่ากังวลเสียเท่าไร

อย่างน้อยนางก็ปลอดภัยและไม่แน่ว่าในอนาคตตัวนางที่เป็นคนของเจียงซูจะมีประโยชน์ต่อทุกคนในโลหยางด้วย แต่ถึงอย่างนั้นนางก็ห่วงน้องทั้งสองไม่น้อย แต่ท่านพ่อก็รับปากกับนางไว้แล้วว่าไม่ว่าอย่างไรก็ต้องช่วยน้องทั้งสองให้ได้ แล้วทำไม...

สภาพของเผิงเผิงกับเหมยเหยานั้นดูไม่อาจเรียกว่าดีได้สักนิด เนื้อตัวสกปรกมอมแมม แต่งกายเยี่ยงพวกลูกทาส ไหนจะร่างกายที่เต็มไปด้วยรอยบาดแผลอีก ดวงตาทั้งสองของน้องสองคนแดงก่ำ พวกนางแอบมุดเข้ามาตามทางรั้วของเมือง มาถึงก็ร้องไห้ไม่หยุด ไม่รู้เหมือนกันว่าพวกนางทั้งสองหาทางมาจนถึงจวนรับรองได้อย่างไรเช่นกัน...

“พี่หญิง...” เอวี่เผิงเผิงเอ่ยทั้งน้ำตา ในขณะที่เอวี่เหมยเหยานั้นวิ่งไปกอดเกี่ยวพี่สาวคนโตของพวกเธอแล้ว

ช่างน่าสงสารเด็กทั้งสองคนเป็นยิ่งนักโตก็ยังไม่ถึงวัยปักปันวิชาอาวุธสิ่งใดเลยก็หาได้รู้จักไม่ เพียงแค่สามารถพาตัวเองเดินข้ามผ่านเขาช่องแคบจากโลหยางมาได้ก็ถือว่าเก่งกาจแล้ว ตั้งแต่แยกจากบิดาของตนที่จวนพวกนางทั้งสองก็มีเพียงแต่ท่านช่วยเท่านั้นที่ปลอมตัวเป็นชาวบ้านอารักขาพวกนางมาตลอดทาง

ถึงอย่างนั้นพวกนางก็จะใช้งานท่านช่วยมากไม่ได้เพราะจะเป็นการผิดสังเกตต่อชาวบ้านคนอื่นที่อพยพมาด้วยกัน จริงอยู่ที่พวกนางเป็นธิดาของท่านเจ้าเมืองเอวี่ แต่ในสถานการณ์เช่นนี้ก็ไม้อาจจะหยั่งถึงจิตใจของพวกชาวบ้านได้ว่าจะคิดหรือรู้สึกอย่างไรที่พวกตนต้องย้ายถิ่นฐานกันออกมาเช่นนี้ คนส่วนใหญ่อาจจะไม่ชอบ

บิดาของพวกนางก็ได้ ชาวบ้านบางคนก็คิดเพียงง่าย ๆ ว่าเป็นเพราะท่านพ่อดูแลเมืองไม่ดี พวกเขาจึงลำบาก หากได้มีใครคิดไม่ว่าเพราะเหตุหรือเหตุแห่งตัวสินนั้นเป็นคนอันธพาล...

“ท่านพี่... ท่านพ่อ...” เอวี่ยเฝิงเฝิงพยายามจะอธิบายเรื่องราวให้กับพี่หญิงของตนฟัง แต่ถึงอย่างนั้นน้ำตากลับไหลออกมาไม่หยุด

“รักษาตัวให้รอดเถอะคุณหนู ไม่น่าว่าพวกเราอาจจะไม่ได้เจอนายท่านอีก”

เสียงของท่านชู่ยั้งเจี๊็บปวดและขมขื่นจนไม่อาจกล้ำสับตาพวกนางตรง ๆ ท่านชู่ยั้งรับใช้ท่านพ่อมานาน เขาเป็นคนที่หั่งชื่อสัตย์และจริงใจต่อโลหยาง พวกนางเองก็เคารพเขามาในฐานะท่านลุงคนหนึ่งมาเสมอ จนกระทั่ง...

เอวี่ยเฝิงเฝิงที่ไม่อาจทนความเศร้าได้ต่อไปเฝะเข้ากอดพี่สาวตามน้องของตน ภาพการเสียดชีวิตของท่านชู่ยั้งที่เสียดพาพวกนางลอบหนีออกมาจากขบวนอพยพคนเข้าสู่ลู่ซุนให้ออกมาอีกทางเพื่อมาสบทบกับพี่หญิงของพวกนางนั้น... ถ้าพึ่งแค่ต้องพาเด็กอย่างพวกนางหนีตามขบวนอพยพที่เต็มไปด้วยชาวบ้านที่ไม่รู้ว่าจะรักหรือเกลียดพวกนางก็นับว่าลำบากมากแล้ว ไหนจะยังต้องพาพวกนางหลบหลีกพวกทหารต้าซีและลู่ซุนที่คอยตามล่าอีก

“อย่าร้อง น้องพี่อย่าร้อง พี่อยู่ตรงนี่แล้ว พวกเจ้าไม่ต้องกลัว เข้ามาก่อนเข้ามาในจวนก่อน ประเดี๋ยวจะมีใครมาเห็นเข้า...”
 เວີຍຸ້ຍຄຶງເອີຍຟລາງມອງໄປຮອບກາຍຢ່າງຫວາດຣະແວງ

เด็กหญิงทั้งสามพากันเดินเข้าไปในจวนด้วยความลึกลับทุกเล จะว่าไปสถานะของเววียຸ້ຍຄຶງເອີຍໃນເຈິງຊູກຶຍັງไม่มั่นคงนัก ไม่รู้เหมือนกันว่าเพราะอะไรแม้ว่าลูกท่านเจ้าเมืองจะหมั้นหมายนางไว้แล้วแต่จวนบัดนี้ก็ยังไม่มีความจะเรียกนางเข้ายกน้ำชาประกอบพิธีแต่อย่างใด **ເວີຍຸ້ຍຄຶງໃໝ່ໄຂ່ເດັກໂງ່** แม้นางจะไม่รู้เรื่องการบ้านการเมืองแต่ถึงอย่างนั้นนางก็รับรู้ถึงสายตาและท่าทีของคนรอบข้างที่มองนางเหมือนเป็นตัวประหลาดกาฝากในที่นี้อยู่

ผู้เป็นพี่พาน้องสาวทั้งสองเข้าไปนั่งในจวนแยก จัดแจงหาน้ำชาร้อนมาให้กับทั้งสองรวมถึงอาหารที่พอจะจัดหาเองได้โดยไม่ต้องพึ่งพาสาวใช้ที่อยู่ในจวนมาให้กับน้องทั้งสองก่อน เรื่องของนางเองนางยังไม่มั่นใจในท่าทีของเจียงซูเลย นับประสาอะไรกับเรื่องของน้องทั้งสองของนางกัน...

เด็กน้อยผู้ทิวโหยทานอาหารด้วยน้ำตา ความยากลำบากที่พวกนางเผชิญมานั้นยากที่จะก้าวไปต่อหรือถ่ายทอดออกมาตอนนี้ สามพี่น้องได้แต่แอบซ่อนตัวอยู่ในตำหนักอย่างเงียบงันก่อนที่เววียเฝິงเฝິงผู้ที่น่าจะตั้งสติได้มากกว่าคนอื่นได้เอ่ยออกมาพร้อมกับเรื่องที่พวกนางไปเผชิญมาเมื่อยามหลังจากที่โลหียงตอกอยู่ใต้เบ็ยล่างของด้าซี

ตั้งแต่เรื่องที่พวกนางอยู่กินที่ต้าซีไปจนถึงเรื่องแผนการของท่านพ่อที่ล้มลงเพราะนางปีศาจนั้นดันรู้ภาษาของชาวมองโกล ไปจนถึงเรื่องที่พวกนางได้รับการช่วยเหลือจากพระสวามีลับ ๆ ของหนวีหวังดีที่ช่วยพวกนางเอาไว้ จนถึงเรื่องที่พวกนางหนีมาที่นี้สำเร็จด้วยความช่วยเหลือของท่านชู่ที่เสียสละชีวิตของตัวเองเพื่อให้พวกนางหนีมาสำเร็จอีก เล่าไปก็น้ำตาไหลไปเพราะหลายครั้งที่พวกนางรับรู้ว่ามีคนเสียสละให้พวกนาง แต่ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่พวกนางเพิ่งเห็นคนตายต่อหน้าต่อตา

ภาพร่างของท่านชู่ที่ร่วงลงกับพื้นของแผ่นดินลู่ซุนด้วยด้วยฝีมือของทหารต้าซีต่อหน้าต่อตาทำให้พวกนางยังคงตกใจอยู่น้อย...

“ช่างโหดร้ายเหลือเกิน” เอวี้กู่ถึงพึมพำออกมาด้วยความไม่อยากเชื่อ

“ช่างโหดร้ายเสียจริงด้วย ที่เจ้าไม่คิดแม้แต่จะแจ้งข่าวว่ามีคนลอบเข้ามาในจวน”

“สารจากต้าซี”

ในช่วงเวลาที่หมิ่นเหม่เช่นนี้คำว่าต้าซีนั้นฟังราวกับเป็นคำต้องห้ามของใครก็ตามที่มีหน้าที่ปกครองแผ่นดิน รวมถึงใครก็ตามที่ต้องรับรู้เรื่องราวนี้ด้วย เชื่อเถอะว่าคนสักครึ่งหอหนังสือได้ที่ไม่

อยากอยู่รับรู้เรื่องนี้ อำนาจยามปกครองมันก็คืออยู่หรือก แต่พอเวลา
เผชิญปัญหานั้นมันอีกเรื่องนึง...

...ในยามลิ้มรสอาหารอร่อยลิ้นใคร ๆ ก็ต่างมาร่วมกันลิ้มรส
หากแต่เมื่อเป็นยาพิษนั้น...

กว่าครึ่งในหอหนังสือยามนี้เจียบลง แม้กระทั่งคนที่เพิ่งจะ
ปากดีบอกว่าเจียงซูควรจะแข็งข้อกับต้าซี้ก็ตาม โดยลึกลับ ๆ แล้วเหล่า
บัณฑิตย่อมรู้ดีว่าสิ่งใดควรหรือไม่ควร ความอิจฉา ความอิจฉาและ
ความซื่อสัตย์ต่อแผ่นดินใหญ่อำนาจเดิมนั้นไม่อาจจะบดบังความ
หวาดกลัวในจิตใจของอำนาจใหม่ได้หมด

อำนาจนั้นเหมือนคลื่นในทะเลเมื่อลูกเก่าไปลูกใหม่ก็มา แม้
ในตอนแรกเฉียนฉินจะดูเหมือนหินผาใหญ่แต่ตอนนี้พวกเขาเองก็ไม่
แน่ใจเช่นกัน เพราะหากจะเปรียบเฉียนฉินเป็นหินผาดังเดิม คลื่น
แรงอย่างต้าซี้ที่เพียรกระแทกหินผาก็ช่างรุนแรงเหลือเกิน...

เพราะแท้จริงแล้วทุกคนในที่นี้ก็คือบัณฑิตผู้ไม่เคยจับดาบ
จับหอกมาก่อน อาศัยทำงานอักษรภายใต้ร่มบารมีของแผ่นดินใหญ่
ขายปัญญาแลกความปลอดภัย มันเป็นอย่างนี้ตลอดมาและจะเป็น
อย่างนี้ตลอดไป ความมั่นคงทุกด้านของแผ่นดินใหญ่ที่รวมห้าเมือง
เอาไว้ ทั้งที่ต้าซี้เองก็เคยเป็นกองกำลังให้แผ่นดินใหญ่เพื่อความอยู่
รอดด้านอื่นแท้ ๆ...

ถ้อยความในราชสาสน์นั้นอ่อนหวานเรียบง่าย ฟังดูคล้าย
จะเป็นเรื่องเบาบางแต่ถึงกระนั้นทุกคนที่ได้เห็นถ้อยความย่อมไม่คิด
เช่นนั้น...

เรียน ท่านเจ้าเมืองเจียงซู และท่านบัณฑิตผู้ทรงเกียรติ

ใบไม้และดอกไม้เริ่มผลิบานตามฤดูกาลไม่ต่างจากสายลมที่เริ่มเปลี่ยนทิศ หวังว่าพวกท่านทั้งหลายจะสบายดี จากวันสถาปนาที่ต้าซิงจนกระทั่งถึงวันนี้ขออภัยที่ข้าไม่คอยจะได้ส่งสารมาสอบถามข่าวคราว แต่คงต้องขออนุญาตว่าท่านและมิตรสหายชาวเจียงซูคงจะสบายดีและหวังว่าพวกท่านและชาวเมืองเจียงซูจะมีความสุขแข็งแรงค้าขายรุ่งเรืองไปจนสิ้นฤดูใบไม้ผลิ ผ้าปักทุกผืนที่นำถวายมาวันนั้นเป็นที่ถูกใจข้าเป็นอย่างมาก ทุกผืนถูกนำไปตัดชุดเรียบร้อย เพื่อพบกันอีกครั้งข้าหวังว่าพวกท่านและชาวเจียงซูจะไม่รังเกียจที่ข้าจะสวมใส่ผ้าปักผืนชาวเจียงซู

ได้ข่าวว่าเมืองเจียงซูมีอุดมสมบูรณ์มากจนกระทั่งมีลูกนกต่างสีจากทางเหนือไปอาศัยอยู่และเมื่อไม่นานมานี้ก็เหลือจนจะกินเกือบจืด "ตัวเล็กแปลกสีสองตัว ไต่บินจากภูเขาทางด้านเหนือล่องไปที่จวนกลางเมืองเจียงซูเสียด้วย ถ้าอย่างไรหากท่านได้เห็นนกเหล่านั้นบ้างก็คงจะดี ทั้งสามตัวเป็นนกที่ตรงตามคู่ควรกับธรรมชาติที่สมบูรณ์ของเมืองเจียงซู แต่ที่น่าเสียดายที่มันดันเป็นที่รักของสหายข้า ในตอนนั้นข้าไม่สบายใจเป็นอย่างมาก ช่างน่าเศร้ายิ่งนักที่ต้องเห็นมิตรสหายเศร้าโศกโดยช่วยอะไรไม่ได้ หากว่าไม่ลำบากมากนักหากท่านพบเจอหกแปลกสีเหล่านั้นก็อยากให้ท่านช่วยต้อนนกกลับมาทางต้าซิงให้เสียหน่อยก็จะเป็นคุณแก่สหายข้ามาก แต่หากทางเจียงซูไม่สะดวกข้าหยางเยว่ซื่อเองก็ไม่อาจรบกวน ธุระเพียงเล็กน้อยที่ข้าจะส่งคนไปรับมาแทนก็ย่อมได้ ขออภัยที่ต้องรบกวนด้วยเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้ หวังว่าท่านจะเข้าใจ

ได้โปรดรักษาสุขภาพพจนกว่าจะได้พบกันอีกครั้ง
หยางเยว่ซื่อ, หมี่หวังตี้

ไม่มีใครบังอาจกล้าคิดว่ามันเป็นเรื่องของนกสีแปดทั้งสามตัวหรอก อย่างน้อยเมืองที่เต็มไปด้วยบัณฑิตที่เก่งกาจย่อมไม่คิดเช่นนั้น มือที่ถือราชสาสน์นั้นสั่นขึ้นฉับพลัน ถ้อยความในราชสาสน์ถูกส่งต่อให้คนทั้งหอหนังสือได้อ่านโดยทั่วกัน

ความเงียบในสุสานบรรพบุรุษอาจจะวังเวงน้อยกว่าหอหนังสือเมืองเจียงซูในยามนี้ นกตัวแรกนั้นก็พอจะรู้ดีว่าเป็นนกตัวไหน แต่อีกสองตัวอย่างนั้นหรือ... เหล่าบัณฑิตที่อยู่ในหอหนังสือต่างก็หันมองหน้ากันด้วยความตึงเครียด การแบ่งฝ่ายเมื่อครู่ดูเหมือนจะไม่มีประโยชน์อะไรอีกต่อไปในเมื่อดำซีเข้าประชิดจริง ‘ธรรมาเพียงเล็กน้อยนี้ข้าจะส่งคนไปรับมาแทนก็ย่อมได้’ ในตอนนี้ทางเลือกที่เหมือนจะใช้ปรัชญาเอาชนะคะคานกันไม่เหลือเวลาอีกพอจะถกกันอีกต่อไปแล้ว

“ว่าอย่างไรเล่าท่านเก้อ จะตามเฉียนฉินมาช่วยดื้อนงหรือไม่” บัณฑิตไท่เอ๋อขึ้นก่อนด้วยน้ำเสียงเยาะเย้ย

แม้ว่าเขาจะสาแวกใจที่ได้ตอกกลับ แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีใครจะสบายใจในยามนี้ได้ สาสน์นั้นของหยางเยว่ซือไม่ต่างอะไรกับสาสน์ข่มขู่เลยสักนิด ‘เราเคยเป็นมิตรที่ดีต่อกันมาก่อน ตอนนี้เจียงซูกำลังรับคนที่ข้าต้องการไว้ในการดูแล จะส่งคืนมาตอนนี้หรือว่าจะรอให้เกิดปัญหาแล้วให้คนของข้าเข้าไปรับเอง’ นั่นคือข้อความที่แท้จริงของสาสน์ การที่นางใช้คำอ้อมนั้นก็ต้องนับเป็นความเหนือชั้นอย่างหนึ่งของนางด้วย มันคือการแสดงออกว่านางหาได้ด้อยปัญญาไปกว่าบัณฑิตอย่างพวกเขาไม่...

แม้จะบอกว่าทางเลือกที่ดีที่สุดคือการส่งคนกลับไปหาหนวี หวงตี้ แต่ถึงอย่างนั้นความท้าทายของหนวีหวงตี้ที่ส่งมาตามสาส์น นั้นก็ทำให้คนที่อยากให้เป็นเจียงซูสงบเริ่มรู้สึกอย่างจะเอาชนะคะคาน ขึ้นมาเช่นกัน แต่ในทางกลับกันคนที่เสียงแข็งในตอนแรกนั้นเมื่อมา เจอว่าอาจจะต้องเข้าสงครามจริงกลับเริ่มขลาดเขลาขึ้นมาทันที...

“ต้าซีไม่ได้กล่าวถึงสิ่งอื่นนอกจากนกเท่านั้น...” ชายผู้หนึ่ง พึมพำออกมา ไม่ต้องบอกก็รู้ได้ว่าเขาเลือกจะส่งนกแปลกสีกลับไป แน่

“แต่หากเราทำตามต้าซีก็ไม่แน่ว่านางจะปล่อยเจียงซู”

“ปล่อยเจียงซู ไฉนจึงพูดจាន่าสมเพศเยี่ยงนั้นมันควรจะเป็นเจียงซูที่มีข้อต่อรองกับต้าซี” บางเสียงก็ยังคงพยายามที่จะ แข็งกร้าวอยู่อย่างนั้น

“ข้อต่อรองกับต้าซี...” บัณฑิตไท่เอ๋อ “ต่อรองอย่างไร ต่อ รองว่าจะส่งนางนกพวกนั้นวันไหนอย่างนั้นหรือ”

“ยอมไม่เป็นเช่นนั้น หากเรายื่นสารไปที่เฉียนฉินแล้วว่าต้าซี ตั้งใจรุกรานเรา”

“อย่าพูดจาเช่นนั้นเลย ในตอนนี้ต้าซีหาได้สนใจจะครอบ ครองเจียงซูไม่ขอเพียงแค่เราส่งตัวพวกนางไป ในตอนนี้ต้าซีสนใจ เพียงแค่เอาชนะโลหยางให้เด็ดขาดเท่านั้น”

“ข้าเห็นด้วย ท่านเหยากล่าวไม่ผิดต้าซีไม่ได้ต้องการเจียงซู เราอย่าได้เอาชาวเจียงซูไปเสี่ยงเลย”

“แต่เรารับแม่นางเอวี่ยามาแล้ว การส่งนางกลับไปก็ไม่ต่างกับส่งนางไปตาย”

“เท่าที่รู้มาเอวี่ผิงเกียก็ยังไม่ตาย...” อีกคนหนึ่งกล่าวขึ้น

“ไม่มีประโยชน์อะไรที่เหนื่อหัวแห่งต้าซีจะเก็บเอวี่ผิงเกียไว้ นอกเสียจากนางจะเก็บไว้เพื่อรอสังหารธิดาของเขาต่อหน้า...”

“พระนางคงไม่อำมหิตเยี่ยงนั้น...”

“นางกำลังฆ่าล้างชนเผ่าในโลหยาง เพื่อว่าท่านจะไม่ทันสังเกต”

“นางหาได้ทำเช่นนั้นไม่...” อีกเสียงทุ่มเถียงขึ้น “ข้าแค่ต้องการให้เจียงซูปลอดภัย”

“ถ้าเช่นนั้นเราควรแจ้งให้เฉียนฉินทราบ”

“ทราบว่าจะไร ทราบว่าเรากำลังกลัวถ้อยความที่ให้ต้อนนกกกลับต้าซีเยี่ยงนั้นหรือ น่าสมเพชเสียยิ่งกว่าเสียเมือง”

“ข้ายอมดูน่าสมเพชหากว่าเราจะไม่เสียสัจจะต่อเฉียนฉิน”

“แล้วหากเฉียนฉินเสียสัจจะกับเราก่อนเล่า...”

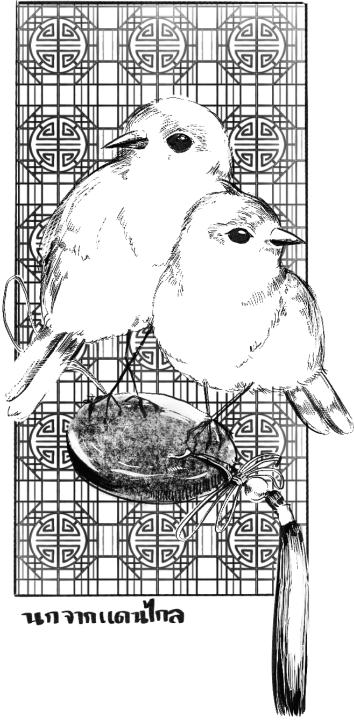
สำหรับเจ้าเมืองเจียงซูแล้วตอนนี้การทุ่มเถียงพวกนี้ไม่ใช่เรื่องที่เขากังวลเลยแม้แต่น้อย ไม่ว่าจะความเห็นของท่านเก้อ หรือท่านไ่ก็ไม่ใช่สำคัญ สายตาของเขาจดจ้องไปที่คำเดียวที่อยู่บนหน้าราชสาส์น มันเป็นคำเดียวที่เขาไม่อาจจะละสายตาหรือมองผ่านได้เลยตั้งแต่เห็นสาส์นฉบับนี้

มีนกเกอจื่อตัวเล็กแปลกสีสองตัวโฉบบินจากภูเขาทางด้านเหนือล่องไปที่จวนกลางเมืองเจียงซู

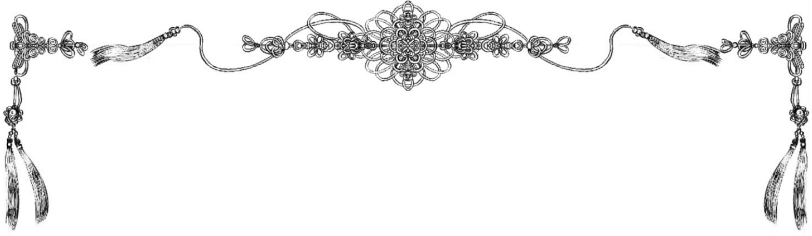
พวกเขาอยู่จวนแทบจะตลอด ชาวโลหยางเพียงหนึ่งเดียวที่
อยู่ที่นั่นก็คือเอวี่กั๋วถึง **ใครคือคนอีกสองตัว** ธิดาของเอวี่ผิงเกีย
อย่างนั้นหรือ แต่เขาก็ยังไม่เคยเห็นธิดาอีกสองคนของเอวี่ผิงเกีย
เลยสักครั้ง แล้วเหตุใดเนื้อความจึงเป็นเช่นนี้ จะว่าคิดไปเองก็คง
ไม่ใช่เพราะเรื่องธิดาคนโตของเอวี่ผิงเกียก็ดูเหมือนว่านางจะรู้มันดี
ทีเดียว หรือว่าจะมีอีกสองคนนั้นมาที่จวนของเขาจริง...

...แล้วเหนือหัวแห่งตำชีรู้ความเคลื่อนไหวในจวนของเขา
ได้อย่างไร...

นกจากแดนไกล

ตอนที่ ๖

ความขริงที่น่ากลัว

“ช่างโหดร้ายเสียจริงด้วย ที่เจ้าไม่คิดแม้แต่จะแจ้งข่าวว่ามีคนลอบเข้ามาในจวน”

หากจะกล่าวถึงเรื่องน่ากลัวที่ไม่ใช่เรื่องผีสางในยามนี้ คงจะไม่มีอะไรน่ากลัวไปกว่าการที่เขาได้เห็นเด็กหญิงมอมแมมอีกสองคนที่คาดว่าน่าจะเป็นธิดาของเจ้าเมืองโลหียงเอวี่ผิงเกี่ยอยู่ในจวนของเขาหรอก เด็กหญิงทั้งสามคนนั่งตัวสั่นงันงกอยู่ ทั้งสามต่างมองมาทางเขาด้วยสายตาหวาดระแวงเหมือนลูกสัตว์ตัวน้อยกำลังถูกรุกรานรังทั้งที่มันเป็นจวนของเขา

แน่นอนว่าบัณฑิตแซ่จางไม่เคยเห็นธิดาแซ่เอวี่ทั้งสองคนมาก่อน เขาไม่เคยไปเยี่ยมเยียนเมืองโลหียงแน่นอนว่าเขาไม่เคยที่จะได้เห็นเด็กทั้งสามคน เขาเห็นเอวี่กู่ถึงครั้งแรกก็ยามที่เอวี่ผิงเกี่ยพานางมาส่งต่อให้กับบิดาของเขา...

...ในตอนนั้นก็เพียงแค่นี้เห็นว่า เป็นลูกนกตัวน้อย ๆ ที่หนีร้อนมาพึ่งเย็นเท่านั้น...

ในตอนแรกที่เขาธิบดีตาแซเอวียเข้าเป็นคู่หมั้นคู่หมายก็เพียงเพราะเขารู้มาว่าเอวียฝังเกียได้ไปเสียมารยาทต่อต้าซีเอาไว้ และกำลังโดนต้าซีไล่ต้อนก็เลยต้องการเพียงให้ธิดาปลอดภัย สตรีเพียงคนเดียวไม่อาจทำให้เจียงซูลำบากได้ ในวันนั้นทั้งเขาและบิดาไม่คิดว่าเรื่องราวมันจะเลยเถิดมาจนถึงขนาดนี้ จากแค่ความไม่ลงรอยกันระหว่างสองเมืองเขาไม่คิดว่ามันจะเลยเถิดมาจนกลายเป็นการสงครามอย่างนี้...

บัณฑิตจางทรุดตัวลงนั่งที่เก้าอี้ตัวหนึ่งในจวน เขาไม่ใช่คนที่โหดร้ายหรือใจไม่ใส่ระกำอย่างคนอื่นนัก เห็นเด็กมอมแมมทั้งสองคนที่นั่งน้ำตาเข้าน้ำตาออกก็อดไม่ได้ที่จะเห็นใจเด็กเหล่านั้น เขายกชาร้อนขึ้นจิบในขณะที่ทอดสายตาไปที่สามคนนั้น ความคิดต่าง ๆ ที่แล่นไปมาในหัวของเขานั้นไม่อาจจะเรียกว่าเป็นความคิดที่ดีได้เลยสักอย่าง มันเต็มไปด้วยความสับสนมากกว่า

“ท่านจาง ข้าน้อย...”

เอวียกู่ถึง คู่หมั้น...ว่าที่ฟูเหรินของเขาเอ่ยขึ้นด้วยเสียงอันสั้นเทา หากจะเทียบความวุ่นวายในความคิดของเขากับความวุ่นในหัวของนางแล้ว ในตอนนี้เขาคิดว่าเอวียกู่ถึงน่าสงสารกว่ามาก

“น้องสาวของเจ้าหรือ” บัณฑิตจางถามเสียงเบาทั้งที่พอจะคาดเดาคำตอบได้อยู่แล้ว

“จะ เจ้าค่ะ” น้ำเสียงของเอวี่ก๊วยถึงยังมีความสั่นไหวอยู่ไม่น้อย

ตั้งแต่เข้าจวนมานี้ก็นับเป็นครั้งที่สองที่นางได้เห็นวาทะสามมีของนาง ครั้งแรกก็เมื่อตอนที่ท่านพ่อพานางมาตุตัว และก็เป็นครั้งนี้ ชายคนนี้ได้ไม่ค่อยสนใจนางเท่าไรนักตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกัน แต่ถึงอย่างนั้นนางก็ไม่ได้แปลกใจอะไรมาก อย่างไรก็ตามเสียนางก็มาเพื่อลี้ภัย และเขาก็แค่รับนางเพราะว่าคิดเรื่องบุญคุณของท่านพ่อของนางกับท่านพ่อของเขาเท่านั้น ไม่มีอะไรมากหรือน้อยไปกว่านี้ แม้ว่าจิตใจของเด็กสาววัยแรกแย้มแล้วก็ย่อมมีความน้อยใจอยู่บ้างที่ว่าที่สามมีไม่สนใจตัวเองนัก แต่ถึงอย่างนั้นความเจียมเนื้อเจียมตัวของเอวี่ก๊วยถึงก็ทำให้นางไม่กล้าเรียกร้องอะไรมากนัก

“...” ความเจียมของบัณฑิตจางยิ่งทำให้สถานการณ์ในจวนเล็กลงถนัด

“พะ พวกนาง...”

เอวี่ก๊วยถึงพยายามจะหาคำอธิบายอื่น ๆ มาช่วยให้สถานการณ์ดีขึ้น อย่างน้อยนางก็ไม่อยากให้น้องสาวทั้งสองต้องเร่ร่อนไปอีก

“พวกเจ้ามาที่นี่ได้อย่างไร ใครพามาหรือ” ไม่รอให้เอวี่ก๊วยถึงกล่าวจบ ชายเจ้าของจวนก็ชิงถามขึ้นก่อน

“พวกข้า ข้าน้อยทั้งสอง เอ่อ ท่านชู้... ท่านชู้พามาเจ้าค่ะ” เด็กน้อยเอวี่ผิงผิงตอบ

“ท่านช่วย?” บัณฑิตจางเอ๋ยทวน เขาต้องการคำอธิบายมากกว่านี้แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็พอจะดูออกกว่าเด็กทั้งสองคนก็คงไม่อาจจะตอบในสิ่งที่เขาสงสัยได้ทั้งหมด

“เป็นคนของโลหยางหรือเป็นคนต้าซีรี ท่านช่วยที่เจ้าว่า”

“ท่านช่วยคือคนของท่านพ่อเจ้าคะ” เอวี้กู่ถึงช่วยน้องตัวเองตอบ

“คนของท่านพ่อเจ้า...” บัณฑิตจางตอบรับก่อนจะเอนกายไปข้างหลังเล็กน้อย

เขาไม่ได้ไม่เชื่อเด็กพวกนี้ พวกนางอ่อนวัย หวาดกลัว และใสซื่อเกินกว่าจะหลอกหลวงเขา แต่ถึงอย่างนั้นก็ได้แปลว่าข้อมูลที่พวกนางให้จะถูกทั้งหมด พวกนางอาจจะโดนต้าซีลั้งสมองมาว่าท่านช่วยเป็นคนของท่านพ่อพวกนาง ไม่ก็ชายแซ่ช่วยผู้นั้นก็อาจจะเป็นหนอนในโลหยาง มันเป็นไปได้หลายอย่าง บัณฑิตจางขมวดคิ้วแน่น เขาต้องการจะรู้ว่าเหตุใดเหนือหัวแห่งต้าซีจึงรู้การเคลื่อนไหวในจวนของเขาได้

...ราชสาส์นน่าจะมาถึงพร้อม ๆ กับเด็กสองคนนี้...

ทั้งความเคลือบแคลงและหวาดระแวงเต็มที่ การโดนข่มขู่ไต่จนากลับไปกว่าการโดนขู่ว่ารู้ความเคลื่อนไหวภายในอีก เขาต้องดูให้ออกกว่าหนวีหวงตั้งแห่งต้าซีรู้เรื่องเหล่านี้ได้อย่างไร เด็กสองคนนี้เป็นหมากต่อรองของต้าซีหรือไม่ และพระองค์แท้จริงแล้วต้องการอะไรเป็นภัยต่อเจียงซูแคไหน

“แล้วชายแซ่ช่วยคนนั้นไปไหนเสียเล่า”

เด็กหญิงสามคนไม่มีทางรู้อยู่แล้วว่าใครเป็นกบฏหรือไม่ หากเขาอยากรู้ว่าชายแซ่ซู่เป็นคนพาพวกนางมาตามคำสั่งของหนวี่หวางดีแห่งต้าซีแล้ว เขาก็ต้องเจอชายแซ่ซู่ผู้นั้นเอง หากแต่พอถามไปแล้วเด็กหญิงทั้งสามกลับร้องไห้ออกมาทันที

“พวกเจ้า! ร้องให้ทำไมหรือ” บัณฑิตจางตั้งตัวไม่ทันกับท่าทีที่เปลี่ยนไปมาของเด็กหญิงแซ่เอวี่ทั้งสาม

“ทะ ท่านซู่ ท่านซู่เสียแล้วเจ้าคะ” แม้จะไม่ใช่ผู้เห็นเหตุการณ์แต่ด้วยความเป็นพี่สาวคนโต เอวี่ก็ถึงจำต้องเป็นคนตอบออกไป

“เสียแล้วอย่างนั้นหรือ?” บัณฑิตจางเบิกตากว้าง

แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังไม่ทิ้งความคิดที่ว่าอาจจะเป็นแผนลวงไปได้ มันก็อาจจะเป็นไปได้ที่ตัวของหยางเยวี่ชื่ออาจจะเลือกส่งคนมาพลีชีพเพื่อไม่ให้เกิดการวางหมากผิดพลาด ชายแซ่ซู่หากเป็นคนของต้าซีแล้วเขาอาจมีหน้าที่พาเด็กสองคนนี้แสวงหาที่เป็นหนีมาที่เจียงซูเพื่อบิบบให้เจียงซูส่งตัวพวกนางคืนต้าซีหรือเลือกจะปกป้องพวกนางเพื่อเป็นศัตรูกับต้าซี ที่จริงเขาคิดว่าต้าซีน่าจะต้องการให้พวกเขาส่งพวกนางคืนมากกว่า

สมมติว่าเด็กสองคนนี้เป็นเนื้อล่อที่นางสั่งให้สุนัขตัวคาบมาวางไว้ที่หน้าบ้านพวกเขา ก่อนที่เจ้าของเนื้อจะมาสร้างทำเป็นว่าพวกเขาขโมยเนื้อไป หาเรื่องพวกเขาเพื่อให้พวกเขาคืนเนื้อนาง! หากพวกเขาเลือกจะคืนเนื้อไป ซึ่งตามหลักมันคือเนื้อที่พวกเขาไม่ได้ต้องการ มันก็แค่เนื้อที่ใครก็ไม่รู้เอามาวางไว้ ไม่ยากที่พวกเขาจะคืน

ไป... แต่พวกนางทั้งสองไม่ใช่เนื้อ และการคืนไปไม่ได้หมายความว่า จะจบเรื่อง

พวกนางเป็นคน เป็น ‘เซลยศึก’ ถ้าจะเรียกกันแบบไม่ ลำเอียงแล้วก็เป็นอย่างนั้น การส่งเซลยศึกคืน โดยนัยก็หมายถึงการ ยอมจำนน และการยอมจำนนนั้นก็ไม่ใช่ทางเลือกที่ดีนัก มันไม่ใช่ว่า เจียงซูเพียงยอมจำนนต่อต้าซีเท่านั้น มันยังหมายความว่าพวกเขา กำลังจะทรยศเฉียนฉินด้วย ...เมื่อคิดได้เช่นนั้นบัณฑิตแห่งจางก็กำมือ แน่นขึ้น แต่ชายที่คิดว่าตัวเองคิดออกแล้วกลับต้องนั่งสงบไปอีกครึ่ง เมื่อได้ยินคำบอกกล่าวเพิ่มเติม

“ท่านชู่เป็นคนสนิทของท่านพ่อ...” เอวี่เฉิงเฉิงเอ่ยทั้ง น้ำตา “ท่านชู่ที่อุ้มข้า้น้อยมาแต่เด็ก ท่านชู่... สละชีวิตให้ข้า้น้อย และน้องหนีมา”

เอวี่เฉิงเฉิงเพียงแต่ตั้งใจจะพูดจาให้น่าสงสารเท่านั้น เพื่อ ว่าชายผู้นี้จะเมตตาพวกนางบ้าง เขาดูจะเป็นคนที่คุมที่นี้ แม้ว่าพวก นางจะดูไม่ออกก็ตามว่าเขาเป็นมิตรหรือไม่เพราะตั้งแต่ที่เขาเข้ามา แม้จะไม่ไล่พวกนางออกไป แต่ก็ไม่ได้แสดงถึงความเมตตาแต่อย่าง ใด พวกนางที่หนีตายมาจากต้าซี มาต่อด้วยการลี้ภัยจากโลหยางที่ โตนกวาดต้อน ไม่ว่าจะอย่างไรพวกนางก็ไม่มีบ้านให้กลับอยู่แล้ว พวก นางไม่ได้มีทางเลือกอื่นมากนักนอกจากภาวนาให้ชายคนนี้มีเมตตา ต่อพวกนาง

...และถ้าเขาไม่มีเมตตา พวกนางก็ไม่ว่าจะทำยังไงเหมือน กัน...

“เจ้าว่าอย่างไรนะ ท่านชู่เลี้ยงเจ้ามาอย่างนั้นหรือ”
 บัณฑิตจางถามด้วยความไม่แน่ใจนัก

“เจ้าคะ” เอวี่ยกู่ถึงตอบแม้จะยังไม่รู้ว่าเขาจะถามทำไม
 ก็ตาม

“ท่านชู่เป็นสหายสนิทของท่านพ่อ เขาเลี้ยงพวกข้าน้อย
 มาตั้งแต่ยังเล็กแล้ว แต่ในตอนนี้...” เด็กหญิงกล่ำกลืนความเจ็บปวด
 ลงไป

“อ่า...” บัณฑิตจางได้เพียงแค่ออรับเท่านั้น

ในตอนนี้สมองเขาตื้อไปหมด ความคิดที่เขาคาดไว้ว่านาย
 ชู่เป็นหมาของต้าซีที่คาบเนื้อมาป้ายสีหายไปอีกครั้ง กลายเป็นว่า
 นายชู่เป็นคนของโลหยางจริง เพราะหากอ๋มชู่ธิดาเอวี่มาก็คงจะ
 อยู่กับโลหยางมานานเกินกว่าจะทรยศแล้ว ครั้นจะคิดว่าเป็นการ
 ร่วมมือกันเล่นจิวระหว่างโลหยางกับต้าซีก็คงจะเป็นไปไม่ได้เสีย
 มากกว่า สองเมืองนั้นหากว่ามันเป็นการเล่นจิวก็ไม่มีทางที่เอวี่ผิง
 เกี่ยจะยอมเสียทั้งน้องและธิดาของตัวเองหรอก ต่อให้เหนือหัวต้าซี
 จะพูดอย่างไรก็ตามเลือดยอมซ้นกว่าน้ำ

“แล้วท่านชู่ตายได้อย่างไร?” บัณฑิตจางถามเพิ่ม

“ทหารต้าซี” แม้จะเป็นเสียงที่ปนกับเสียงสระอื่น แต่ถึง
 อย่างนั้นก็สามารถได้ยินได้อย่างชัดเจน

“แม่นางเอวี่ เจ้าจะช่วยเล่าเรื่องที่เกิดกับพวกเจ้าให้ข้าฟัง
 อีกสักครั้งจะได้หรือไม่...” บัณฑิตจางถามแม้จะรู้สึกได้ว่าสิ่งที่จะได้
 รับรู้มันจะยิ่งทำให้การตัดสินใจยากขึ้นก็ตาม

“...เจ้าค่ะ”

ช่วงเวลาเพียงน้ำเต๋อดเรื่องราวตั้งแต่การที่ถูกเหนือหัวใจร้ายแห่งด้าซีต๋อรองจับตัวไปเป็นตัวประกัน ตามมาด้วยเรื่องที่ว่านางโดนขู่ให้ฆ่าตัวตายและได้รับการช่วยเหลือจากซู้รักของเหนือหัว โลหยางโดนบุกพวกนางต้องหนีออกมาจากโลหยางเพื่อมาหาท่านพี่ของพวกนางที่เจียงซู ความฉลาดของท่านช่วยที่ช่วยให้พวกนางแอบหนีออกมาจากการไล่ล่าของเหล่าทหารด้าซีได้ การเสียสละของท่านช่วยจนกระทั่งมาถึงที่นี่ การเล่าไปทั้งสะอื้นรวมถึงความน่าสงสารของเด็กหญิงทั้งสองที่นั่งอยู่นั้น ต่อให้ไม่เป็นคนที่ได้รับผลกระทบก็ไม่อาจจะมองข้ามได้

...หมากที่ยังเด็กและน่าสงสารนัก...

‘เซหลยศึก’ หรือ ‘หมากการศึก’ ไม่ว่าจะคำไหนก็ไม่ดีทั้งนั้น ไม่ว่าจะอย่างไรพวกนางก็ยังคงเด็กอีกทั้งยังเป็นสตรี น่าสงสารเกินไปหากจะทอดทิ้งพวกนาง แต่ถึงอย่างนั้นเด็กหญิงในรุ่นราวคราวเดียวกันกับเด็กพวกนี้อีกคนก็ช่างน่ากลัวเหลือเกิน...

...หยางเยว่ซือ...

ภาพที่เขาจำพระนางได้พระนางคือกงจู่ที่มีพระเนตรดุตัน พระพักตร์ฉาบด้วยรอยยิ้มจอมปลอม กับฝีมือเพลงกระบี่ที่เก่งกาจและรวดเร็ว มักรับสั่งแค่พอควร แต่ถึงอย่างนั้นกลับเป็นคนที่น่าเกรงขามไม่ต่างจากบุรุษ ในวันที่เขาเห็นนั้นพระนางยังเป็นกงจู่ แต่ถึงอย่างนั้นการบั่นหัวคนในวันนั้นก็ทรงลงมือด้วยองค์เอง ในวันที่เป็นกงจู่ที่น่ากลัวแล้วในวันที่เป็นหนวีหวงตั้นนั้นน่ากลัวกว่า

“พวกเจ้าทั้งสองคงเหนื่อยมากแล้ว” บัณฑิตจางเองก็ตกใจไม่น้อยที่เสียงของตัวเองนั้นแผ่วแหบลงไปมาก

“พักผ่อนก่อนเถอะ หากต้องการอะไรเพิ่มก็เรียกคนของจวนได้”

เพียงคำกล่าวเท่านั้นก็ทำให้สีหน้าของสามพี่น้องดีขึ้นมาก เด็กหญิงทั้งสามคนที่ไม่ได้รู้เรื่องอะไรในการศึกไปมากกว่า ‘เจียงซู คือมิตรของโลหยาง’ และพวกนางเพิ่งได้รับการช่วยเหลือจากสหายของท่านพ่อให้รอดตาย เด็กน้อยกอดคอกันร้องไห้ด้วยความโล่งใจ หากแต่บัณฑิตจางได้แต่มองภาพนั้นด้วยสีหน้าไม่สู้ดีเท่านั้น ในหัวของเขาไม่เหลือความเมตตาหรือความกรุณาอะไรมาขนาดนั้นหรอก ให้ยอมรับกันตรงนี้ในหัวเขามีเหลือเพียงความกลัวมากกว่า

ขาทั้งสองข้างของบัณฑิตจางพาตัวเองเดินออกมาจากจวน แยกของว่าที่ฟูเหรินของตัวเองอย่างเชื่องช้า ปัญญาที่ถูกเรียกว่าเป็นยอดบัณฑิตแห่งดินแดนฮั่นดูเหมือนไร้ค่า ความเครียดของเขานั้นมากกว่าตอนที่นี้มีก้อนหินก้อนใหญ่กำลังถ่วงหัวของเขาเอาไว้ ลมหายใจของบัณฑิตจางร้อนระอุ เขาไม่รู้ว่าบัดนี้การจับขั้วของบัณฑิตต่าง ๆ ในหอหนังสือนั้นเป็นไปถึงไหนแล้ว แต่ไม่ว่ามันจะถึงไหนก็ไม่สำคัญหรอก...

...ไม่ว่าอย่างไรพวกเขาก็ทำได้แค่วิ่งไปมาบนฝ่ามือของหยางเยว่ซือเท่านั้น...

ปีบให้เด็กสองคนนั้นหนีมาหาพี่สาวตัวเองเพื่อส่งสารมาขู่ให้เจียงซูส่งเชลยศึกคืนอย่างนั้นหรือ นั่นเรื่องธรรมดาไปเลย เรื่องง่าย

เสียยิ่งกว่าหายใจสำหรับสตรีผู้นั้น พอมองกลับไปแล้วเขากลัวนางจนขนลุกด้วยซ้ำ จีบเด็กสองคนเป็นตัวประกันยอมปล่อยลูกคนโตมาอย่างนั้นหรือ มันไม่ใช่ความประมาทของหยางเยว่ซือหรือ นางคิดอยู่แล้วว่าไม่ว่าอย่างไรการที่นางมีลูกของเอวี่ผิงเกี่ยอยู่สองคนก็ได้เปรียบ

นางไม่ได้มองว่าการที่โลหยางจะดองกับเจียงซูเป็นปัญหาของต้าซีแต่แรกอยู่แล้ว นางเพียงแค่อรเวลาเท่านั้นเพื่อจะใช้เด็กทั้งสามคนเป็นหมาก ไม่เพียงแต่ควบคุมโลหยางเท่านั้นแต่เจียงซูด้วย... ที่จริงเขาเผลอคิดไปด้วยซ้ำว่าต่อให้เอวี่ผิงเกี่ยส่งธิดาไปมองโกล นางก็คงจะกล้าส่งสารไปข่มมองโกลเช่นกัน

โลหยางเป็นชนวนสร้างความวุ่นวายที่ดูเหมือนว่าทุกความวุ่นวายในตอนนี้จะเกิดเพราะโลหยางไม่เจียมตัว แต่ที่จริงหากมองดี ๆ โลหยางก็อาจจะเป็นเหยื่อการปลุกปั่นของหยางเยว่ซือก็ได้ เป็นเพียงหมากก่อวุ่นที่ต้าซีใช้เป็นข้ออ้างในการรุกรานแผ่นดินอื่น...

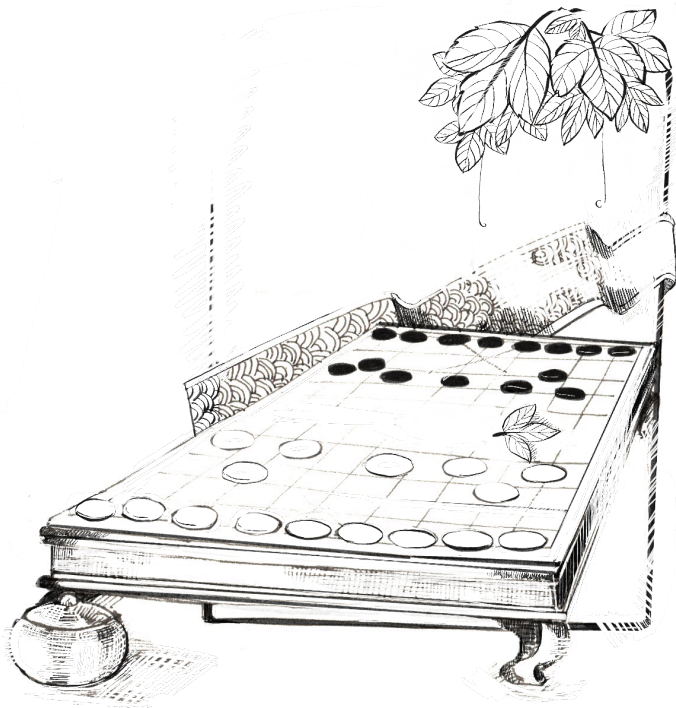
การขู่ให้เด็กสองคนนั้นสละชีพตัวเองเพื่อให้ชาวโลหยางหนี นั่นก็เป็นเพียงกลลวง นางต้องการจะบุกแต่แรกเพื่อกดดันเฉียนฉินที่ดูสถานการณ์อยู่ อีกทั้งยังเป็นไปเพื่อกดดันลูซุนที่อยู่ใกล้เคียงด้วย ส่วนเจียงซูของพวกเขานั้นแค่โดนลูกหลงเท่านั้นเพราะว่าต้อนรับ ‘เซลดศึกจากโลหยาง’ ที่เป็นหมากกับดักที่หยางเยว่ซือวางไว้ตั้งแต่คราวแรกเข้าเมืองมาในตอนนี้นี่ไม่ว่าจะเลือกทางไหน

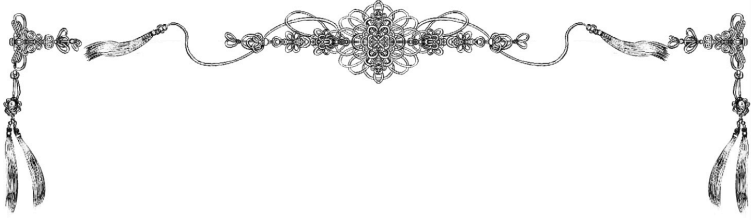
หากส่งพวกนางกลับไปตามคำขอก็เท่ากับว่าพวกเขาอม
ก้มหัวให้กับต้าซี แน่نونว่าเจียงซูจะปลอดภัยตอนนี้... ขอใช้แค่คำ
ว่าตอนนี้ เพราะไม่มีทางที่เจียงซูจะปลอดภัยตลอดไป ไม่นานหยาง
เยว่ซือก็จะใช้เจียงซูเป็นหมากเพื่อตีเมืองอื่นต่ออยู่ดี แต่หากว่าพวก
เขาแข็งขันไม่ยอมส่งเด็กทั้งสามกลับไปแล้วละก็ พวกเขาก็คือหมาก
ของต้าซีตอนนี้! เป็นหมากให้ต้าซีหาข้ออ้างมาตีพวกเขาทันที ซึ่งการ
ตีเจียงซูก็เท่ากับการเหยียบจมูกเฉียนฉินอย่างจงใจ

...โดยไม่รู้ตัว เจียงซูก็ตกเป็นหมากของต้าซีอย่างไม่มี
ทางเลือกเสียแล้ว...

ตอนที่ ๓

กสตีกับกสยทธ์

...ในเมื่อเป็นหมาก็ต้องเอาตัวรอดแบบหมาก...

ฟังดูเหมือนไม่ซับซ้อนแต่กลับหดหู่มากในความรู้สึก บัณฑิตจางเลือกจะเดินไปที่แท่นเคารพบรรพบุรุษสกุลจางก่อนที่จะกลับเข้าสู่หอหนังสือ ในตอนนี้ไม่ว่าในหอหนังสือจะหาหรือ (หรือถกเถียงกัน) ไปในทางใด ก็ไม่มีประโยชน์อีกต่อไปแล้ว เจียงชุกตงเป็นหมากของต้าซีไปตั้งแต่วันแรกที่เอวี่ผิงเกียเลือกฝากธิดาของตนไว้กับเขา

...ไม่ผิด มันไม่ใช่ความผิดสักนิดที่เขาเลือกรับธิดาของเอวี่ผิงเกียมาวันนั้น ไม่ว่าใครเจอสถานการณ์เช่นนั้นก็ย่อมต้องอ้าแขนรับอยู่แล้ว...

ร่างสูงโปร่งของยอดบัณฑิตคุกเข่าลงตรงหน้าแท่นบูชาบรรพบุรุษ ความหนักหน่วงของการเป็นผู้ดูแลและรับผิดชอบเมืองเจียงชุกด่าทั้งสองจนหนักอึ้ง ท่านปู่ของเขาเป็นยอดบัณฑิตแห่ง

เฉียนฉินเสนาบดีฝ่ายขุนผู้มีผลงานมากมายจนกระทั่งองค์ฮ่องเต้เห็นผลงานรับทำนน้ำของเขาไปเป็นพระสนม หลังจากนั้นชายในสกุลจางเกือบทุกคนก็ได้มีโอกาสรับใช้ราชสกุลฉินมาโดยตลอด และเขาที่เป็นหลานชายคนโตของท่านปู่ก็ได้รับความไว้วางพระทัยให้มาคุมเมืองเจียงซู

ในช่วงแรกการปกครองเมืองภายใต้ราชอำนาจเฉียนฉินก็นับเป็นเรื่องที่ไม่เกินกำลังปัญญาเขานัก เขามีหน้าที่เพียงแคดูแลความสงบปลอดภัยในเมือง ทำให้ชาวเจียงซูอยู่ดีมีกิน มีชีวิตที่ดีในอนาคตส่งบัณฑิตมากฝีมือเข้าไปในเฉียนฉินบ้าง ส่งทหารไปฝึกพร้อมบ้างทุกอย่างดูจะไม่มีปัญหาจนกระทั่ง...

จริงอยู่ที่ในตอนนี่เฉียนฉินอ่อนแอลงมากตั้งแต่เหตุการณ์กบฏเสนาบดีในครั้งนั้น แต่ถึงอย่างนั้นต้าซีกี่ไม่ใช่เมืองที่จะหันหลังให้กับเฉียนฉินเลยสักนิด มันเป็นสิ่งที่ไม่คาดว่าจะเกิดขึ้นเลย ไม่ว่าจะใครก็คาดไม่ถึงว่าจะเกิดด้วยซ้ำ เหนือหัวคนปัจจุบันอ้างว่าเพราะที่ชายของตนตายในสงครามเฉียนฉินล่าดินแดนอย่างนั้นหรือ...

...แปลก...

เรื่องนี้ต้องนับว่าแปลกมาก เดิมทีการเสียชีวิตที่สมรภูมิตรงเกียรติก็นับเป็นเกียรติของนักรบ ยิ่งจากเมืองนักรบอย่างต้าซีแล้ว เขาไม่คิดว่าจะมีปัญหาตรงไหนที่การเสียชีวิตหายาทสองพระองค์กับการรบเพื่อราชอาณาจักรใหญ่ อย่างน้อยในตอนนั้นต้าซีก็คือหนึ่งในเมืองที่อยู่ใต้ราชอำนาจเฉียนฉิน และต่อให้มันจะก่อให้เกิดปัญหาการไร้ผู้สืบทอดบัลลังก์ก็ตาม ในเมื่อสายเลือดของต้าซีราชสกุล

หยางไม่ว่าอย่างไรก็ไม่เหนือไปกว่าราชสกุลฉิน สู้ให้พระธิดาองค์สุดท้ายอภิเษกกับใครก็ตามในราชสกุลฉินจะไม่ดำรงเมืองได้มากกว่าหรือ?

...สตรีอ่อนแอบำไ้กลายเป็นงูที่แข็งแกร่ง กลายเป็นเหนือหัวที่เจ้าเล่ห์เจ้าร้ายเพียงเพราะแค้นที่เซษฐาตัวเองสิ้นอย่างนั้นหรือ...

เสียงจิ้งหรีดรอบกายดังขึ้นพร้อมกับฟ้าที่มีตกลง แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้ทำให้ใจของเขาสงบลงเลยแม้แต่น้อย บัณฑิตจางยังคงครุ่นคิดถึงเหตุผลที่แท้จริงที่ทำให้ต้าซีแข็งขึ้นอยู่ ความแปลกประหลาดบางอย่างที่ยังคงขัดแย้งอยู่ในใจของเขามันกำลังร้องเตือนว่ามีบางอย่างไม่ปกติอยู่

มันอาจจะเหมือนแสงสว่างที่ริบหรี่ แต่เขาเชื่อว่าแม้ว่ามันจะเป็นเพียงแสงสว่างที่ริบหรี่ไม่ต่างจากหิ่งห้อยแต่มันก็อาจจะเป็นแสงเดียวที่เขาจะพาเจียงซูพ้นจากการเป็นหมากบนกระดานของต้าซีในครั้งนี้ได้ การที่สตรีคนหนึ่งเลือกลุกขึ้นมาเสี่ยงสู้ทำสงครามนั้นจะต้องมีเหตุผลอะไรที่มากกว่านั้นแน่ และหากเขาหาเหตุผลนั้นได้บางที

...มันก็อาจจะเส้นทางรอดของเจียงซู...

“ไม่มีเหตุผลอะไรพิเศษกับเจียงซูหรอก”

หยางเยว่ชื่อไหวอ้งสา⁵เบา ๆ เป็นเชิงปฏิเสธในขณะที่กำลังสนทนากับแม่ทัพซุหลวนคุน การตั้งทัพแบบต่าง ๆ ถูกวางเรียงบนกระดานกลยุทธ์ส่วนพระองค์ของเหนือหัวแห่งต้าซี สายพระเนตรของพระองค์ยังคงทอดไปที่กระดานนั้นโดยเฉพาะพื้นที่ติดทะเลของเจียงซูด้วยสีพระพักตร์นิ่งเฉยไร้ความสนพระทัยใด ๆ ตั้งคำตรัส

“ต่อให้ไม่มีเจียงซูเป็นพวก เราก็ไม่ได้ถูกล้อมจากเจียงซูและเฉียนฉินในคราวเดียวกันหรอก โอกาสที่ต้าซีจะถูกล้อมจากสามทัพน้อยมาก”

ดัชนีของพระองค์ชี้ไปที่สามกองทัพหลักที่ตั้งเค้าอยู่รอบดินแดนต้าซีด้วยท่าที่ไม่ได้ใส่พระทัยมากนัก

“เฉียนฉินพยายามที่จะปรองดองจนถึงที่สุดต่อให้เขลาแค่ไหน แต่ความขลาดก็ยิ่งมากกว่าอยู่ดี” สตรีอายุน้อยตรัสวาจาที่ฟังดูไม่น่าอภิมรยน์กออกมา

“ทัพเฉียนฉินยังไม่พินคืนจากครั้งปราบกบฏ ครั้นจะเรียกกำลังเสริมจากเมืองอื่นอำนาจบารมีก็น้อยลงทุกที คงรออีกสักพักกว่าที่จะรวบรวมกำลังได้” น้ำเสียงของพระองค์นิ่งสนิท

“มองไกลก็กำลังดูลาดเลาของเราอยู่ พวกเขาก็เหมือนหมิวจำศีลเมื่อหมดฤดูหนาวก็ยังคงปรับตัวสักพักกว่าจะพินคืนตัวได้ สำหรับมองไกลข้าคิดว่าเราคงมีเวลาอีกนับแรมเดือนกว่าที่จะเคลื่อนไหว”

---

⁵ พระอ้งสา (ราชาศัพท์) ไหล่

“แต่มองโกลมีกองทหารย่อยที่เป็นเหมือนกองโจรที่พร้อม อยู่เสมอ...” แม่ทัพชูเอ๋ยขึ้นเตือน

เหนือหัวตัวน้อยเพียงแต่พยักหน้ารับเท่านั้น นางรู้อยู่แล้ว ทุกเมืองก็น่าจะมีเช่นกัน กองโจรแบบฉุกเฉินเรียกได้ว่ามีภัยเมื่อไหร่ ก็สามารถเรียกใช้ได้ทันที กองกำลังแบบนี้แม้กระทั่งเมืองที่เต็มไปด้วยบัณฑิตอย่างเจียงซูก็น่าจะมีด้วยซ้ำ แต่ที่ต่างกันก็คงจะเป็นที่ทัพของมองโกลนั่นทั้งแข็งแกร่งและเฉียบขาดกว่าเท่านั้น

แต่ทหารกองโจรไม่ได้มีไว้รบในระยะยาว หน้าที่หลักก็คือ ป้องกันเมืองให้พ้นจากภัยหรือไม่ก็อาจจะสามารถบุกตีเพื่อข่มขู่เมืองที่อาจเป็นภัยได้ คนพวกนั้นทำได้เท่านั้น สำหรับทัพของต้าซีที่มีทหารพร้อม ทหารกองโจรไม่ว่าจะมีฝีมือแค่ไหนก็ไม่อาจต่อกรทัพใหญ่ได้

การรบทัพจับศึกมันมีหลายปัจจัยมากกว่าแค่กำลังทหาร ความมั่นคงของเมืองไม่ได้อยู่ที่การจัดทัพป้องกันหรือรบพุ่งอย่างเดียว มันยังถึงความเป็นอยู่ของประชาชนด้วย รบชนะแล้วอย่างไร ถ้าประชาชนไม่มีกิน? เธอเชื่อเหลือเกินว่าท่านเตปูจินผู้ที่ได้รับการสรรเสริญว่าเก่งทั้งการรบและการปกครองนั้นจะมีความคิดกว้างไกล เมืองที่ไม่มีอาหารและเสบียงเพียงพอไม่สามารถบุกหนักได้อยุ่แล้ว และเธอก็คิดว่าหลังจากที่เขาได้รับสารไปแล้ว เขาก็คงยังไม่บุก

...การทำตามคำเตือนของเธอ นับเป็นเรื่องฉลาดกว่าสำหรับมองโกล...

“ต่อให้มีก็คงเป็นแค่การปะทะเล็ก...” หยางเยว่ซือตรัส
 “ถ้าเช่นนั้นข้าว่าท่านไข่กับท่านซูพวกท่านไม่ต้องประจำทัพหน้าดี
 กว่า”

“ทำไมหรือฝ่าบาท” ซูหลวนคุณถามขึ้นด้วยความแปลกใจ
 ทั้งเขาและแม่ทัพไข่ต่างก็เป็นนักรบมากประสบการณ์ อีกทั้งยังมีกองกำลังติดตามที่เก่งกาจสามารถจับศึกได้อย่างรวดเร็ว การ
 ที่ให้เขาเป็นทัพหน้าปะทะบุกคู่กับเหนือหัวและให้ท่านไข่เป็นทัพปะ
 ทะเฉียนฉินก็ถือว่าดีแล้ว ไม่เห็นว่าจะมีตรงไหนที่ทำให้ควรดิ่งกลับ
 เลยส์กนิต

“ข้าไม่คิดว่าศึกฝั่งเฉียนฉินหรือฝั่งโลหียงลู่ซุนจะมีปัญหา
 ณะสิ” เหนือหัวตัวน้อยตอบอย่างฉะฉาน ท่าที่ไม่เกรงกลัวเฉียนฉิน
 ของพระองค์นั้นแปลกตาเสียจนเขาอดจะใจหายไม่ได้

จากเด็กหญิงตัวน้อยซื่ออายุที่คอยวิ่งตามพี่ชายจากเฉียนฉิน
 เด็กคนนั้นเริ่มแปรเปลี่ยนไปตั้งแต่เมื่อไหร่กันหนอ สายตาของแม่ทัพ
 ซูที่มองเด็กหญิงที่เขาเห็นมาแต่เล็กจนโต เด็กหญิงที่บัดนี้กลายเป็น
 ยอดสตรีของแผ่นดินไปแล้วด้วยสายตายากจะหยั่ง เขานั้นไม่ว่าจะ
 เยว่ซือกงจู่ตัวน้อยหรือองค์เหนือหัวหยางเยว่ซือไม่ว่าอย่างไรความ
 รู้สึกของเขาคนนี้ก็ไม่มีเปลี่ยนแปลง เขาจะเป็นคนที่ดูแลนางไปเสมอ
 ไม่ว่าทางข้างหน้าที่นางเดินไปจะเป็นกองไฟหรือนรกก็ตาม

“เฉียนฉินไม่ได้มีทัพที่เก่งไปกว่าต้าซี ทัพของท่านเหยาหรือ
 แม่ทัพบ้านก็น่าจะเพียงพอสำหรับการต้านทัพเฉียนฉิน อีกอย่างไม่

ว่าอย่างไรเขียนฉันทักยังไม่บุกตอนนี้เป็นแน่อยู่แล้ว...” ร่วงเล็กไหวไหว เชนงไมไสใจนัก

“ให้ท่านไสกลับมาระจำที่นี้เผื่อว่าจะมีการบุกจากมองโกล น่าจะเป็นประโยชน์มากกว่า”

วิสัยขององค์ฮ่องเต้ยังคงปัจจุบันของเขียนฉันทักไม่ได้ ต้องการปะทะ ที่จริงแล้วต่อให้เธอตีเจียงซูก็เป็นไปได้ด้วยซ้ำที่องค์ฮ่องเต้แห่งเขียนฉันทักอาจจะไม่ได้แสดงความเกรี้ยวกราดหรือให้ความช่วยเหลือเจียงซูมากพอที่ควร อาจจะช่วยเหลือสมควรช่วย ที่จริงแล้วมันค่อนข้างจะน่ารำคาญพอตัวสำหรับคนที่ประนีประนอมในเวลาที่ไม่ควร

จริงอยู่วิธีการประนีประนอมกับเมืองรอบข้างในวิถีที่ตนไม่ยอมให้มีสงครามนั้นก็เป็นทางเลือกที่ดีทางหนึ่ง ถ้าไม่ยอมจะรบทัพจับศึกขนาดนั้นก็ควรที่จะประกาศยอมแพ้ไปตั้งแต่แรก การเลี้ยงบาลีไปวัน ๆ มันน่ารำคาญ ทั้งถ่วงเวลาเมืองตัวเองให้ตายช้า ๆ และเป็นการเสียเวลาคนอื่นเขาโดยใช่เหตุ เธอไม่เชื่อหรือกว่าองค์ฮ่องเต้แห่งเขียนฉันทักจะดูไม่ออกว่าในตอนนี้นั้พระองค์เสียเปรียบและไม่มีโอกาสจะชนะในสงครามนี้ แต่ที่พระองค์ยังถ่วงเวลาอยู่นั้นก็เพราะว่าพระองค์คิดว่าบางที... บางทีหากว่ามีเวลามากกว่านี้ฟ้าจะประทานทางเลือกอื่นมาให้แก่พระองค์...

...ไม่มีหรือ ทางเลือกจากฟ้าอะไรนั้น...

คนที่ผ่านประสบการณ์ชีวิตมาสักพักจะเรียนรู้ว่าโลกในนี้นั้นมีปัญหาเกิดขึ้นและมีทางแก้ตามมาเสมอ เมื่อเกิดปัญหาก็คว่าที่

จะมองหาทางแก้ไขและในเมื่อเห็นทางแก้แล้วก็ควรแก้ทันทีไม่ใช่รอเวลา การรอเวลาไม่ได้ช่วยให้มีทางแก้มากขึ้นและยังอาจจะยิ่งทำให้ปมปัญหาบานปลายขึ้นด้วย ในตอนนี้ราชสกุลฉินอาจจะยังดูไม่ออกว่าเขาถลำลึกกับปัญหาไปมากแค่ไหนแล้ว แต่อีกไม่นานเธอจะสอนให้เขาตัวเอง...

“ฝั่งโลหยางแม้ว่าทัพของกลุ่มจะอ่อนกำลังแต่ชาวโลหยางก็ไม่ได้มีทหารแต่แรก ข้าว่าตรงนี้เราต้องการขุนนางฝ่ายกลยุทธ์เข้ามาช่วยจาชักจูงให้ชาวโลหยางซื่อสัตย์ต่อเรามากกว่า” เสียงของนางยังคงหวานกังวานน่าฟังดังเช่นเมื่อเยาว์วัย แม้ว่าคำพูดนั้นจะไม่ได้คงความหมายเบาน่าฟังก็ตามที

“ขุนนางกลยุทธ์หรือพะยะค่ะ?” ชูหลวนคุณถามทวนคำเดิมที่ชาวโลหยางหากถูกต้อนกลับมาก็เป็นเพียงเชลยศึกอยู่แล้วพระองค์จะต้องใช้ขุนนางไปหว่านล้อมเพื่ออะไร

“ใช่แล้วท่านชู ต้าซีไม่ได้ต้องการเชลยศึกที่หวาดกลัวขาดข้าวปลาอาหารมานั่งรวมกันในค่ายกักกันผลาญเสบียงเสียเมื่อไหร่ ต้าซีต้องการเมืองขึ้นที่ภักดีต่างหาก ไม่มีประโยชน์ที่จะจับให้ชาวโลหยางมาเป็นเชลย คนไม่มีใจเข้ากับเราต่อให้จับมาเป็นสุนัขหรือสุกรก็ยังไร้ประโยชน์” หยางเยวซือตรัสเรียบ ๆ

ก็เหมือนอสังหาริมทรัพย์ไม่ใช่เพียงแค่อึดที่ดินหากแต่ต้องใช้ที่ดินนั้นให้เป็นประโยชน์ มีเศรษฐกิจที่ดินมากมายที่กวาดต้อนเอาที่ดินหลักทรัพย์มาเป็นของตัวเองและอวดอ้างไปวัน ๆ ว่าตัวเองมีสินทรัพย์มากมีที่ดินมณฑลนั้นก็พันไร่ มีที่ดินเกาะนี้ก็หมื่นตารางวา

เอาแต่คุยโอ้อวดว่ามีสินทรัพย์แต่ในความเป็นจริงแล้วเขาไม่ได้ตั้งใจที่จะพัฒนาที่ดินเหล่านั้นให้เป็นแหล่งเก็งกำไรหรือนำที่ดินนั้นมาก่อนให้เกิดประโยชน์ใดเลย

หากเพียงแต่คนพวกนั้นถูกคิดสำนึกว่าที่ดินที่เขาถือครองอยู่นั้นทำอะไรได้บ้าง สร้างแหล่งชุมชนเพิ่มมูลค่าได้หรือไม่ ทำห้างสรรพสินค้าเพิ่มราคาที่รอบข้างได้หรือเปล่า หากำไรจากที่ดินเปล่าได้หรือไม่เขาก็คงจะมีทรัพย์สินมากขึ้นได้เท่าสินทรัพย์เปล่าไร้ราคาเหล่านั้น มันไม่มีทางหรอกที่คนอื่นจะมาพัฒนาที่ดินตรงนั้นให้มีราคาขึ้นแทนเจ้าของ ต่อให้รัฐก็ต้องอาศัยเส้นสายภายในในการขับเคลื่อนนโยบายรัฐให้เกิดการพัฒนาที่ดินตรงนั้นอยู่ดี ไม่มีอะไรที่ได้มาฟรีทั้งนั้น

ในเรื่องการศึกษาก็เช่นกัน จริงอยู่ที่คนพวกนี้เป็นเฉลยแต่เฉลยก็คือคน นับเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่เรายึดได้มา แทนที่จะจับมาขังเฉย ๆ เพื่อความสะอาดหรือใช้งานเยี่ยงม้าเยี่ยงวัวเพื่อเพิ่มความคั่งแค้นให้กับคนเหล่านั้น นอกจากจะไม่ได้อะไรจากคนพวกนี้แล้วซ้ำร้ายยังเป็นผลเสียต่อทัพค้าซีของเธอไปเสียอีก การมีเฉลยถูกจับขังอยู่ภายในก็ไม่ต่างอะไรกับคนที่ถูกระเบิดเวลาเอาไว้อวันระเบิดเท่านั้น

“แล้วฝ่าบาทต้องการให้ขุนนางกลยุทธทำอะไรหรือ กระหม่อม” แม่ทัพซูเอ๋ยถามพาซื้อ ด้วยความเป็นนักรบแล้วเขามองไม่ค่อยออกเท่าไรว่าเหนือหัวกำลังรับสั่งถึงไหนแล้ว ซึ่งเรื่องนี้หยางเยว่ชื่อเองก็ไม่ได้ถือสาแต่อย่างไร

“ทรงต้องการให้ชาวโลหยางเห็นบุญคุณของชาวต้าซี เพื่อให้กลายเป็นกำลังเสริมให้ชาวต้าซีในการทำศึกครั้งหน้า” ชายที่เพิ่งเดินเข้ามาใหม่ให้คำตอบแทนเหนือหัวของเขา เรื่องแบบนี้เขาว่าเขาเดาใจเหนือหัวไม่ผิดหรอก

“ฝังเขียนฉินเรียบร้อยดีหรือท่านเถียน” เหนือหัวตัวน้อยรับสั่งถามถึงงานที่ดำริไปก่อนหน้านี้

“เรียบร้อยดีพะยะค่ะ กระทบ่อมถวายรายงาน” กระดากม้วนรายงานถูกวางถวายอย่างนุ่มนวลเช่นทุกครั้ง

“ขอบใจ” เด็กหญิงตัวน้อยผู้ครองบัลลังก์ต้าซีรับสารมาอ่านก่อนจะปล่อยหน้าที่อธิบายเพิ่มเติมให้เป็นของราชาเลขาคนเก่ง

“แทนที่จะจับเชลยมาเฉย ๆ สู้ให้ชาวโลหยางเป็นกำลังชุดแร่ดิน ปลูกข้าว ปลูกผักส่งเสบียงให้กับต้าซียังจะเกิดประโยชน์กว่า เพราะฉะนั้นแทนที่จะสร้างความเจ็บแค้นด้วยกำลังทหาร การสร้างความภักดีด้วยกลยุทธ์ของขุนนางจะเป็นประโยชน์ต่อต้าซีมากกว่า” เถียนเจิ้งซื่ออธิบายเรียบ ๆ ในขณะที่รับสำรับน้ำชาขึ้นจิบ

“แต่ชาวโลหยางทุกคนต่างก็เห็นว่าเป็นทหารต้าซีที่ไล่ต้อนพวกเขา” ชาวบ้านโลหยางไม่ได้ตาบอด คำพูดของแม่ทัพชูไม่ผิดนัก

“ไม่ผิดจากที่ซูเจียงจวินกล่าว” เถียนเจิ้งซื่อยังคงใจเย็น

“หากแต่ขุนนางฝ่ายกลยุทธ์ย่อมมีวิธีที่ทำให้ทหารที่ไล่ต้อนไม่กลายเป็นศัตรูหากแต่มองให้เป็นมิตร”

คำอธิบายของเถียนเจิ้งซื่อไม่ได้ทำให้ซูหลวนคุ่นเข้าใจมากนัก เหนือหัวตัวน้อยม้วนฎีการายงานที่เพิ่งได้รับลง สีพระพักตร์

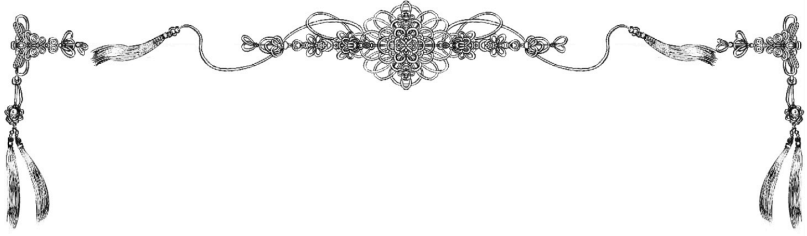
พระองค์ดูพอใจกับสิ่งที่อยู่ในรายงานไม่น้อยแต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีแว
 ประหลาดแฝงอยู่คล้ายไม่พอพระทัยบางอย่าง หยางเยว่ชื่อเงย
 พักตร์ขึ้นก่อนจะทอตพระเนตรไปที่ซูหลวนคุนด้วยสายเนตรที่อ่อน
 ลง เดิมทีชายคนนี้เป็นประหนึ่งพี่ชายของหยางเยว่ชื่อที่คอยสอน
 เรื่องต่าง ๆ มาเสมอ แต่ในวันนี้ดูเหมือนว่าเขาอาจจะต้องการคำ
 อธิบายบางอย่างจากน้องสาวคนนี้

“หากว่าศัตรูของชาวโลหยางไม่ใช่ต้าซีแต่เป็นคนที่สร้างขึ้น
 เป็นปกป้องพวกเขาตลอดแล้ว ก็คงไม่ยากที่ชาวโลหยางจะเข้ามา
 เป็นพวกของเราไม่ใช่หรือ”

ในห้วงเวลาที่หยางเยว่ชื่อแย้มสรวลออกมานั้น มันเป็น
 เวลาที่ซูหลวนคุนเริ่มตระหนักถึงความน่ากลัวที่แท้จริงของการที่
 มีสตรีปกครองแผ่นดินขึ้นมาจริง ๆ

ตอนที่ ๘

คนเล่นเปลี่ยน บทละครดั้งเดิม

...นักแสดงเปลี่ยนหากแต่บทละครดั้งเดิม...

ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเท่าไรเกมของผู้มีอำนาจก็ยังคงเป็น เกมเดิมเสมอ สร้าง ‘ผี’ หรือ ‘ปิศาจ’ ขึ้นมาชักตัว ป้ายความผิดให้ กับผีตัวนั้น ใส่ความต่าง ๆ นานา สร้างความเกลียดชังจอมปลอมให้ กับผู้คน ยิ่งความผิดนั้นรุนแรงมากเท่าใดก็ยิ่งสร้างทำตัวเป็น ‘ฮีโร่’ ได้ง่ายเท่านั้น คนดีที่เข้ามาแก้ไขสถานการณ์คนที่เป็นเพียงทางออก เดียวของปัญหานี้

...แน่ละ ใครกันจะแก้ปัญหานี้ในเรื่องนี้ได้ดีเท่ากับคนที่รู้เรื่อง ปัญหานี้ขึ้นมาจริงมั๊ย? ...

ไม่ว่าจะกี่ปีผ่านไปบทละครนี้ก็ยังคงได้ผลเสมอ อีกฝ่ายที่เล่น เป็นตัวร้ายได้สักพักไม่พอใจก็ใช้วิธีเดียวกันขึ้นมาเล่นเป็นพระเอก ยุคสมัยเปลี่ยนไปก็แค่เปลี่ยนนักแสดงก็เท่านั้นบทละครยังคงเดิม

มิสเฉียนยกจอกขาของตัวเองขึ้นอีกครั้งหลังจากที่แม่ทัพชูออกไปแล้ว เพียงหนึ่งประโยคง่าย ๆ ของเธอก็ทำให้จอมทัพเข้าใจได้ไม่ยากเท่าไร อย่งที่รู้จักกันคนที่ได้ขึ้นเป็นถึงเจียงจวินแห่งต้าซิ่นนั้น ไม่ใช่คนต้นเงิน บางคนมักจะเลือกคนที่เก่งแต่การรบขึ้นมาทำงาน แต่กลับกลายเป็นว่าคนพวกนั้นไม่รู้เรื่องอื่นนอกจากการรบทัพจับศึกเลย

คนที่มีพรสวรรค์ด้านการต่อสู้เหมาะจะเป็นนักรบกลางสนามศึก คนที่เก่งด้านการวางแผนพิชิตศัตรูเหมาะจะเป็นขุนศึก และ**คนที่รู้ทั้งการศึกและการเมืองเหมาะจะเป็นแม่ทัพ** ในความเป็นจริงนั้นสงครามหาได้เป็นสงครามไม่หากแต่เป็นเพียงอีกหนึ่งของหน้ากากระบบการปกครอง กล่าวคือมันเป็นเกมแห่งอำนาจ ไม่ใช่เกมแห่งการห้าพัน เพราะฉะนั้นแม่ทัพจึงจำเป็นต้องมีปัญญามากพอที่จะเข้าใจเรื่องของการปกครองด้วย จึงจะสามารถวางแผนการศึกษาให้จบลงที่ชัยชนะอย่างมีประโยชน์

...หลายครั้งเหมือนกันที่ชนะไปก็ไร้ค่า ไม่สู้เสียยิ่งจะดีกว่า...

“ท่านชูเป็นคนที่ฉลาดล้ำเลิศไม่ต่างกับขุนนางในวังหลวง” เกียนเจิ้งชื่อเปรยขึ้นเมื่อยามที่ทั้งกระโจมเหลือเพียงแค่เขาและเหนือหัวเพียงลำพัง

“ท่านเถียนเองก็มีวรยุทธ์เป็นเลิศกว่าทหารหลายนายของต้าซี” หยางเยว่ชื่อสัพยอกเสียงชื่อ

เถียนเจิ้งชื่อทำเพียงแค่นั่งศรัทธาเป็นเชิงไม่ถือสาเท่านั้นจริงอยู่ที่วรยุทธ์ของเขานั้นไม่ใช่ความลับแต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ได้

บอกใครบ่อยนัก คนที่รู้ว่าเขาสามารถใช้ปราณได้ดีก็มีไม่กี่คน ไม่ไป
ทรงชานก็ดูหลังอึ้งจะบอกนางไม่แน่ก็อาจจะเห็นได้เองกระมัง
แม้ว่าจะไม่มีปราณแต่นางก็ไม่ใช่คนที่จะดูไม่ออกเสียทีเดียว

“อย่าคิดมากเรื่องกระหม่อมเลยพะยะค่ะ กระหม่อมเพียง
จะเตือนเรื่องแม่ทัพซุเท่านั้น...” เถียนเจิ้งชื่อเอ่ยเพียงแผ่วเบาเท่านั้น
“...บางทีกระหม่อมอาจจะกังวลมากเกินไป”

หยางเยว่ชื่อจิบชาพลางทอดพระเนตรหน้าของยอดราช
เลขาของตัวเองด้วยสายพระเนตรแพรวพราว ให้ตายเถอะยังทำงาน
กับเถียนเจิ้งชื่อเธอก็ยิ่งชอบวิสัยการทำงานของเธอ เธอเป็นคนช่าง
สังเกต เฉลียวฉลาด และกล้าหาญ จะมีสักกี่คนกันกล้าเอ่ยเตือนเจ้า
นายของตัวเองให้ระแวงอีกคนที่ใกล้ตัวไม่ต่างกัน อย่างน้อยหากไม่
กลัวเจ้านายโอรสที่พูดจาไม่ได้ความก็น่าจะกลัวเจ้านายระแวงตัวเอง
บ้าง

หากจะกล่าวถึงผลเสียที่อาจจะเกิดขึ้นในยามที่เอ่ยเตือนเจ้า
นายของตนเรื่องที่ตนคิดระแวงว่าคนอื่นจะคิดไม่ซื่อกับเจ้านายตัว
เอง อย่างแรกเลยก็คือความรำคาญและเสียงจะลดความน่าเชื่อ
ถือตัวเองจากการถูกมองว่าเป็นคนขี้อระแวงขี้สงสัย สองคือมันอาจจะ
สะท้อนภาพของคนที่อิจฉาออกมาได้ และท้ายที่สุดอาจจะกลายเป็น
ตัวเองที่โดนเจ้านายระแวงว่าจะทรยศเองเสียได้

...ก็ใจถึงดี...

“สิ่งใดที่ท่านกังวลหรือ” หยางเยว่ชื่อเลือกจะถามตรง ๆ

เธอไม่คิดเล็กคิดน้อยกับเถียนเจิ้งชื่อหรงอก และเธอก็ไม่คิดจะสร้างทำเป็นคิดเล็กคิดน้อยเพื่อลองใจเขาด้วย การบริหารในระดับความนับถือนั้นละเอียดอ่อนกว่าจะทำเช่นนั้น เธอกับเถียนเจิ้งชื่อไม่จำเป็นต้องเล่นเกมลองใจกันอีกต่อไป เธอเชื่อใจว่าเขาไม่มีทางคิดคดกับเธอมากพอ ๆ กับที่เขาเชื่อว่าเธอจะไม่ระแวงเขายามที่เขาเอ่ยเตือนเธอเรื่องนี้นั้นแหละ

“เมื่อครู่สายตาของท่านชูตอนที่เหนือหัวรับสั่งนั้น...”

“หากว่าศัตรูของชาวโลหยางไม่ใช่ต้าซีแต่เป็นคนทีสร้างทำเป็นปกป้องพวกเขาตลอดแล้ว ก็คงไม่ยากที่ชาวโลหยางจะเข้ามาเป็นพวกของเราไม่ใช่หรือ”

รอยยิ้มสรวลขององค์เหนือหัวทำให้บุรุษอีกสองคนในห้องนั้นถึงกับหยุดหายใจไปครู่หนึ่ง ไม่ใช่ว่ามันเป็นรอยยิ้มสรวลที่งามจับใจหรงอก แต่เพราะมันเป็นรอยยิ้มสรวลที่ดูพึงพระทัยมากต่างหาก ตั้งแต่เหนือหัวครองราชย์มาเรื่องที่พระองค์พึงพระทัยมีอยู่ไม่กี่อย่างหรงอก แล้วแต่ละอย่างก็ไม่ใช่เรื่องดีเสียด้วย

รับสั่งของเหนือหัวแห่งต้าซีเพียงประโยคเดียวก็กระจ่างขัดหลังจากจับชาวโลหยางกลับมาแล้วก็คงจะให้ขุนนางป้ายความผิดให้กับเว่ยผิงเกี่ยและธิดาทิ้งสามเพื่อซื้อใจของชาวโลหยาง จากเจ้าเมืองที่ทำอย่างถึงที่สุดยอมแม้กระทั่งเอาชีวิตตัวเองเข้าแลกกับการให้ชาวเมืองได้หนีไปให้พ้น กลับกลายเป็นว่าเว่ยผิงเกี่ยได้ทำผิดต่อ

ชาวโลหียงเอาไว้มากเพราะเขาทำให้ชาวโลหียงทั้งเมืองต้องเสี่ยงอันตรายเพื่อธิดาทั้งสามของเขาอยู่รอด

...ธิดาของเอวีย์ผิงเกียเป็นหมากที่มีประโยชน์มากกว่าที่คิด ในตอนนี้ นอกจากจะดึงชาวโลหียงกลับมาเป็นพวกได้แล้ว ยังเป็นหมากที่ทำให้เจียงซูและเฉียนฉินสะเทือนอีกด้วย...

เหนือหัวเป็นคนที่ได้เงินหมากหนึ่งตาเพื่อหวังผลมากกว่าหนึ่งอย่างเสมอ เฉียนเจิ้งซื้อหรีดตาลง เขาคิดว่าตอนนี้แม่ทัพซูหลวนคุนคงจะรู้แล้วถึงสิ่งที่เหนือหัวดำริ และจากสีหน้าของแม่ทัพซูก็พอจะบอกได้หลายอย่างที่เดียว แถมหนึ่งในนั้นก็ป็นสีหน้าที่อันตรายเสียด้วย ไม่ว่าจะใครก็ตามเมื่อได้เห็นธาตุแท้ในส่วนนี้ของเหนือหัวแล้วแต่ให้ไม่คิดอะไรเลยก็ต้องกลางแคลงใจบ้าง แม้จะเชื่อและภักดีแค่ไหนก็ตาม...

“ฝ่าบาท เอวีย์ผิงเกียทำสิ่งใดผิดถึงเพียงนั้นเซียวหรือพะยะคะ” แม่ทัพซูถามด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนักแต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังเลือกที่จะรับบัญชาและสั่งการถอนทัพหลักเข้ามาเมืองหลวงแต่โดยดี

แม้จะดูเหมือนไม่มีอะไรมากแต่นั้นน่ากังวลทีเดียวในสายตาของเขา ชายชาติฉิบส่วนใหญ่นั้นจำเป็นต้องมีคุณธรรมสูงส่งไม่ต่างจากพวกจอมยุทธ์ที่ท่องยุทธภาพ ยังมีแรงมีกำลังมากก็ยิ่งต้องหยั่งรากคุณธรรมในจิตใจให้ลึก หากไม่ยังไว้ซึ่งคุณธรรมแล้วก็ไม่แน่ว่าวันใดจะกลายเป็นปีศาจไปได้นั้นเป็นเรื่องดีทีเดียวสำหรับในยาม

ปกติ แต่ในการสงครามล่าอาณานิคม คุณธรรมเปรียบดังดาบสองคมและเหนือหัวของเขานั้น...

...ก็ดันเป็นคนที่ยืนคร่อมเส้นแบ่งระหว่างความดีกับความเลวเอาไว้เสียเหมาะเจาะทีเดียว...

ในฐานะราชาเลขาเขาไม่อาจจะกล่าวโทษพระองค์ได้เลย แม้แต่น้อย แต่ถึงอย่างนั้นดูเหมือนว่าคำว่าคุณธรรม หรือถูกผิดของหยางเยว่ชื่อนั้นออกจะประหลาดไปกว่าคนอื่นเสียมาก หยางเยว่ชื่อนั้นแม้ว่าจะมีเมตตาจนแทบจะเป็นแม่พระผู้ประเสริฐแก่ชาวต้าซี แต่ถึงอย่างนั้นพระองค์ก็ทรง ‘ชูดเลือดเอาจากปู’ ได้อย่างหน้าตาเฉยเช่นกัน คุณธรรมและความเมตตาที่เลือกปฏิบัตินั้นเป็นเรื่องไม่ปกติของการปกครอง แต่ในฐานะกษัตริย์แล้วเมตตาควรมีต่อประชาชนของตนเองส่วนคนอื่นนั้นจะมีหรือไม่มีก็แล้วแต่พระกรุณา...และหยางเยว่ชื่อนี่เลือกที่จะไม่มี...

เขาเข้าใจพระองค์ดีแต่เขาไม่แน่ใจว่าแม่ทัพชูจะเข้าใจได้แค่ไหน แล้วในความเข้าใจนั้นจะทำใจได้แค่ไหน ไม่ว่าจะอย่างไรสิ่งที่พระองค์ทรงเลือกจัดการกับเอวี่ผิงเกี้ยนนั้นก็ย่อมขัดต่อคุณธรรมของมนุษย์ จริงอยู่ที่ชูลวนคูนนั้นไม่อาจจะปฏิเสธรับสั่งได้ แต่ในระยะยาวแล้ว หากเรื่องในยามนี้มันกลายเป็นจุดเริ่มต้นของความเคลือบแคลงที่แม่ทัพชูเกิดมีขึ้นมา สงครามอาจจะกินเวลาอีกยาวนานและเขาก็กังวลเรื่องนั้น...

“ท่านเป็นคนรอบคอบท่านเถียน”

หยางเยว่ซื่อตอบรับด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล ไม่ว่าจะอย่างไรเธอก็ไม่อาจจะปฏิเสธความคิดเห็นของเขาได้อย่างเฉียบพลัน นั่นไม่ใช่วิสัยของผู้บริหารที่ดี การรับฟังนั้นเป็นเรื่องที่ดีกว่า ไม่ว่าจะที่กำลังรับฟังนั้นจะเป็นเรื่องใหญ่หรือเรื่องเล็กก็ตาม...

“หากเรื่องทีกระหม่อมทูลรบกวนพระทัย...”

“ไม่เลยสักนิด ข้าเองก็เห็นสายตาเช่นนั้นของแม่ทัพชู ท่านไม่ได้ตาผาดพราวเลื่อนหรือ” พระสรวล⁶ของพระองค์นั้นยกขึ้นมาด้วยความนุ่มนวล

“ข้าไม่ได้เพิกเฉยกับท่าทีของท่านชู เพียงแต่มันไม่มีทางออกใดให้กับเรื่องนี้เท่านั้น” เด็กหญิงวางจอกซาลง

“ข้าเห็นใจชูเจียงจวิน⁷และทหารทุกคน รวมถึงขุนนางที่ต้องรับผิดชอบคำสั่งที่เอาแต่ใจของข้า หากแต่เพื่อชาวโลหยางแล้วเราทุกคนต่างก็มีหน้าที่ของตนทั้งนั้น และในบางครั้ง ไม่มีสิ ในหลายครั้งพวกเราที่มีหน้าที่ต้องใจร้ายอย่างเลียงไม่ได้เช่นกัน”

สุรเสียงของสตรีที่นั่งอยู่ตรงหน้าของเขานั้นจู่ ๆ ก็หม่นลงไปอย่างไม่ทราบสาเหตุ แต่ถึงอย่างนั้นสีพระพักตร์ของพระองค์ก็กลับมาเป็นปกติได้อย่างรวดเร็ว พระองค์กางปีกาที่เขาเพิ่งถวายเป็นขึ้นอีกครั้งและนั่นเป็นสัญญาณว่าพระองค์ต้องการจะเปลี่ยนเรื่องสนทนาแล้ว ซึ่งเขาก็ไม่ได้ขัดอะไร

⁶ พระสรวล (ราชาศัพท์) รอยยิ้ม

⁷ เจียงจวิน (ภาษาจีน) แม่ทัพ

“ฉางซุนพักการขยายอาณาเขตเมืองไปหลานเหลียนเพื่อมาช่วยเขียนฉินรบ” หนวีหวังตี้ววนคำในฎีกา

“พะยะค่ะ” เกียนเจิ้งชื่อเอ๋ยรับ

“หลานเหลียนเป็นแดนคู่มิตรของมองโกล” หยางเยว่ชื่อเอ๋ย “และเป็นมิตรที่อ่อนแอที่สุดของมองโกล ข้าไม่แปลกใจที่เขียนฉินตั้งใจดีแต่หลานเหลียน”

...ตีจากจุดอ่อนไปหาจุดแข็ง กลยุทธ์เหมาะสมกับยุคโบราณ...

ที่จริงมันก็เป็นพื้นฐานตีจากจุดอ่อนไปหาจุดแข็ง เริ่มทำข้อสอบจากข้อง่ายไปหาข้อยาก เสพความสำเร็จเล็ก ๆ ไปหาความสำเร็จที่ใหญ่ขึ้น แต่นั่นไม่รวมถึงการรวมเมืองที่ดูอ่อนแอของศัตรูมาเป็นเมืองของเราเพื่อเพิ่มทั้งตัวถ่วงและหอกข้างแคร่ในเวลาเดียวกัน

ตีเมืองเล็กได้แล้วอย่างไร? ยังเหลือเมืองใหญ่อีกก็เมืองเหลืออีกก็ศึก ทหารต้องสูญเสียเท่าไรหมดกำลังใจอีกมากแค่ไหนตีเมืองใหญ่ทีเดียวศึกเดียวแล้วได้เมืองเล็กภายใต้อาณัติทั้งหมดทีหลังดีกว่า ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องวัดแพ้ชนะกันอยู่แล้วในศึกใหญ่ ไม่ใช่เขียนฉินตีหลานเหลียนได้แล้วมองโกลจะตัดใจจากหลานเหลียนแล้วสงบศึกถือเอาว่าเสียน้อยเสียยากเสียมากเสียง่ายเสียเมื่อไรชนะหนึ่งครั้งเพิ่มศัตรูอย่างน้อยก็หนึ่งคนไม่ใช่ว่าอย่างไรก็ต้องเกิดสงครามใหญ่อยู่ดี...

...หากเตรียมใจจะทำศึกใหญ่แล้วก็ควรวางแผนให้ดีกว่านี้ ไม่ใช่หยั่งขาตะแคงน้ำร้อนเล่น...

“การหยุดตีหลานเหลียนของฉางซุนก็อาจทำให้มองโกลกับหลานเหลียนมีเวลารวมตัวกัน” เกียนเจิ้งชื่อเปรย

“ถ้าหากว่าฉางซุนหยุดตีแล้วหลานเหลียนกลับไปรวมกับมองโกลเลยก็อาจจะเป็นอย่างที่ท่านเถียนว่า...” เด็กหญิงหรีตาสง

“ท่านเตบุจินคงจะรีบยกทัพมาสมทบกับทางหลานเหลียนเพื่อความปลอดภัยก่อน เพราะอย่างไรแล้วหลานเหลียนก็มีเสบียงมากกว่า”

ตามภูมิศาสตร์แล้วเป็นเช่นนั้นหลานเหลียนเป็นเมืองที่มีข้อได้เปรียบมากกว่าในด้านเสบียงจริง เพราะไม่ได้ตั้งอยู่ในเขตเพาะปลูกยาก แต่เพราะว่าหลานเหลียนไม่ค่อยจะมีกำลังทหารเท่าไรจึงทำให้โดนเฉียนฉินและฉางซุนบุกตื้ออยู่อย่างนั้น แต่ถึงอย่างนั้นทั้งที่มีหวางนักรบอยู่แต่เฉียนฉินก็ไม่ยกจะตีหลานเหลียนชนะเสียทีด้วยสิ... ยิ่งย้ำความจริงว่าไม่จำเป็นที่ท่านไซจะต้องตั้งทัพประจำฝั่งเฉียนฉิน ต่อให้เฉียนฉินจะรวมกับลู่ซุนก็ตาม

“หากสองทัพนั้นรวมกันเราอาจจะวางมือจากฝั่งมองโกลได้พักหนึ่ง” เกียนเจิ้งชื่อเอ่ยแม้ว่าเขาไม่คิดว่ามันจะเป็นเช่นนั้นก็ตาม

“ไม่หรอก ศีกปะทุตะวันตกแน่แม้ว่าภูมิศาสตร์ของหลานเหลียนแล้วก็ยังนับว่าไม่มีจุดที่จะบุกเข้าหาฉางซุนหรือเฉียนฉินเลยก็เถอะ” หยางเยว่ชื่อรับสั่งเสียงเครียด

สายพระเนตรของพระองค์เพ่งพิศไปที่จุดหนึ่งในแผนที่อย่างจริงจัง สีพระพักตร์ของพระนางเครียดขึ้นทันตา แต่ถึงอย่างนั้นแววเนตรของนางกลับมีแววระยิบระยับขึ้นมา มิสฉินไม่อาจจะ

บอกได้เลยว่าตอนนี้เธอรู้สึกตื่นเต้นแค่ไหน ใจของเธอที่เต้นอยู่ในอก
นั้นแทบจะดังสะท้อนก้องในหู เลือดของเธอพุ่งพล่านไปทั่วตัวไม่
ต่างอะไรกับตอนที่เธอมองเห็นท่าเลทองที่คนอื่นมองไม่เห็น

...ถึงจะยุ่งยากก็เถอะนะ...

“กราบทูลท้าวหวงตี้ มีรายงานความเคลื่อนไหวจากฝั่ง
เจียงซูพะยะค่ะ”

